

Giới thiệu Thập Toàn Thực Mỹ

Kiếp trước, nàng yêu nơi không thuộc về mình, dẫn đến kết cục cửa nát nhà tan thê thảm. Cả đời này, nàng phải kiên cường dũng cảm sống sót, thủ hộ thân nhân, bắt lấy tình yêu của mình. Thập toàn thực mỹ, thập toàn thập mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trời u u ám ám, gió thổi ào ào lạnh lùng thê lương. Trong không khí mờ hồ có mùi máu tươi.

Trên pháp trường đám người vây xem sớm đã tản đi, chỉ có một cô gái trẻ mặc bạch y quỳ thẳng tắp trước bộ hài cốt

Cô gái kia tuổi chừng hai mươi hai mốt, dung mạo cực đẹp, nhưng sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, nước mắt sớm đã mờ hồ tầm mắt, tóc tai tán loạn, trên làn váy đã dính một vài vết máu. Nàng lại không chú ý, chỉ cúi thấp đầu không ngừng rơi lệ.

Thân thể của nàng không ngừng run rẩy, nhưng vẫn là nhìn không được vuron tay, nhẹ nhàng mon tron gương mặt mờ hồ tràn đầy huyết nhục, tâm đã đau chết lặng.

Đại họa không báo mà đến, Ninh gia trong một đêm cửa nát nhà tan.

Ca ca Ninh Huy ở trong lao bị đồ rượu độc bỏ mình, mẫu thân Nguyễn thị thất cổ tự sát, Ninh thị tất cả tộc nhân đều gặp họa cùng, nam tử chém đầu, nữ tử sung làm quân kỹ, mà phụ thân Ninh Hữu Phuong, bị lăng trì đến chết...

Tất cả đều phát sinh ở trước mắt nàng.

Trời âm u bắt đầu nổi gió, từng giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống.

Tóc tai tán loạn hoà cùng mưa áp vào gò má cùng vành tai, toàn thân quần áo cũng đã ướt đầm, dán thật chặt ở trên người, mờ hồ lộ ra đường cong mỹ lệ.

Ninh Tịch lại không hề có cảm giác, chỉ mờ mờ quỳ gối giữa mặt đất đầy máu, không biết thời gian trôi qua đã bao lâu.

Nước mắt sớm đã chảy tận trong lòng, đáy lòng một mảnh hoang vu.

Cha mẹ, huynh trưởng thân yêu của nàng đều chết hết, thân nhân cũng bị mất, giữa thiên địa, chỉ còn lại nàng cô độc một mình...

”Tịch nhi” một thanh âm dễ nghe vang lên, một nam tử tuổi mười tám ôn nhu che dù chậm rãi đến gần, vì nàng che kín mưa gió.

Ninh Tịch chậm chạp ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời bị phủ một tầng sương mù, không còn sinh khí.

Nam tử kia âm thầm kinh hãi, thân thể khom xuống, nhẹ nhàng xoa lên gò má trắng bệch lạnh muốt của Ninh Tịch: “Nơi này giao cho ta giải quyết, ngươi trở về đi”

Trở về?

Ninh Tịch chợt nở nụ cười, tiếng cười kia vô cùng thê lương: “Thiệu Yến, ta đối với ngươi đã vô dụng, ngươi còn giả mù sa mưa làm cái gì.”

Thiệu Yến biến sắc, tay run rẩy. Hắn cái gì cũng không giải thích được, chỉ nói thật nhỏ: “Tịch nhi, đây là Thánh thượng tự mình ra lệnh, ta... Ta không cứu được người nhà của ngươi...”

Ninh Tịch nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc, gần nói từng chữ nói: “Ngươi bảo toàn tính mạng của ta, ta có phải hay không nên cảm kích ngươi?” Những ngọt ngào đã qua giờ nhớ lại biến thành vô số thanh kiếm đâm vào trong lòng. Tâm vốn đã chết lặng lại nổi lên từng trận đau đớn kịch liệt

Thiệu Yến, nếu không phải là bởi vì ngươi, Ninh gia ta sao lại rơi vào kết cục này

Thiệu Yến hô hấp dừng lại, không phản bác được.

Ninh Tịch nhắm mắt lại, không muốn nhìn lại Thiệu Yến: “Ta suốt đời không muốn gặp lại ngươi”

Lời nói lạnh như băng, vừa quyết tuyệt vừa lạnh lùng

Đường như đó là Ninh Tịch mà Thiệu Yến chưa bao giờ từng gặp qua. Tịch nhi của hắn là ôn nhu động lòng người, là khéo hiểu lòng người, trên đời này cực kỳ thương hắn. Cho dù hắn làm nhiều chuyện sai, cũng chưa từng hạ quyết tâm trách cứ...

Thiệu Yến hít sâu, nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống, ôn nhu nắm vai Ninh Tịch: “Tịch nhi, cùng ta về nhà. Ta sẽ không cho ngươi bị ủy khuất, cuộc đời này chỉ yêu ngươi...”

Ninh Tịch giống như là nghe được cái gì tốt mà cười, ngửa đầu cười dài, chỉ là tiếng cười kia không nói ra được bị thương.

Cuộc đời này chỉ yêu ngươi... Đây đại khái là lời nói dối êm tai tốt đẹp nhất. Vậy mà nàng cứ hết lần này tới lần khác tin hắn

Nàng ngu đến tận cùng rồi lấy cái gì?

Một lần lại một lần lừa gạt cùng lợi dụng, cho đến Ninh thị toàn tộc bị họa diệt môn. Nàng nếu nói tới tình yêu, chỉ là một trận lớn chê cười thôi.

Thanh mai trúc mã, từng là nơi đáy lòng nàng ấm áp nhất ngọt ngào. Hiện tại, lại thành đau thấu xương. Sâu tận xương tủy, không cách nào vung trừ.

Thiệu Yến luôn trầm ổn bắt đầu hoảng hốt, lời nói có chút dồn dập dụ dỗ: “Tịch nhi, ngươi tin tưởng ta một lần cuối cùng, ta tuyệt sẽ không phụ ngươi...”

Ninh Tịch lại vẫn là cười, khuôn mặt trắng nõn lại càng trắng bệch, mắt một tia huyết sắc. Sau đó, tiếng cười kia dần dần yếu ớt, ở trong mưa gió phiêu diêu như ánh nến.

Thiệu Yến rốt cục phát giác có điểm không thích hợp, cúi đầu vừa nhìn, lại càng hoảng sợ trợn to hai mắt.

Chẳng biết lúc nào, khoảng trống giữa hai người có một con dao cắm thật sâu vào tim Ninh Tịch. Máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ quần áo, tựa như nộ đoá hoa tươi, trở thành hình ảnh cực kỳ thê “Tịch nhi - -” Thiệu Yến dứt bỏ rồi cái ô, đem Ninh Tịch sát sao ôm vào trong ngực, khuôn mặt xưa nay nho nhã trấn tĩnh toát ra vẻ vô cùng hoảng sợ cùng cực kỳ bi ai: “Không phải rời xa ta, không cần phải rời xa ta...”

Ninh Tịch dùng hết một tia khí lực cuối, đẩy Thiệu Yến ra, nặng nề té rớt ở bộ hài cốt bên cạnh.

Trong thân thể máu tươi không ngừng tuôn ra từ ngực, mang đi tất cả sinh cơ, trước mắt thế giới dần dần mờ hồ, rốt cục hóa thành hư vô...

“Tịch nhi tỉnh, ngươi mau tỉnh lại” bên tai của nàng không ngừng tiếng vọng giọng nói ôn nhu quen thuộc

Sau một lúc lâu, lại đổi thành một thanh âm nam tử hùng hậu trầm thấp: “Tịch nhi, đừng sợ, cha luôn bên cạnh ngươi.”

Cha... Nương... Chúng ta là tại âm phủ đoàn tụ sao?

Nàng mơ hồ nghĩ tới, chợt sinh ra một tia kích động, cố mở mắt, trong miệng mấp máy nói mơ hồ.

“Thật tốt quá, ngươi rốt cục tỉnh” đứng trước giường phụ nhân kia kích động không kiềm chế được, bắt được cánh tay của nàng, nơi lòng bàn tay truyền đến trận trận ấm áp.

Không đúng, rõ ràng đã chết hết, sao lại còn nhiệt độ ấm áp?

Trong đầu Ninh Tịch hỗn loạn chợt hiện lên cái ý nghĩ này, đột nhiên thanh tỉnh không ít. Khẽ nheo lại con mắt bỗng nhiên mở to, nhìn chăm chăm gương mặt ôn nhu gần trong gang tấc, trong lòng run lên bản bật.

Đây rõ ràng là mẫu thân Nguyễn thị ở bộ dáng ba mươi tuổi.

Ninh Tịch run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên mặt Nguyễn thị, kia rõ ràng là Nguyễn thị còn sống sờ sờ...

Nguyễn thị có chút kinh ngạc nở nụ cười, thân mật cúi người xuống Ninh: “Tịch nhi, ngươi cuối cùng cũng tỉnh. Ngươi suốt phát sốt ba ngày, đem ta và ngươi cha đều làm cho sợ hãi đây...”

Ninh Tịch hơi há mồm, một chữ cũng nói không nên lời.

Một bên tuần lã nam tử khuấy khoả cười cười: “Tốt lắm, tỉnh lại liền không sao. Tịch nhi, muốn ăn cái gì, cha đi làm cho ngươi.”

Đây là Ninh Hữu Phương hoàn toàn chính chính...

Ninh Tịch không dám nháy mắt, nhìn chăm chăm Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương. Liên tục gặt gao cắn môi, cho đến đôi môi truyền đến trận đau nhói, mới dần dần tin tưởng đây là thật.

Nàng sống lại, cha không chết, nương cũng còn hảo hảo

Hai hàng lệ nóng rơi xuống, lướt qua khuôn mặt khéo léo trắng nõn, nhỏ xuống tại đệm chăn. Sau đó, Ninh Tịch lên tiếng khóc lên. Như muốn giao trái tim cuốn tất cả thống khổ cùng thê lương đều mượn nước mắt trút xuống đi ra.

Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương đều bị giật mình. Nguyễn thị ôm Ninh Tịch vào trong ngực, vội vàng trấn an nói: “Tịch nhi, đừng khóc. Có phải hay không còn cảm thấy nhức đầu? Ta liền đi thỉnh đại phu cho ngươi đi “

Ninh Hữu Phương nhú mày ngăn cản: “Ngươi hay là ở nơi này cùng Tịch nhi đi, đại phu ta đi mời là được.” Nói xong, liền muốn xoay người.

”Cha” một bàn tay con trắng mịn nhỏ bé kéo lấy vạt áo của hắn: “Ngươi đừng đi “

Ninh Hữu Phương kinh ngạc quay đầu lại, lại trông thấy tiểu nữ nhi thương yêu nhất đang mặt mũi tràn đầy nước mắt đáng thương nhìn hắn .

Ninh Hữu Phương lập tức mềm lòng, liên tục dụ dỗ nói: “Hào hảo hảo, cha không đi, cha ở nơi này cùng ngươi.” Nói, liền ngồi xuống bên giường.

Ninh Tịch toàn thân bủn rủn vô lực, duỗi ra tinh tế cánh tay, đồng thời ôm Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương.

Nếu như đây là mộng đẹp, vậy làm cho nàng đừng tỉnh đi. Không cầu giàu sang phú quý, chỉ muốn hảo hảo ở bên người thân...

Cũng không biết khóc bao lâu, Ninh Tịch đã ngủ quên. Khóe mắt nàng vẫn treo nước mắt, bên môi lại chứa một nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Nguyễn thị yêu thương nhìn nữ nhi một cái, thở dài nói: “Nha đầu kia, đã mười hai tuổi, còn giống như một đứa bé.”

Tuổi tác này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, quan lại gia đình các tiểu thư, đến tuổi tác này liền bắt đầu nghị hôn. Còn nữ nhi nhà mình, giống như một đứa bé nói khóc liền khóc, thật làm cho người vừa đau lòng lại vừa buồn cười.

Ninh Hữu Phương lại không cho là đúng cười cười: “Nữ nhi của chúng ta trời sinh chính là tính tình thành thật, muốn khóc liền khóc, thích cười liền cười, ta xem ngược lại rất tốt.”

Nguyễn thị hi hi một tiếng nở nụ cười, oán trách nói: “Đều là ngươi như vậy nuông chiều nàng, mới nàng tính tình mới như vậy .”

Ninh Hữu Phương nhướn mi cười một tiếng: “Ta chỉ có nữ nhi bảo bối, ta không nuông chiều nàng thì nuông chiều ai?” Nguyễn thị chỉ lo quở trách hắn, cũng không nghĩ chính mình, thói quen nâng nữ nhi so với hắn chỉ có hơn chứ không kém a . Phu thê hai người thấp giọng nói đùa vài câu, đối mặt cười một tiếng.

Ninh Hữu Phương suy nghĩ một chút, đứng dậy nói ra: “Tịch nhi mấy ngày chưa ăn cơm, ta đây phải đi cho nàng chịu đựng điểm cháo đến.” Nói, liền bước đi đi ra ngoài.

Nguyễn thị ngồi ở bên giường thường một lát, liền cũng cảm thấy mệt nhọc, ngáp một cái, liền thuận thế ngủ thẳng tới Ninh Tịch bên người, không cười một lát liền ngủ thiếp đi.

Mà giờ khắc này, Ninh Tịch lại lặng lẽ tỉnh lại.

Nàng lẳng lặng nằm ở trong khuỷu tay Nguyễn thị, thoải mái không muốn nhúc nhích, ánh mắt xẹt qua từng cái trong phòng.

Màn lụa màu hồng nhạt, trên mặt bàn tùy ý bày đặt sách vở, trước gương trang điểm luôn luôn bày đầy đồ chơi nhỏ...

Trong căn phòng này hết thảy tất cả nàng đều quen thuộc . Từ sáu tuổi trở lên, nàng sẽ ngủ ở trong căn phòng này, mãi cho đến lúc mười hai tuổi, mới đi theo cha mẹ cùng đi kinh thành, cuộc sống hoàn toàn bất đồng.

Nàng rõ ràng chết, tại sao phải tại trong căn phòng này tỉnh lại? Cha mẹ vì cái gì cũng đều sống sờ sờ đứng ở trước mắt của nàng? Còn có... Nàng vì cái gì trở thành Ninh Tịch mười hai tuổi?

Ninh Tịch nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường, mang giày thêu khéo léo, sau đó chậm rãi đi tới gương trang điểm trước.

Trong gương, một cô gái nhỏ yếu xinh đẹp đang lẳng lặng nhìn nàng.

Lông mày cong cong, đôi mắt yêu kiều như nước, sống mũi thẳng tắp khéo léo, môi đỏ mọng hơi có chút khô khốc. Đúng là bộ dáng nàng thời niên thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ninh Tịch đang nhìn nàng trong gương, thiếu nữ trong gương quen thuộc lại xa lạ cũng lẳng lặng nhìn nàng.

Phảng phất tám năm thời gian kia đều là giấc mộng. Hết thấy cũng không phát sinh qua, nàng cũng chỉ là Ninh Tịch vô tư vô lự ngây thơ khoan khoái.

Ninh Tịch trong tích tắc hoảng hốt, chợt lại tỉnh táo.

Không, đây hết thấy không phải là mộng

Hết thấy hết thấy, nàng đều nhớ rõ rất rõ ràng. Ninh Huy bị đồ rượu độc bỏ mình thê lương, Nguyễn thị thất cổ tự sát bị thương, Ninh gia nam đinh bị chém đầu bị phân, còn có Ninh Hữu Phương bị hành hình cực kỳ bị thảm...

Những thứ hình ảnh máu tanh, thật sâu tại trong đầu của nàng, vĩnh viễn không cách nào quên nhưng bây giờ nên giải thích như thế nào?

Ninh Tịch cứ như vậy đứng ngơ ngác, cũng không biết trải qua bao lâu. Ngay cả Nguyễn thị tỉnh lại vẫn nhìn nàng cũng không phát giác.

Nguyễn thị nhìn Ninh Tịch bóng lưng đứng thẳng lẳng lẳng, không biết như thế nào, trong lòng mỉm cười nhói đau. Nữ nhi luôn ngây thơ ngây thơ, tựa hồ đột nhiên trưởng thành. Rõ ràng chỉ là đứng ở nơi đó, bóng lưng gầy yếu lại mơ hồ để lộ ra lạnh lẽo cùng cô đơn...

”Tịch nhi, “Nguyễn thị xuống giường đã đi tới, dè dặt tiếng hô: “Ngươi chừng tỉnh khi nào?”

Ninh Tịch phục hồi tinh thần lại, xoay người lại cười nói: “Mới vừa tỉnh không lâu, xuống giường soi gương. Vừa nhuốm bệnh, sắc mặt quả nhiên thật là khó xem đây “

Nguyễn thị quả nhiên bị trêu chọc vui vẻ cười một tiếng, yêu thương dụ dỗ nói: “Tịch nhi ta là xinh đẹp nhất, nơi nào sẽ khó coi.”

Nghe một lời nói ôn nhu này, Ninh Tịch hốc mắt lặng lẽ đã ươn ướt, chợt bỏ nhào vào trong lòng Nguyễn thị, ôm chặt cổ Nguyễn thị không chịu buông tay.

Chết mà sống lại, trở lại thời đại khi còn thiếu niên, thân nhân vẫn còn bên người, đây nhất định là trời xanh có ý tốt cho nàng có thể làm lại, không cần phải lại lưu lại bất kỳ tiếc nuối. Làm cho nàng có cơ hội tránh đi tất cả mầm tai vạ kiếp trước, thủ hộ tất cả thân nhân. Làm cho nàng có thể mở to hai mắt, thấy rõ ràng bộ mặt thật tất cả mọi người, không hề bị người lừa gạt...

Như vậy, nàng tất nhiên không cô phụ ý tốt trời xanh, nhất định phải làm lại thật tốt. Ninh Tịch không tiếng động rơi lệ, ở trong lòng âm thầm lập lời thề.

Kiếp trước, nàng chỉ là một gốc cây tầm gỏi nhu nhược, sinh tồn phụ thuộc người nhà. Về sau, lại phụ thuộc Thiệu Yến. Đại họa tiến đến thời điểm, nàng cái gì cũng không làm được. Chỉ có thể trở mặt nhìn thân nhân bên cạnh chết đi. Nàng duy nhất có thể làm, chính là kết thúc tính mạng của mình, chờ mong cùng người thân ở dưới cửu tuyền gặp nhau.

Mà nay sống lại, nàng nhất định phải làm một gốc cây đại thụ có thể vì người nhà che gió che mưa. Thủ hộ thân nhân. Cửa lớn vang một tiếng chợt mở ra, Ninh Hữu Phương bùng một chén cháo lớn nóng hổi đi đến. Vốn là khuôn mặt nụ cười, đợi chứng kiến Ninh Tịch lúc mặt mũi tràn đầy nước mắt, lập tức khản trương hỏi: “Như thế nào đột nhiên khóc? Có phải hay không ở đâu không thoải mái?”

Nhìn xem gương mặt kia quen thuộc bàng hoàng không che dấu chút nào ân cần, Ninh Tịch trong lòng ấm áp, rồi lại có chút chua xót.

Ninh Hữu Phương thương nữ nhi như mệnh, vì nữ nhi không tiếc làm hết thấy việc ngược. Ninh Hữu Phương nếu không phải là vì nàng, ngự trù Ninh Hữu Phương như thế nào lại dám gian lận trong ngự thiện? Như thế nào lại rơi vào tình thế bị người ta lợi dụng dẫn đến thê thảm kết cục?

Mặc dù không có tận mắt nhìn thấy hết thấy, nhưng nàng thông tuệ, tại trước khi chết một khắc kia mơ hồ đoán được chân tướng sự tình...

Nghĩ cùng những thứ này, Ninh Tịch nước mắt rơi càng rơi gấp hơn.

Ninh Hữu Phương vội vàng buông khay xuống, vội vàng đi tới hỏi Nguyễn thị: “Mới vừa rồi còn ngủ thật tốt, như thế nào chỉ chớp mắt liền khóc sướt mướt.”

Nguyễn thị bên cạnh vỗ sau lưng Ninh Tịch thở dài nói: “Ta cũng không biết, vừa rồi ngủ chỉ chốc lát, lúc thức dậy nàng liền bộ dáng này.”

Ninh Hữu Phương hơi có chút không vui trừng Nguyễn thị một cái: “Làm cho người hảo hảo cùng nàng, ngươi lại tốt, thế nhưng lại ngủ đi.”

Nguyễn thị có chút ủy khuất, lại cũng không dám tranh cãi.

Ninh Tịch nghe một câu hai người đối thoại cũng không lọt vào trong tai, trong lòng đầy tràn cảm động cùng hạnh phúc. Có được cha mẹ như vậy thương nàng yêu nàng, nàng cuộc đời này sao mà may mắn. Từ khắc đó bắt đầu, nàng cũng không muốn tùy ý rơi lệ chọc cha mẹ lo lắng. Nàng muốn cười vui vẻ hảo hảo sống.

Ninh Tịch ngẩng đầu lên, dùng tay áo lau đi lệ trên mặt, nhẹ nhàng nói: “Cha, nương, các ngươi đừng cãi. Ta thật tốt, cũng không có chuyện gì.”

Hai ánh mắt nhất tề nhìn lại, trăm miệng một lời hỏi: “Thật vậy chăng?”

Ninh Tịch đưa ra nét mặt tươi cười đẹp nhất, dùng sức gặt đầu.

Ninh Hữu Phương vốn là một người tính tình không để ý, gặp Ninh Tịch cười vui vẻ, liền lập tức bình thường trở lại, dắt Ninh Tịch ngồi xuống bên bàn, múc một muỗng giống như hiến vật quý đưa tới bên môi Ninh Tịch: “Nữ nhi ngoan, cha đặc biệt cho ngươi nhịn cháo hạt ý dĩ hạnh nhân, mau nếm thử chút ít xem ăn được hay không.” (hạt ý dĩ hay còn gọi là hạt bo bo, bồi dưỡng cơ thể rất tốt)

Ninh Tịch cười uống một ngụm, khen: “Thật sự là ăn ngon cực kỳ, gạo này cháo vừa nhừ vừa thấm lại mềm, tay nghề cha càng ngày càng tốt.”

Ninh Hữu Phương thân là đầu bếp danh nổi nhất thành trong Lạc Dương, tại Thái Bạch lâu trấn giữ mấy năm qua, từ lâu làm ăn vô cùng tốt, khách giống như mây mà đến, hơn phân nửa đều là công lao của hắn.

Bất quá, tại Thái Bạch lâu t, Ninh Hữu Phương cũng không phải là làm tất cả tiệc rượu. Chỉ có quan lại hiển hách quyền quý cùng thân hào nông thôn phú thương chi lưu, mới có thể làm phiền hắn hao động thủ làm bàn tiệc rượu. Còn lại thời điểm khác, Ninh Hữu Phương chỉ cần chỉ huy những thứ khác đầu bếp động thủ là được.

Nhưng trong nhà, lại là một cảnh tượng khác. Ninh Hữu Phương thường xuống bếp làm các loại ăn tươi ngon làm cho Ninh Tịch. Phần ti mi kia, khách nhân cao cấp nhất cũng không hưởng thụ được.

Đối với Ninh Hữu Phương mà nói, nữ nhi ăn khoan khoái thoải mái, chính chuyện tình trên đời làm người ta khoái trá.

Gặp Ninh Tịch từng miếng từng miếng ăn không ngừng, Ninh Hữu Phương lập tức mặt mày hớn hở, liền nói: “Ngươi nếu là thích ăn, ta buổi tối chịu đựng làm thêm cho ngươi cháo táo đỏ cầu kỷ, đổi lại khẩu vị.”

Cầu kỷ là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu.

Cây Cầu kỷ sau khi lớn, cành mọc ra tua tủa giống như cây gậy nên cũng có tên là Tiên Nhân Trượng. Truyền thuyết cũng nói rằng, ngày xưa các đạo sĩ nghiên cứu chế thuốc trường sinh, Cầu kỷ vẫn là vị chính, nhưng được họ giữ bí mật để dùng riêng cho mình.

Cây cao độ hơn hai thước. Trồng bằng cách cắt cành hay gieo hạt. Mùa hoa từ tháng sáu đến tháng chín. Mùa quả từ tháng bảy đến tháng mười. Quả chín sấy khô gọi là Kỷ tử. cây này thông dụng lắm, ở mấy chợ VN có bán nhiều, bà con hay mua về nấu canh ăn, mùi nó hơi giống lá ốt, hơi hăng, nhưng rất thơm, ăn lại tốt hơn lá ốt, vị nào mất bị cườm hay kết mạc, thì ko nên ăn lá ốt, còn cây cầu kỷ thì ngược lại đó, hạt kỷ tử ngọt, người ta hay nấu canh hay nấu chè hoặc làm rau câu nữa đó.

Nguyễn thị sớm thành thói quen nhìn Ninh Hữu Phương nhiệt tình sủng ái nữ nhi, giờ phút này lại cũng không nhịn được ghen, lầu bầu câu: “Ta ngã bệnh thời điểm, cũng không còn gặp ngươi cố ý từ trong từ lâu trở lại làm cháo cho ta ăn.”

Ninh Hữu Phương liếc Nguyễn thị một cái: “Uy uy uy, ngươi ở trước mặt nữ nhi cũng đừng đổi trắng thay đen. Mỗi lần ta muốn trở về gặp, ngươi hết lần này tới lần khác không cho phép, nói là sợ ta mệt gặp ngươi lại đau lòng. Giờ tại sao bực tức?”

Nguyễn thị có chút cáu thẹn ngắt bả vai Ninh Hữu Phương một cái. Cái này đại què mùa, ở trước mặt nữ nhi cũng không biết giữ lấy một chút, lời nói bực này cũng không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng.

Ninh Hữu Phương vụng về nhe răng trợn mắt kêu đau, trong mắt lại tràn đầy đều là vui vẻ.

Ninh Tịch xem hai người bọn họ mồm mép lừa người, trong lòng ảm áp lan tới. Trong miệng cháo hạt ý dĩ hạnh nhân tựa hồ càng mỹ vị, chậm rãi trôn vào trong bụng, trong dạ dày ảm áp, tâm cũng ảm áp.

Ninh Tịch lơ đãng nói câu: “Cha, thời điểm ngươi làm cháo hạt ý dĩ hạnh nhân, là trước tiên cho hạt ý dĩ vào chờ hạt ý dĩ đun sôi, mới cho hạnh nhân.”

Ninh Hữu Phương sững sờ một chút, chột nở nụ cười: “Tịch nhi cũng thật là lợi hại, chỉ ăn vài miếng, mà ngay cả cái này cũng đoán được.”

Ninh Tịch mím môi cười một tiếng, gò má lúm đồng tiền ẩn hiện, hết sức ngọt ngào đáng yêu: “Cha quả nhiên ti mi, sợ hạnh nhân có cay đắng, trước ngâm thời gian thật dài đi.”

Nếu nói là Ninh Hữu Phương vừa rồi chỉ là kinh ngạc, nhưng bây giờ là trăm phần trăm là sợ hãi. Hắn trợn to hai mắt, từ trên xuống dưới quan sát Ninh Tịch hai vòng: “Ngươi là làm sao biết điều này?”

Trên thực tế, trước mắt chén cháo này nhìn như cháo hạt ý dĩ hạnh nhân bình thường, nhưng hắn là tổn không ít khổ tâm làm ra.

Hạt ý dĩ ngâm hai canh giờ mới nấu, hạnh nhân ngâm thời gian càng lâu chút ít, vị đắng chất diệt hết, còn lại là hương thơm cùng ngọt.

Ninh Tịch bị hỏi sững sờ, theo bản năng đáp: “Ta thuận miệng đoán.” Trong lòng nhưng cũng âm thầm cảm thấy kỳ quái. Vừa rồi chỉ ăn một miếng, nàng liền một tự nhiên biết một chút. Thậm chí còn có...

“Cha, ngươi có phải hay không dùng hoa quế ngâm qua nước với gạo trước khi nấu cháo?” Cho nên, trong cháo mới có thể động lại hương thơm mà không mất, vào miệng thanh ngọt vô cùng.”

Ninh Hữu Phương ghen hờn nhìn trần trối nhìn Ninh Tịch, phảng phất nhìn xem một người bình thường không quen biết: “Ngươi... Ngươi là làm sao mà biết được?”

Ninh Tịch trong long cũng nhảy không ngừng, há to miệng, lại là cái gì cũng không nói. Chuyện này thức sự quá huyền diệu, chính nàng cũng nói không rõ ràng rốt cuộc là thế nào đây. Nguyễn thị gặp Ninh Hữu Phương truy vấn không ngừng, nhin không được liếc Ninh Hữu Phương một cái: “Tốt lắm tốt lắm, biết rõ liền biết rõ, hỏi nhiều như vậy làm cái gì. Tịch nhi hôn mê vài ngày mới tỉnh, thân thể còn rất suy yếu, đừng có lại quẩn quít lấy nàng nói chuyện.” Nói, liền ôn nhu hướng Ninh Tịch cười một tiếng: “Tịch nhi, người ăn đi, đừng quên cha người.”

Ninh Tịch gật đầu cười, lại cúi đầu bắt đầu ăn.

Từ nhỏ đến lớn, Ninh Tịch không biết đã ăn bao nhiêu thức ăn Ninh Hữu Phương tự mình làm. Chưa bao giờ tư vị khác sâu giống giờ phút này như vậy. Hạt ý dĩ mùi thơm ngát, hạnh nhân ngọt, còn có hoa quế khí nhân nhạ mà không mất mùi, đan xen thành hương vị tuyệt hảo không gì sánh kịp, tại trong miệng nàng lan tràn ra...

Như vậy vị giác nhạy bén, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lão Thiên ban ân nàng sinh mệnh mới, chẳng lẽ còn ban cho nàng vị giác bén nhạy quý báu sao? Ninh Tịch kinh ngạc nghĩ tới, động tác trong tay dần dần chậm lại.

Một bên Ninh Hữu Phương, cũng đang không chớp mắt nhìn xem Ninh Tịch, nhớ tới vừa rồi Ninh Tịch nói lời kia en nói, nhin không được thờ dài nói: “Tịch nhi vị giác nhạy bén như vậy, quả thực trời sinh chính là có khiếu làm đầu bếp.”

Nguyễn thị nghe nói như vậy lại không quá cao hứng, hưng hăng liếc Ninh Hữu Phương một cái: “Cả ngày nói hươu nói vượn không có đứng đắn. Làm một cô gái thật tốt trong nhà, làm cái gì đầu bếp. Người đừng mơ tưởng cho nữ nhi bảo bối của ta cả ngày dính những thứ dầu muối tục vật kia.”

Nghe nói như vậy, Ninh Hữu Phương lập tức không vui, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác: “Đầu bếp làm sao vậy? Chúng ta đầu bếp dựa vào tay nghề kiếm cơm, cũng thẳng thắn đứng đắn...” Hần bình sinh không thể nghe nhất là người khác chê bai đầu bếp.

Nguyễn thị liếc Ninh Hữu Phương còn đang văng nước miếng một cái, bĩu môi nói: “Thân người vì Thái Bạch Lâu làm đầu bếp chính, cả ngày cùng quan lại quyền quý liên hệ. Bọn họ ăn người làm món ăn, con mắt có từng xem qua người một cái?”

Ninh Hữu Phương bị ghen ở họng: “Người...”

Đầu bếp địa vị thấp, bị coi là nghề nghiệp đê tiện. Đừng bảo là những thứ kia quý nhâncửa, mà ngay cả dân chúng bình thường nhắc tới đầu bếp đến, cũng không thoát khinh thị bĩu môi. Tài nấu nướng của hắn cao minh, kiếm tiền công nhiều hơn nữa, cũng không cải biến được thân phận thật sự hèn mọn.

Nguyễn thị chợt trúng chỗ đau đáy lòng Ninh Hữu Phương, trong lòng cũng sinh hồi hận.

Ôi chao, nói cái gì không tốt, không phải là nhắc tới chút ít. Biết rõ Ninh Hữu Phương bình sinh lớn nhất là chuyện này, mỗi lần nói cùng, sẽ tranh tới đỏ mặt tía tai.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ninh Tịch không có ngờ tới chính mình thuận miệng một phen, lại chọc cho cha mẹ nổi lên tranh chấp. Vội vàng nháy nháy mắt, trong mắt nhanh chóng hiện lên nước mắt: “Cha, nương, đều là Tịch nhi không tốt, các người đừng cãi được hay không?”

Ninh Hữu Phương không nhìn được nhất là nữ nhi bảo bối chảy nước mắt, lập tức nặn ra khuôn mặt tươi cười, khô cần trấn an nói: “Nữ nhi ngoan, đừng khóc đừng khóc. Ta và mẫu thân người thật tốt, căn bản không có gây gổ.” Vừa nói vừa tự cho là không để lại dấu vết hướng Nguyễn thị nháy mắt.

Nguyễn thị rất là phối hợp gật đầu: “Đúng vậy, ta và cha người tùy tiện nói giải buồn thôi.”

Ninh Tịch gặp cha mẹ về mặt nịnh nọt cười, trong lòng hiện lên một cổ ám áp ý ngọt. Kia trong ý ngọt lại không hiểu sao xen lẫn chua xót nhẹ.

Từ nhỏ đến lớn đều là như thế, chỉ cần nàng nặn ra nước mắt làm bộ muốn khóc, bọn họ liền hoàn toàn đầu hàng. Vì dụ dỗ phải nàng nín khóc mím cười, nói làm cái gì đều tình nguyện.

Cũng chính là bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, bọn họ mới có thể hoàn toàn tín nhiệm cái nam nhân gọi Thiệu Yến kia. Chỉ bởi vì nữ nhi bảo bối của bọn họ toàn tâm yêu Thiệu Yến kia...

Nhớ tới cái tên quen thuộc, lòng của nàng đột nhiên kịch liệt đau nhức một hồi, tay khẽ run lên.

Nguyễn thị bị sắc mặt Ninh Tịch tái nhợt doạ sợ hết hồn, vội vàng ngồi đến bên giường hỏi: “Tịch nhi, người làm sao? Ở đâu không thoải mái, mau nói cho nương một tiếng...”

Ninh Tịch dùng sức cắn môi, hao hết khí lực toàn thân, đem nước mắt đến bên khóe mắt nuốt trở vào: “Cha mẹ đều như vậy thương ta, ta rất tốt đây “

Bắt đầu từ bây giờ, nàng cũng không vì người nam nhân kia rơi một giọt nước mắt. Ninh Tịch bị tình yêu che đôi mắt, sớm ở kiếp trước mình đầy thương tích đau đớn chết đi.

Cuộc đời của nàng, từ đó khắc chân chính bắt đầu.

Ninh Tịch hít thở sâu một hơi, cúi đầu nhanh chóng đem tất cả cháo đều ăn xong, sau đó cố nặn ra vẻ tươi cười: “Ta ăn no.”

Nguyễn thị chỉ cảm thấy nữ nhi bệnh nặng một hồi sau khi tỉnh lại có chút lạ quái, nhưng cũng nói không rõ ràng kia phần quái dị cảm giác từ đâu mà đến.

Ninh Hữu Phương lại cầu thả, hồn nhiên không có phát giác được Ninh Tịch khác thường, vẫn mặt mày hớn hở khoe khoang nói: “Ta đích thân nấu cháo, hương vị quả nhiên rất tốt. Xem một chút, Tịch nhi như vậy một đêm chén lớn đều ăn sạch...”

Ninh Tịch nghe đoạn tự biên tự diễn quen thuộc, buồn cười nở nụ cười, liên tục phụ họa nói: “Cha đúng là đầu bếp tốt nhất trong thành Lạc Dương, tay nghề đúng là nhất đẳng, ai cũng không so bằng.”

Ninh Hữu Phương được khen vài câu, dương dương đắc ý nở nụ cười.

Nguyễn thị sớm nhìn không được hi hi cười một tiếng, Ninh Tịch xinh đẹp đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt, cũng khó trách Ninh Hữu Phương thương yêu nhất nữ nhi đây. Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm quen thuộc bên cạnh cửa vang lên: “Cha, nương, ta đã trở về.” Nói xong, một thiếu niên tuổi thanh xuân vội vã chạy đến.

Người thiếu niên kia tuổi chừng mười bốn mười lăm, làn da hơi ngăm, một đôi mắt lớn mà có thần. Cùng Ninh Hữu Phương có năm phần tương tự, cho dù ai cũng sẽ không khác biệt mà nhận ra đây là phụ tử

Đúng là Ninh Tịch ca ca -Ninh Huy

Ninh Huy cao thấp hai mắt quan sát Ninh Tịch, nhíu mày cười một tiếng: “Tịch nhi, người cuối cùng tỉnh.”

Ninh Tịch trong lòng run lên, kim lòng không được tiếng hô: “Ca ca “

Nàng từng nhìn tận mắt thân nhân thế thảm chết đi, nhưng hôm nay, bọn họ đều sống sờ sờ đứng ở bên cạnh nàng... Phần này tâm tình buồn vui nảy ra, có ai có thể hiểu?

Nếu không phải cố nén nước mắt, chỉ sợ Ninh Tịch sớm đã khóc lên. Nhưng là như thế, thanh âm của nàng cũng đã nghẹn ngào: “Ca ca, người rốt cục đã trở lại “

Ninh Huy bị Ninh Tịch kích động sợ hết hồn, gãi gãi đầu nói ra: “Hôm nay học đường tan hơi muộn chút ít, lại có mấy học trò cùng trường lôi kéo ta đi trà lâu ngồi chốc lát, cho nên trở về có chút đã muộn. Sớm biết rằng người như vậy nhớ thương ta liền trở lại không đi trà lâu.”

Không đợi Ninh Tịch có phản ứng, Ninh Hữu Phương nghiêm mặt hồ hởi lạnh một tiếng: “Cái học đường kia, quả thực chính là lãng phí thời gian. Có này công phu, đi với ta Thái Bạch lâu luyện hai năm tốt hơn. Tương lai vừa vặn thừa kế nghiệp cha, đem Ninh gia tài nấu nướng chúng ta phát dương quang đại...”

Ninh Huy sợ nhất Ninh Hữu Phương nhắc tới những thứ này, liên tục dùng ánh mắt hướng Nguyễn thị cầu cứu.

Nguyễn thị lập tức động thân, trừng Ninh Hữu Phương một cái: “Huy nhi một lòng dụng công đọc sách, sau này khảo thủ công danh vì Ninh gia về vang. Người người cha tốt này, chẳng những không ủng hộ, còn luôn gọi nước lạnh. Chính người nhà đòi người đầu bếp, chẳng lẽ muốn cho con cái cũng giống người sao?” Làm đầu bếp nào có tiền đồ, đương nhiên là đọc sách khảo thủ công danh mới là tiền đồ. Ninh Hữu Phương hừ một tiếng, nghiêng đầu qua, vẻ mặt không thoải mái.

Tài nấu nướng của hắn tuyệt đỉnh tại Lạc Dương, con trai duy nhất lại không chịu thừa kế thủ nghệ của hắn, càng muốn đi học đường đọc sách thi công danh. Mỗi lần nhớ tới những thứ này, lòng hắn liền tràn đầy buồn bực ảo não.

Nguyễn thị xuất thân gia đình thư hương môn đệ, đơn giản là vì về sau gia đình sa sút mới gả cho Ninh Hữu Phương. Hai người một người văn nhả nhả nhận lịch sự, một người lại thô lỗ thẳng thắn ngay cả chữ cũng không biết vài cái, nhiều năm như vậy cũng là có chút ân ái.

Nguyễn thị mọi chuyện theo Ninh Hữu Phương, chỉ có chuyện Ninh Huy đọc sách đệ thường kiên trì. Nếu không phải là có Nguyễn thị cho Ninh Huy chỗ dựa động viên, chỉ sợ Ninh Huy sớm đã bị Ninh Hữu Phương kéo tới Thái Bạch lâu học trù đi.

Mất thấy Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng, Ninh Huy căn bản không dám lên tiếng nữa, hướng Ninh Tịch nháy mắt, liền rón ra rón rén lặng lẽ chạy tới cửa.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách kế, hay là chờ Ninh Hữu Phương đi hẳn lại đến xem muội muội...

Ninh Hữu Phương khước mắt dư quang liếc đến động tĩnh của hắn, mặt lập tức tối, giọng cao giọng hô: “Ninh Huy, ngươi đứng lại đó cho ta “

Là đầu bếp phần lớn là lớn giọng, Ninh Hữu Phương lại càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, gầm lên giận dữ kia giống như đất bằng phẳng vang một tiếng sấm mùa xuân, nóc nhà đều run lên một cái.

Ninh Huy tính phần xạ run run một chút, bấp chân đều như nhũn ra, trong lòng lại càng âm thầm cuồng quát kêu khổ. Bất đắc dĩ về mặt đau khổ dừng bước, vòng vo đi đến.

Một bộ dáng đáng thương “A, lần này ta chết chắc rồi”, Ninh Tịch xem hi hi một tiếng nở nụ cười. Tiếng cười khoan khoái lập tức phá vỡ ngọt ngào trong phòng, đột nhiên không khí nhẹ nhàng không ít

Ninh Hữu Phương mặc dù thường xuyên đối với Ninh Huy hô to gọi nhỏ, nhưng đối với Ninh Tịch lại sùng ái có thừa, cho tới bây giờ không nói một câu nặng lời. Gặp Ninh Tịch cười ngọt ngào, vốn là mặt rất nghiêm tự nhiên nhu hòa đứng lên: “Tịch nhi, ca ca ngươi không nghe lời, cha hiện tại sẽ dạy hắn, ngươi chờ bị dọa a “

Này dài ngoáy khác biệt cũng quá rõ ràng đi

Ninh Huy trong lòng bị phần không thoải. Trong nhà người khác đều là trọng nam khinh nữ, đến nhà bọn họ, muội muội Ninh Tịch chính là đóa hoa tươi người gặp người thích, hẳn ngay cả khối cửu trầu cũng không bằng a. Ninh Tịch cùng Ninh Huy làm huynh muội nhiều năm như vậy, hẳn vừa đẩy lòng mây, nàng liền có thể đoán ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. Lại càng không cần phải nói trên mặt hắn bị phần là như thế rõ ràng. Ninh Tịch nín cười, ôn nhu đối với Ninh Hữu Phương nói ra: “Cha, ngươi cũng đừng quở trách ca ca. Hắn ở trong học đường đọc sách viết chữ, vất vả vô cùng đây “

Ninh Hữu Phương con giận vẫn còn trừng Ninh Huy một cái: “Cái kia tính cái gì vất vả. Có thể so ra mà vượt ta ngày ngày đứng ở bếp lò bên cạnh xào rau đảo chảo vất vả sao?”

Ách, cái này căn bản không so với nhau được hay không...

Ninh Huy giận mà không dám nói gì, trong mắt tràn đầy không phục.

Ninh Tịch trấn an nhìn hắn một cái, sau đó cười nhìn về phía Ninh Hữu Phương: “Cha, vậy làm sao giống. Ngươi ngày ngày xào rau đảo chảo, đều là công việc dùng thể lực, đương nhiên vất vả. Ca ca đọc sách hao phí trí nhớ, cũng rất vất vả.”

Nguyễn thị tiếp lời: “Tịch nhi nói rất đúng, cha ngươi chữ không biết một cái, ở đâu hiểu được đọc sách vất vả.”

Ninh Hữu Phương bị như vậy một chế nhạo, lập tức mặt mũi không ánh sáng, hết lần này tới lần khác Nguyễn thị nói đều là tình hình thực tế, căn bản không thể nào phản bác lên. Không khỏi phần nộ ngậm miệng.

Ninh Huy tránh được một kiếp, lặng lẽ thở ra, hướng Ninh Tịch cảm kích cười cười. Ninh Tịch dí dõm nháy mắt mấy cái.

Huynh muội hai người đang hết sức mất đi mây lại, liền nghe cửa bị gõ thùng thùng.

Nguyễn thị vội vàng ra mở cửa, một người phụ nữ mặc áo đỏ thắm thêu hoa, tay nách rộng cười cười đi đến. Phụ nhân này tướng mạo thường thường, mặt có chút hẹp dài, bên miệng có viên nốt ruồi đen, một cười lộ lên, viên này nốt ruồi đen cũng rung động đi theo.

”Tam đệ muội, Tịch nha đầu có khá hơn chút nào không?” Người phụ nữ âm thanh có chút lạnh lạnh, nghe vào trong tai không tính là thoải mái.

Nguyễn thị cười đáp: “Đa tạ Nhị tẩu quan tâm, Tịch nhi đã tỉnh lại đây “

Người phụ nữ ánh mắt đảo qua trên người Ninh Tịch quay vòng: “Ồ, Tịch nha đầu cuối cùng cũng tỉnh. Hai ngày trước liên tục sốt cao hôn mê bất tỉnh, có thể đem chúng ta đều làm cho sợ hãi. Thực sợ nàng không hay xảy ra...” Rõ ràng là lời quan tâm, có thể như thế nào nghe chói tai.

Nguyễn thị sớm thói quen người nói không che đậy miệng, tùy ý cười ứng đối vài câu.

Ninh Tịch lẳng lặng nhìn người phụ nữ văng nước miếng nói không ngừng, trong lòng xẹt qua một tia thần thức khó hiểu.

Phụ nhân này, đúng là Ninh gia Nhị nữ tức Vương thị.

Vương thị nhỏ nhất, lại thích chiếm tiện nghi, há miệng suốt ngày đông tây nói không ngừng. Trước người kia nàng không thích nhất chính là Vương thị trước mắt này.

Có thể kiếp trước họ ngập trời, Ninh gia người chết thì chết , nàng từng trơ mắt nhìn Vương thị làm người ta chán ghét thể lương khóc hô bị quan sai buộc chặt mang đi. Khi đó nàng, chỉ cảm thấy suy sụp.

Hiện tại tận mắt thấy Vương thị vui vẻ, Ninh Tịch đột nhiên cảm giác được thanh âm chói tai kia cũng thật dễ nghe đi

người thân còn sống thật tốt, tất cả đều bình yên vô sự. Đột nhiên mắt dâng lên tầng sương, Ninh Tịch không biết tốn bao nhiêu khí lực, mới đưa nước mắt lại ép trở về. Lẳng lặng nghe Nguyễn thị kiên nhẫn ứng phó Vương thị.

Ninh Hữu Phương bực mình nghe Vương thị lười dài nói đầu đầu, tùy ý tìm lấy cớ liền đi ra ngoài. Ninh Huy bộ dạng có học, cười tủm tỉm nói: “Nhị nương, bài tập tiên sinh giao ta chưa làm xong, cũng không phụng bồi nhiều.”

Vương thị vừa cười vừa nói: “Muốn đi cũng đi đi, như vậy nói năng về nho nhã ta nhưng nghe không quen.”

Ninh Huy hi hi cười một tiếng, hướng Ninh Tịch khoát khoát tay, liền chuồn mất.

Ninh Tịch nín cười, đưa mắt nhìn Ninh Huy ra khỏi phòng. Còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, Vương thị liền cười tới gần nói: “Tịch nha đầu, người mấy ngày nay sinh liên tục bệnh, phía ngoài nào nhiệt người cũng không thể xem, thật sự là thật là đáng tiếc...”

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ninh Tịch kiên nhẫn so với trước kia tăng gấp mấy lần, liên tục mỉm cười nghe Vương thị nói đầu đầu, cũng không lộ ra nửa điểm bực mình: “Nhị thẩm, bên ngoài đến tốt cùng xảy ra chuyện gì nào nhiệt?”

Vương thị vui nhất khi nghe được có người hỏi như vậy, lập tức vô cùng phấn chấn tinh thần nói ra. Hạt mè hạt đậu chuyện nhỏ tới trong miệng nàng, cũng thành kinh thiên động địa đại sự.

Cho nên không cần hoài nghi, Vương thị trong miệng “Náo nhiệt” kỳ thật chính là cách vách cháu trai Lý Gia Sinh cùng cách vách Đào gia lão gia lại cưới vợ nhỏ.

Ninh Tịch nghe nồng nhiệt, thỉnh thoảng chen miệng vào hỏi han mấy câu.

Vương thị gặp Ninh Tịch đối với đề tài của nàng như thế cảm thấy hứng thú, như tìm được đồng đạo, không tự giác đem tay áo xắn lên, giống như nói tới không tới thì không về.

Nguyễn thị ho khan hai tiếng, cười ám hiệu nói: “Nhị tẩu, Tịch nhi mới vừa tỉnh không lâu, thân thể còn hư nhược. Phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt. Có lời gì, chờ về sau từ từ nói đi.”

Vương thị vẫn chưa thỏa mãn ngừng nói, cười gật gật đầu: “Hào hảo hảo, vậy ta mai này lại đến xem Tịch nha đầu.” Nói, liền cười hướng Ninh Tịch khoát khoát tay, đi một cái ra khỏi phòng

Đợi Vương thị ra khỏi phòng, Nguyễn thị lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười trêu ghẹo nói: “Tịch nhi, ta nhớ được người trước đây không thích nói chuyện với nàng, luôn chê nàng miệng lưỡi. Ngày hôm nay tính tình như thế nào sửa lại?” Rõ ràng cùng Vương thị nói chuyện dị thường, Ninh Tịch mỉm môi cười, chỉ thờ dài nói: “Ta trận này sinh bệnh, liên tục hỗn loạn, hôm nay thật vất vả tỉnh lại, nghe nhị nương nói đầu đầu, cũng cảm thấy thân thiết đây.”

Quá khứ đủ loại, như đại mộng một hồi. Hôm nay nàng tại mười hai tuổi năm này sống lại, chỉ mong tất cả thân nhân đều bình an sống, kể cả cái này nhị nương Vương thị không làm cho người thích. Cho dù ý này làm lỗi tai của nàng ngày ngày đều chịu đủ hành hạ, nàng cũng vui vẻ chịu đựng a. Nguyễn thị hơi có chút kinh ngạc nhìn Ninh Tịch một cái. Vốn là nữ nhi ngày thơ, tựa hồ thật sự thay đổi rất nhiều. Vừa rồi lời nói nghe tang thương kia giống như chưa phải nổi long thật nàng bày ra ngoài đây?

Ninh Tịch nhìn ra đáy lòng Nguyễn thị nghi hoặc, hờn dỗi kéo tà áo Nguyễn thị: “Nương, ta mệt mỏi, cảm giác rất muốn ngủ.” Khẩu khí ngày thơ trước kia giống nhau.

Nguyễn thị lập tức bị hấp dẫn sự chú ý, yêu thương sờ đầu Ninh Tịch: “Muốn ngủ là ngủ đi, đến lúc ăn cơm tối, ta sẽ gọi người.”

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu nhẹ, rúc vào trong chăn nhắm mắt. Nguyễn thị ở cùng chỉ chốc lát, gặp Ninh Tịch quả nhiên ngủ hương vị ngọt ngào, cười đắp lại chăn mền, nhỏ giọng đi ra ngoài.

Đợi Nguyễn thị ra khỏi phòng, Ninh Tịch một lần nữa mở mắt. Gần như tham lam nhìn xem chung quanh hết thấy quen thuộc, trong miệng lâm bảm tự nói: “Không phải là mộng, đây hết thấy đều là thật...” Cố ý đưa tay đến môi, sau đó hưng hăng cắn.

Đau quá... Kia đau đón cảm giác như thế rõ ràng, nàng thậm chí rõ ràng cảm nhận nhiệt độ được hàm răng cùng da thịt lúc chạm nhau, trong miệng còn nhàn nhạt mùi máu tươi.

Ninh Tịch sưng sờ nhìn xem trên cổ tay một vòng dấu răng thật sâu, nước mắt cứ như vậy nổi lên.

Nàng thật sự sống lại, tất cả bi kịch đều còn chưa xảy ra. Tất cả thân nhân đều khỏe mạnh, Ninh gia trong thành Lạc Dương là một hộ bình thường. Nàng chỉ là thiếu nữ ngày thơ vô tư vô lự sống trong sự che chở yêu thương cưng chiều của thân nhân...

Nàng co rúm thân thể, hai tay ôm lấy chính mình, nước mắt tùy ý giàn giụa. Như muốn đem tất cả đau đớn cùng thê lương kiếp trước đều phát tiết đi.

Cũng không biết khóc bao lâu, mãi một dần dần dâng trào. Ninh Tịch cứ như vậy cuộn mình ngủ thiếp đi, khóe mắt vẫn còn chưa khô lệ.

Trong khoảng朦胧 lung, hình như có người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó vì nàng đắp chăn. Một bàn tay ấm áp, hơi có chút ngốc lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng. Còn lâu bầu roi xuống một câu: “nha đầu khóc tốt thật, ngủ còn khóc.”

Là âm thanh Ninh Huy ca ca...

Ninh Tịch trong giấc mộng mơ hồ nghĩ tới, trở mình ngủ.

Ninh Huy bị nàng đột nhiên cử động dọa sợ hết hồn, chờ giây lát, thấy nàng lại ngủ thiếp đi, mới lác lác đầu cười đi ra ngoài.

Không biết rốt cuộc ngủ bao lâu, Ninh Tịch dần dần tỉnh lại.

Mới vừa vừa mở mắt, Nguyễn thị khuôn mặt tươi cười liền xuất hiện ở trước mắt: “Tịch nhi, người cuối cùng tỉnh. Người ngủ ước chừng mười canh giờ. Ta gặp người ngủ say, tối ngày hôm qua liền không có gọi người.” Vừa nói liền giúp đỡ Ninh Tịch đứng dậy, thuận tay cầm y phục mặc cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch vội vàng nói: “Nương, ta tự mặc là được.” Nói liền nhận lấy quần áo trong tay Nguyễn thị, ba chân bốn cẳng liền mặc.

Nguyễn thị nhìn không được cười lên, gấp rút lại cảm lược đi đến. Không đợi nàng động thủ, Ninh Tịch liền lại cướp lời nói: “Ta tự mình chải đầu là được.” Sau đó, nhanh chóng đoạt lược tới tay, hai cánh tay linh hoạt vòng tới vòng lui, rất nhanh liền búi sơ tóc trên đầu.

Ninh Tịch lại từ trước gương trang điểm tìm hai dây cột tóc màu hồng nhạt, cột vào hai cái tiểu búi tóc, dây hồng phần cột tóc rủ xuống tại khuôn mặt nàng nhỏ nhắn thanh tú, tăng thêm vài phần đáng yêu.

Nguyễn thị không tự giác tròn to hai mắt: “Tịch nhi, người chừng nào thì học được tự mình chải đầu rồi?” Trong ngày thường đều là nàng vì Ninh Tịch chải đầu đây. Ninh Tịch dí dỏm nghiêng đầu cười một tiếng: “Nương, qua năm ta đều mười hai tuổi, cũng không thể còn muốn người vì ta mặc quần áo chải đầu đi” kiếp trước nàng yên tâm thoải mái hưởng thụ Nguyễn thị che chở, mãi cho đến thời điểm mười bốn tuổi mới bắt đầu vì chính mình tự làm. Hiện tại nàng cũng không muốn nuông chiều chính mình như vậy.

Nguyễn thị an ủi cười cười: “Tịch nhi ngoan ngoãn của ta thật sự trưởng thành “

Ninh Tịch mũi có chút ê ẩm, trên mặt cũng lộ ra tinh nghịch nụ cười: “Ta mới không cần lớn lên, ta muốn tiếp tục cùng ở cạnh nương.”

“Nha đầu ngốc, sao lại nói càn.” Nguyễn thị ôn nhu cười: “Cô gái lớn lên luôn muốn lập gia đình, tại sao có thể tiếp tục ở bên cạnh ta.”

Ninh Tịch cười cười, cũng không tranh cãi, trong lòng lại lạnh nhạt nghĩ tới, trên đời này nam nhân cực kỳ không đáng tin cậy. Bài học kiếp trước còn rõ mồn một trước mắt, kiếp này, nàng lại cũng không muốn cùng bất kỳ một nam nhân nào có dính dấp tình cảm.

Cho dù đến tuổi thành hôn, cho đến khi còn chưa lấy chồng ngày nào, nàng sẽ không dính dấp cái gọi là tình yêu

Liền tìm một nam nhân thành thật an phận có thể tin cậy gả đi qua, cuộc sống gia đình mình bình an tạm ổn, suốt đời không nên cùng những quý nhân kia có bất kỳ dính dấp...

“Muội muội, nhanh lên đi ra ăn bánh bao a” Ninh Huy cười hi hi đẩy cửa vào, trong tay còn cầm cái bánh bao nóng hổi hấp thơm ngào ngạt, một mực căn xuống đi, một cô mùi thịt liền bay đầy cả căn phòng.

Ninh Tịch suy nghĩ tung bay lập tức trở về, hơi vênh mũi dùng sức ngửi mùi thơm, mắt sáng rực lên: “Bánh bao Thịt heo Hồi Hương, có đúng hay không?”

Ninh Huy chỉ lo ăn, ở đâu được biết được nhân bánh bao trong miệng rốt cuộc là cái gì, lung tung gậm đầu.

Ninh Tịch khoan khoái nở nụ cười, dắt Ninh Huy ra phòng. Một đường đi nhanh đến phòng bếp Ninh gia.

Vừa mới bước vào phòng bếp, mùi thơm nồng nặc liền đem Ninh Tịch bao vây. Lồng hấp cao cao đẳng đẳng nhiệt khí, đang vội vàng chưng bánh bao đúng là Ninh Tịch Nhị bá Ninh Hữu Tài.

Ninh Hữu Tài thân thể mập mạp, vóc dáng lại không cao, không bằng Ninh Hữu Phương cao lớn tuấn lãng. Bất quá, Ninh Hữu Tài tính tình lại vô cùng tốt, vẻ mặt hòa khí.

Ninh Tịch lên tiếng hô: “Nhị bá “

Ninh Hữu Tài tranh thủ lúc rảnh rỗi quay đầu lại cười cười, thân mật hô: “Tịch nha đầu, người cuối cùng có thể xuống giường. Bánh bao mới ra nôi, mau nếm thử chút ít.”

Vương thị đang nhóm lửa cũng thò đầu ra: “Cứ việc ăn tự nhiên cái bụng no a, không cần để ý.”

Ninh Tịch hi hi cười một tiếng: “Ta ăn thử một cái là được, bánh bao còn lại, giữ lại Nhị bá nhị nương đi ra bán kiếm tiền.” Nói xong, nhẹ nhàng linh hoạt cầm lấy một cái bánh bao nóng hổi.

Bánh bao trắng như tuyết, không quá lớn, Ninh Tịch tay cầm vừa vặn.

Còn chưa ăn chỉ nhìn thoáng qua, Ninh Tịch liền dùng sức khen: “Nhị bá, tài nấu nướng của ngươi thật đúng là tốt. Nhìn bánh bao này, da mỏng nhân bánh nhiều, nếp may tỉ mỉ xinh đẹp, ta ở đâu còn cam lòng ăn sao “

Ninh Hữu Tài bị trêu chọc vui vẻ cười một tiếng: “Ngươi nha đầu kia, miệng sinh ngọt như vậy, hôm nay cũng không bắt ngươi ăn ít a.” Mấy người hài tử trong Ninh gia, Ninh Tịch thuộc dạng cơ trí linh thông làm người ta hảo thích

Ninh Tịch cười hi hi, nhẹ nhàng linh hoạt cắn một cái bánh bao, một cổ nồng nặc mùi thơm ở trong miệng trong nháy mắt tràn ngập ra. Hồn hạp có mùi hương bánh nhân thịt Hồi Hương, dị thường ngon, đủ để thấy Ninh Hữu Tài làm nhân bánh công phu tuyệt vời.

Đi? Không đúng, cục thịt này hăm giữa giống như trộn lẫn chút ít những vật khác...

”Nhị bá, thịt này hăm thật thơm” Ninh Tịch con mắt chột lóe chột lóe, dị thường sáng ngời: “Giống như không chỉ bỏ thêm Hồi Hương đây “

Ninh Hữu Tài cũng không quay đầu lại, vui tươi hơn hờ đáp: “Ừ, còn thả chút ít hành lá cắt nhỏ.”

Ninh Tịch lại dùng sức cắn một cái, vừa ăn bên cạnh mơ hồ không rõ nói: “Nhị bá, ngươi cũng đừng gạt ta, bên trong rõ ràng còn thả mấy loại hương liệu, có đinh hương, hoa tiêu, còn giống như là có trần bì...”

Đinh hương có thể dùng trong nấu ăn hoặc là ở dạng nguyên vẹn hay ở dạng nghiền thành bột, nhưng do nó tạo mùi rất mạnh cho nên chỉ cần dùng rất ít.

Hoa tiêu: hạt tiêu

Trần bì: vỏ quýt

Hồi hương: cây đại hồi hay đại hồi hương hoặc bát giác hồi hương hoặc đơn giản chỉ là cây hồi hay tai vị. Một loại cây xanh quanh năm có nguồn gốc ở Trung Quốc và đông bắc Việt Nam. Các quả hình sao được thu hoạch ngay trước khi chín. Đại hồi là một thành phần của ngũ vị hương truyền thống trong cách nấu ăn của người Trung Quốc. Nó cũng là một thành phần được sử dụng trong nấu nước dùng cho món phở của người Việt Nam.

Ninh Hữu Tài cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời đánh giá Ninh Tịch: “Ngươi là làm sao mà biết được?”

Đây chính là bí truyền hần làm bánh bao độc nhất vô nhị, mà ngay cả em trai ruột Ninh Hữu Phương cũng không biết rốt cuộc dùng mấy loại hương liệu kia. Ninh Tịch thế nhưng chỉ ăn một miếng bánh bao sẽ theo miệng nói ra, quả thực làm người ta không dám tin.

Ninh Tịch nụ cười chưa giảm, tinh nghịch giả làm cái mặt quỷ: “Ta tùy tiện đoán, thế nhưng đoán một cái trúng ngay, ta thật đúng là thật lợi hại “

Ninh Hữu Tài nhìn không được cười lên. Thì ra là Ninh Tịch chỉ là thuận miệng đoán mà thôi, hần thật sự là khẩn trương quá độ. Làm gì có người có thể ăn một miếng cũng biết nguyên liệu nấu ăn phối như thế nào sao. Ninh Hữu Tài không nói thêm lời, lại quay đầu linh hoạt đứng lên.

Ninh Tịch không đếm xỉa tới mỹ vị bánh bao thịt heo Hồi Hương, suy nghĩ sớm đã bay xa.

Bên cạnh thân nhân vẫn cùng trong trí nhớ đồng dạng, nhưng nàng lúc này, lại tựa hồ như đã lặng lẽ xảy ra một chút biến hóa kì diệu. Vị giác bén nhạy, quả thực làm người ta lú lười.

Ngày hôm qua chén cháo hạt ý dĩ hạnh nhân, còn có sáng nay cái bánh bao thịt heo Hồi Hương trong tay, nàng đều chỉ nếm thử một miếng, liền có thể rõ ràng biết rõ dùng những nguyên liệu nấu ăn nào...

Như vậy vị giác thiên phú dị bẩm, quả thực chính là lão Thiên ban ân a.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau đó 1 khắc, Ninh Hữu Tài cùng Vương thị liền đều tự gánh đòn gánh đi ra ngoài bán bánh bao.

Hương vị bánh bao tốt như vậy, tự nhiên không lo không có người mua, tại đường phố náo nhiệt nhất trên thành Lạc Dương rao hàng, có thể nhanh chóng kiếm đồng tiền quay lại

Ninh Huy vội vàng đi học đường, cùng đường huynh Ninh Hạo vừa nói vừa cười một đường ra cửa.

Nguyễn thị vội vàng giặt quần áo quét dọn thu thập phòng vãn vãn, nhất thời cũng không cùng Ninh Tịch nói chuyện. Ninh Tịch bệnh nặng mới khỏi, cứ như vậy ngồi ở trong sân ngắm người... Ách, là trầm tư.

Ninh Tịch đang nhớ lại năm đó mười hai tuổi lúc Ninh gia phát sinh tất cả đại sự.

Một năm nay, ca ca Ninh Huy không có thi đậu cuộc thi hương, bắt buộc đi đi theo Ninh Hữu Phương làm học đồ nổi lên tài nấu nướng.

Một năm nay, còn sẽ phát sinh một chuyện đại sự cực trọng yếu. Ninh Hữu Phương mấy tháng sau gặp được “Quý nhân“, từ đó thăng chức rất nhanh, nhưng cũng đi lên không đường về...

Ninh Tịch sắc mặt trắng tái đi, hô hấp rối loạn đứng lên.

Chuyện này là chuyện Ninh Hữu Phương đời trước từng đắc ý kiêu ngạo, trong năm tháng nói chuyện say sưa nhắc ra không dưới mấy trăm lần. Bởi vậy, Ninh Tịch nhớ rõ hết sức rõ ràng.

Tính toán trong lòng, đại khái còn chừng ba tháng, vị “Quý nhân” kia sẽ xuất hiện tại thành Lạc Dương. Lạc Dương tri phủ vì nghênh đón vị quý khách kia đến, đặc biệt tại Thái Bạch lâu bày xuống bữa tiệc cao cấp nhất. Ninh Hữu Phương thân là đầu bếp chính Thái Bạch lâu, sử xuất năng lực toàn thân, làm ra bàn tiệc vậy cả yến về sau nổi tên cao cấp nhất khắp thiên hạ.

Vị “Quý nhân” kia đối với ăn uống vô cùng bất bẻ, lại đối với tay nghề Ninh Hữu Phương khen không dứt miệng. Trở lại kinh thành, đặc biệt dung số tiền lớn thuê Ninh Hữu Phương vào trong phủ làm đầu bếp. Qua hai năm, tại môn khách theo đề nghị Thiệu Yến theo, vị “Quý nhân” này lại đặc biệt hướng Thánh thượng tiến cử, Ninh Hữu Phương mới có may mắn vào cung làm ngự trù...

Phúc lớn, họa trong đó càng cao. Ai có thể nghĩ tới chuyện tốt trời giáng như vậy, nhưng lại cùng Ninh gia đi về hướng phồn hoa cuối cùng suy bại bắt đầu?

Mà Thiệu Yến kia luôn miệng nói yêu nàng, liên tục trợ giúp đem Ninh Hữu Phương từng bước một bức đến tuyệt cảnh như vậy...

Ninh Tịch gắt gao cắn môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt toát ra kiên định vô cùng.

Không, nàng không thể tro mắt nhìn chuyện của kiếp trước lặp lại một lần. Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi hết thảy, đây còn có ba tháng...

Nàng muốn ở nơi này trong vòng ba tháng, nghĩ ra biện pháp tốt nhất...

Ninh Tịch ở trong sân ngồi suốt một buổi sáng, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích qua, cứ như vậy sững sờ, hồn nhiên không biết thời gian trôi qua.

Nguyễn thị làm xong việc vặt, mới nhớ tới nửa ngày cũng không gặp Ninh Tịch, lập tức tìm khắp nơi. Đợi chứng kiến Ninh Tịch ngồi trên băng ghế nhú lông mày nhăn người lúc, lập tức nở nụ cười: “Tịch nhi, người ngồi ở đây phát cái gì ngây ngốc, sao nửa ngày đều không nghe thấy người nói chuyện?”

Ninh Tịch phục hồi tinh thần lại, mím môi cười cười: “Ta đang suy nghĩ, nướng buổi trưa hôm nay sẽ làm cái gì ăn ngon. Ta buổi sáng chỉ ăn bánh bao, bụng đã sớm đói đây “

Nguyễn thị tối nghe không được nữ nhi làm nũng, vội vàng cười nói: “Hảo hảo hảo, ta đây đi làm cơm trưa.”

Ninh Tịch dứt bỏ đầy bụng tâm sự, khoan khoái đứng dậy: “Ta cũng đến hỗ trợ.”

Ninh gia tổng cộng có ba người huynh đệ, sớm đã đều tự thành gia lập nghiệp. Lão Đại Ninh Hữu Đức hàng năm bên ngoài, thê tử con gái liền cũng cùng theo đi. Chỉ có đến ngày lễ ngày tết lúc mới về.

Lão Nhị Ninh Hữu Tài một nhà năm miệng, cùng Ninh Hữu Phương một nhà bốn miệng, nhưng lại cùng ở một cái sân trong. Ngắc đầu không gặp cúi đầu gặp, khó tránh khỏi có chút va va chạm chạm. Bất quá, nguyên tắc mà nói coi như hòa thuận.

Nguyễn thị muốn làm cơm trưa toàn gia, không khỏi có chút rối ren.

Ninh Tịch muốn giúp đỡ rửa rau để ý món ăn, Nguyễn thị rồi lại không nở lòng, liền phân phó: “Người vừa mới tốt, thân thể rất suy yếu, nghỉ ngơi thật tốt, ta làm nhanh chút là được.”

Ninh Tịch không lay chuyển được Nguyễn thị, chỉ đành phải cười, đứng ở một bên xem Nguyễn thị bận rộn.

Ninh gia tam huynh đệ đều là đầu bếp, mỗi người đều có sở trường đặc biệt. Mà ngay cả con dâu Ninh gia cũng là một tay nấu nướng tốt. Chỉ thấy Nguyễn thị lu loát giơ tay chém xuống, cái thịt heo trên thớt gõ nhanh chóng biến thành một khối vuông lớn nhỏ như nhau.

Ninh Tịch nhìn không được sợ hãi than: “Nướng, đao của người xuống thật rất tốt.”

Nguyễn thị nhin không được cười lên, trêu ghẹo nói: “Ngươi sau lưng khen ta đôi câu không sao, có thể ngàn vạn đừng trước mặt cha ngươi khen mới tốt.” Nếu không, Ninh Hữu Phương nhất định sẽ phát huy ra tư thế đầu bếp chính Thái Bạch lâu đến, thao thao bất tuyệt phê bình từ đầu đến đuôi.

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, cũng ha ha nở nụ cười.

Ninh Hữu Phương cả đời si tài đạo nấu nướng, mặc kệ làm cái gì đều muốn tốt hơn. Từ lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, khắp nơi để ý nguyên liệu nấu ăn từ lúc hạ nồi chưng nấu nấu xào cuối cùng xảy ra khay đều cực kỳ chú ý, đối với đạo công tự nhiên cũng thế.

”Tốc độ quá chậm, khối thịt lớn nhỏ không đều, mỗi khối thịt đều nên có mập có gầy.” Ninh Tịch nghiêm trang học bộ dạng nói chuyện Ninh Hữu Phương, cố ý tròn to hai mắt nâng lên âm lượng: “Nghe rõ chưa?”

Nguyễn thị bị trêu chọc ha ha nở nụ cười.

Trong phòng bếp cười nói rộn rã, đem ở bên ngoài Ninh Đại Sơn nhân rồi vô sự đi bộ hấp dẫn tiến đến.

Ninh Tịch thấy Ninh Đại Sơn, lập tức cười tiếng hô “Tổ phụ”.

Ninh Đại Sơn cười đáp một tiếng, hai mắt cao thấp quan sát Ninh Tịch: “Tịch nha đầu cuối cùng có thể xuống giường qua lại, hôm nay cần phải làm chút ít ăn ngon, cho Tịch nha đầu bồi bổ thật tốt.” Nói, liền liếc thịt heo trên cái thớt gỗ một cái, lập tức ngựa tay đứng lên.

Nhớ năm đó, hần cũng là đầu bếp danh chấn một phương tiếng tăm lừng lẫy nổi danh a. hôm nay mặc dù tuổi đã hơn lục tuần, tóc hoa râm, không thể đến trong từ lâu vung chảo, thời điểm ở nhà nhân nhả vô sự, không khỏi có lúc ngửa ngửa.

”Tam nhi tức, ngươi đi nhóm lửa, hôm nay đến ta bọc lộ tài năng.” Ninh Đại Sơn hưng trí bùng bùng nói. Thịt kho tàu có lẽ là sở trường của hần, hôm nay không thiếu được muốn bọc lộ tài năng.

Nguyễn thị tự nhiên rõ ràng Ninh Đại Sơn tính tình nói một không hai, cũng không nhiều từ chối, cười gật đầu ứng, liền đi nhóm lửa.

Ninh Đại Sơn đứng ở trước nồi và bếp, lập tức tinh thần tỉnh táo, phóng đầu chảo nóng đem hành gừng tạo hương thơm, lại nhanh chóng chiên sơ khối thịt, tức thời gia nhập các loại đồ gia vị. Động tác như nước chảy mây trôi quen đến cực điểm.

Nhạc công sờ dây đàn sẽ không chút nào kiềm chế. Vũ công với thân pháp tuyệt vời sẽ sa vào kỹ thuật nhảy không cách nào kiềm chế. Còn đầu bếp chân chính, ở trước nồi và chảo một khắc kia, trong lòng không còn việc gì khác ngoài nguyên liệu thức ăn.

Giờ phút này Ninh Đại Sơn, đã là như thế.

Ninh Tịch không là lần đầu tiên xem Ninh Đại Sơn xuống bếp, lại là lần đầu tiên chính thức lãnh hội ảo diệu bên trong, nhin không được khen: “Tổ phụ thật sự là hảo thủ nghệ.”

Ninh Đại Sơn nhướng mi cười một tiếng: “Thịt còn không chưa ăn được, ngươi ngược lại khen trước. Đừng vội khen, chờ thịt ra nồi, ngươi ném thử nói sau.” Trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Ninh Tịch nở nụ cười. Ninh gia nam tử, tại phương diện khác khả năng các không giống nhau, chỉ có trên một điểm này là giống nhau. Mỗi lần nhắc tới tài nấu nướng của mình, đều là vẻ mặt ngạo nghệ cùng tự tin. Ninh Đại Sơn nâng cao thanh lượng phân phó nói: “Tam nhi tức, lửa đốt quá to.” Thịt kho kiêng kỵ nhất lửa lớn, phải lửa nhỏ chậm hầm cách thủy mới ngon miệng.

Nguyễn thị đáp ứng một tiếng, mang tương nồi và bếp trong cũi một chút đi ra để ở một bên, Ninh Tịch nhanh tay lẹ mắt múc chút lạnh nước tưới ở phía trên, “Xích” một tiếng vang nhỏ, ngọn lửa trên cũi liền dập tắt, chỉ để lại dấu vết đen thui lù.

Ninh Đại Sơn tập trung tinh thần xem nồi thịt kho tàu, nhưng tay lại liên tục chưa ngừng, không cười một lát liền đem củ cải trên mặt bàn rửa sạch sẽ cắt thành một tác vuông lớn nhỏ, tiếp theo đó măng non, Ninh Đại Sơn giơ tay chém xuống phía dưới, biến thành từng cây dài gần tác một như tơ mỏng.

Kìa thanh trọng đao trong tay Ninh Đại Sơn biến linh xảo, phát ra tiếng vang quy luật thùng thùng. Lại như nhạc khúc bình thường khoan khoái êm tai. Ninh Tịch nhìn thoáng qua, trong lòng lặng lẽ vừa động.

Kiếp trước nàng được cha mẹ che chở lớn lên, mặc dù so ra kém thiên kim khuê các cầm y ngọc thực, có thể từ nhỏ đến lớn căn bản chưa từng đau khổ. Cũng chưa từng thử công phu nấu nướng. Nữ công thêu thùa ngược lại đều hiểu sơ một hai, nhưng không có giống tinh thông. Tính tế nghĩ đến, đúng là không một sở trường.

Như vậy nàng, làm sao có thể thủ hộ tất cả thân nhân bên cạnh?

Làm một gốc cây đại thụ có thể vì người nhà che gió che mưa, lời nói này đến nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng khi hành động lại khó khăn. Nàng rốt cuộc nên làm những gì?

Nồi thiết to dần dần tràn ngập một cỗ mùi thơm nồng đậm. Ninh Đại Sơn mũi giật giật, chỉ ngửi một chút, liền rất quen vung xẻng, lật xào vài cái sau lại thả chút ít muối ăn gia vị. Từ đầu đến cuối cũng không ném thử.

Mùi thịt này đậm đặc mà không ngán làm con trùng đối trong bụng Ninh Tịch vang lên, Ninh Tịch mặt mày cong cong nở nụ cười: “Thơm quá a”

Ninh Đại Sơn là người thô hào, cả đời chỉ hiểu nấu ăn, cực kì cho rằng chiêu thức tự hào nhất cũng là tài nấu nướng này. Nghe Ninh Tích khen ngợi như thế, sớm đã vui mừng mặt mày hớn hở, tự mình dùng chiếc đũa gắp một khối thịt kho tàu đưa tới bên miệng Ninh Tích: “Tích nha đầu, nếm thử xem vị như thế nào.”

Kia khối thịt kho tàu đặng đặng nhiệt khí, sơ lược hiện lên màu đỏ, cách gần như vậy, thậm chí có thể chứng kiến trên nó mơ hồ toát ra vầng dầu. Mùi thịt nồng đậm chạm mặt mà đến, quả thực làm người ta không khỏi đói bụng.

Ninh Tích cũng không còn khách khí, mở miệng liền đem kia khối thịt cắn vào trong miệng. Thịt kho tàu vào miệng mềm mại, dầu mà không ngán, mang theo vị ngọt đậm, nhai hai cái, nồng đậm mùi thịt liền ở trong miệng lan tràn ra.

Ninh Tích vị giác so với kiếp trước bén nhạy gấp mấy lần. Đây một khối thịt kho tàu ở trong miệng nghiền ngẫm một lát, mới chậm rãi nuốt xuống bụng. Ánh mắt của nàng lại càng phát ra ánh sáng.

Thực tại không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tư vị thịt kho tàu tuyệt diệu này.

Rõ ràng là nhìn tận mắt Ninh Đại Sơn làm ra một nồi thịt kho tàu, rõ ràng gia vị đặc biệt gì cũng không có, thậm chí ngay cả hương liệu ngũ vị hương bát giác thường gặp cũng không thêm. Nhưng này nhìn như bình thường thịt kho tàu, nhưng lại nàng nếm qua món ngon cực kỳ mỹ vị.

Ninh Tích dùng sức khen: “Tổ phụ, này thịt kho tàu thật sự là ăn quá ngon. Ta còn chưa từng ăn vậy thịt kho tàu ăn ngon như đây.”

Ninh Đại Sơn cười đắc ý, như đứa bé thần khí cực đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ninh Tích nhìn không được hỏi tới: “Tổ phụ, người thời điểm vừa rồi kho thịt, căn bản không có thêm bất kỳ gia vị cùng hương liệu đặc biệt, thịt kho tàu này làm sao sẽ ăn ngon như vậy?”

Đây là món ăn gia đình đơn giản nhất, cơ hồ ai cũng biết làm, Nguyễn thị cũng là hảo thủ. Có thể như thế nào cũng làm không ra hương vị như vậy. Ninh Đại Sơn nhếch miệng cười một tiếng, khoe mắt nếp nhăn cũng bay bổng lên: “Tích nha đầu, đây là bản lĩnh chân chính của ta. Dựa các loại nguyên liệu nấu ăn cùng hương liệu trợ lý quý báu, như vậy thịt đem ra ngoài đương nhiên cũng mỹ vị, bất quá, luôn thiếu phần nước nguyên vị hương nồng. Nếu muốn làm ra thức ăn chính thức mỹ vị, nhất định phải nhớ lấy, không thể để cho phối liệu giọng khách át giọng chủ [ý là không nên để phụ liệu che mất hương vị thật]. Muốn phát huy hết sức ra thức ăn ngon, thức ăn làm được như vậy, mới chân chính là mỹ vị.”

Ninh Tích nghe nồng nhiệt, nhìn không được hỏi: “Như thế nào mới có thể phát huy ra thức ăn ngon đây?”

Ninh Đại Sơn cười ngạo nghễ: “Cái này phải xem tay nghề đầu bếp. Khi nào thì nên thêm muối, khi nào thì nên thêm nước, còn có nắm giữ đạo lửa, cũng phải lưu ý.” Đạo lý này nghe tới đơn giản, nhưng lại là Ninh Đại Sơn hơn nửa đời người mới có được kinh nghiệm.

Phản Phác Quy Chân (điểm cao nhất cũng là đến từ điểm xuất phát)... Ninh Tích ở trong lòng yên lặng nhớ tới bốn chữ này.

Cao cấp nhất nhạc công sẽ không khoe khoang cảm kỹ, tài tử đọc đủ thứ thi thư không cần khoe khoang học vấn của mình, chân chính mỹ nhân không cần châu ngọc son phấn làm đẹp vẫn như cũ điểm áp quần phượng. Tay nghề đầu bếp tuyệt đỉnh, có thể đem nhất nguyên liệu nấu ăn bình thường làm thành làm cao lương mỹ vị.

Đây mới thực sự là cao minh a

Ninh Đại Sơn thấy nàng nghe chuyên chú, lập tức nổi lên hứng thú nói chuyện, tiếp tục nói: “Cha người huynh đệ ba người, mặc dù đều là đầu bếp, nghệ nhưng có cao thấp, người biết tại sao không?”

Ninh Tích trước kia chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, tự nhiên lắc đầu.

Huynh đệ ba người Ninh Hữu Phụng, đều theo Ninh Đại Sơn học trù. Hiện tại cũng đều dựa vào tay nghề kiếm cơm. Bất quá lại không giống nhau.

Đại Bá Ninh Hữu Đức am hiểu chế tác các loại điểm tâm, hôm nay ở kinh thành nổi danh nhất làm cao điểm sư phó cửa hiệu trân vị lâu đời. Mỗi tháng tiền công cũng đủ nuôi sống thế nhi già trẻ, ở kinh thành còn có một cái viện nhỏ, tính là có chút thành tựu.

Nhị bá Ninh Hữu Tài từng ở trong tù lâu vài năm, lại bởi vì tay nghề thường thường liên tục không có làm đến đầu bếp chính, về sau dứt khoát từ chức về nhà, bắt đầu với bán bánh bao kiếm sinh ý. Kiếm không coi là nhiều, nhưng cũng tiêu dao tự tại.

Phụ thân Ninh Hữu Phương, đứng hàng thứ ba, tại tài nấu nướng được trời cho. So với Ninh Đại Sơn lúc còn trẻ, cũng chỉ có hơn chứ không kém. Tại năm hai mươi tám tuổi ấy, là đầu bếp chính trong nổi danh nhất từ lâu Thái Bạch lâu thành Lạc Dương.

Cũng bởi vậy, Ninh Đại Sơn xem trọng nhất đúng là con thứ ba Ninh Hữu Phương.

“Đại bá người thân là đường đường nam nhi, lại suốt ngày trêu ghẹo những nữ nhân kia thích ăn điểm tâm, thật sự là không có gì tiền đồ.” Ninh Đại Sơn hơi có chút ghét bỏ môi: “Nhị bá người chăm chỉ, lại thiếu thiên phú trời cho, tại tài nấu nướng liên tục không có gì tiến bộ. Mà cha người thì lại được ta truyền thụ. Cha người không chỉ có trời cho, hơn nữa siêng năng, cũng không trêu ghẹo những chuyện tà đạo, tay nghề cũng không sai.”

Tại Ninh Đại Sơn trong miệng, sự phó điểm tâm Ninh Hữu Đức là không có tiền đồ, làm bánh bao Ninh Hữu Tài là tài trí bình thường, chỉ có Ninh có mới miễn cưỡng đập vào mắt.

Ninh Tịch bị trêu chọc vui vẻ cười một tiếng: “Tổ phụ, người thật đúng là bất bệ. Đại bá làm điểm tâm tay nghề cao, cho dù ở kinh thành cũng có tiếng tăm, tại sao có thể dùng không có tiền đồ để hình dung? Còn có, Nhị bá làm bánh bao, đúng là có mỹ vị. Mỗi ngày chừng mười mấy xứng cũng không đủ bán đây.”

Đương nhiên, còn cha của mình Ninh Hữu Phương cứ duy trì như vậy là được.

Ninh Đại Sơn không cho là đúng lúc đâu: “Làm điểm tâm làm bánh bao đều không phải là chính đồ, chân chính đầu bếp, đương nhiên muốn đứng ở cạnh nồi chiên xào nấu ăn mới đúng.”

Ninh Tịch buồn cười nở nụ cười, thì ra là làm đầu bếp cũng có nhiều điều chú ý: “Đúng rồi, tổ phụ, người mới vừa nói cái gì bằng môn tà đạo, ta nghe nhưng không hiểu. Làm đầu bếp mỗi ngày vội vàng nấu ăn hầu hạ khách nhân, nơi nào bằng môn tà đạo?”

Ninh Đại Sơn khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Tại sao không có. Có chút thức ăn tương trùng tương khác, đều tự tách ra ăn, nếu là cùng nhau ăn vào, liền có vấn đề. Làm đầu bếp tay nghề không tinh, nói không chừng sẽ hại người hại mình.”

Này thuận miệng nói hai câu, Ninh Tịch nghe sắc mặt trắng bệch, trong lòng căng thẳng.

Ở kiếp trước, Ninh Hữu Phương sau làm ngự trù, liên tục được coi trọng. Mười mấy ngự trù trong Ngự thiện phòng, không người nào có thể có cùng tay nghề. Cao tổ hoàng đế Tiêu Nghị rất thưởng thức tay nghề Ninh Hữu Phương, mỗi ngày cơm canh cơ hồ đều xuất từ tay Ninh Hữu Phương.

Về sau, Cao tổ hoàng đế đột nhiên sinh bệnh nặng, các ngự y thức thủ vô sách, như thế nào cũng tìm không ra nguyên nhân. Liền truy xét lên âm thực ngày thường, liền truy cứu đến trên người Ninh Hữu Phương. Ninh Hữu Phương cùng Ninh Huy bị xích trói vào tù, nhận hết các loại nghiêm hình tra hỏi.

Không tới mấy ngày, Cao tổ hoàng đế không trị mà chết, tân đế sau khi lên ngôi, chuyện thứ nhất chính là mạnh mẽ xử trí Ninh Hữu Phương. Trong một đêm, Ninh gia cửa nát nhà tan.

Chỉ là, cho đến một khắc trước khi chết kia, Ninh Tịch cũng không tin Ninh Hữu Phương thật sự sẽ làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo...

Ninh Tịch cảm thấy đau lòng, lại buộc mình nặn ra nụ cười: “Tổ phụ, rốt cuộc những thức ăn nào sẽ tương trùng tương khác? Người có thể nói cho ta nghe một chút không?” Kiếp trước bí ẩn kia, nàng nhất định phải từ từ cởi bỏ.

Ninh Đại Sơn lại không chịu lại nói tỉ mỉ, cười chuyển chủ đề: “Nữ tử trong nhà quan tâm những thứ này làm gì. Đúng rồi, thân thể người khá hơn chút nào không?”

Ninh Tịch còn muốn hỏi tiếp, rồi lại sợ Ninh Đại Sơn đem lòng sinh nghi, chỉ đành phải phối hợp nói sang chuyện khác.

Còn nhiều thời gian, về sau từ từ dò xét nghe cho kỹ.

Nguyễn thị gặp tổ tôn hai cái hứng thú nói chuyện, không quấy rầy, bận rộn lại xào hai món thức ăn. Đợi thức ăn đều dọn lên bàn, hai vợ chồng Ninh Hữu Tài cũng đã trở lại.

Ninh Huy cùng Ninh Hạo hai người ở trong học đường đọc sách, buổi trưa không trở lại ăn cơm, Ninh Hữu Phương mỗi ngày đi sớm về trễ. Bởi vậy Ninh gia buổi trưa trên bàn cơm chỉ có rải rác mấy người.

Vương thị háng giọng hô: “Nhã nha đầu, Mẫn nha đầu, mè neho cái gì đây, mau đi ra ăn cơm.” Ninh Nhã cùng Ninh Mẫn nữ nhi là Vương thị, cũng là Đường tỷ Ninh Tịch.

Theo Vương thị lanh lảnh gọi, hai thiếu nữ một trước một sau đã đi tới.

Đi ở phía trước thiếu nữ là Ninh Nhã, nàng da trắng như sứ, dung mạo thanh tú, năm nay mười sáu tuổi, là thực nữ yếu điệu. Tính tình xấu hổ, cũng không nhiều lời nói, thấy Ninh Tịch chỉ mỉm cười cười, liền ngồi xuống.

Ninh Mẫn chỉ có mười ba tuổi, lớn lên cùng Vương thị có năm phần tương tự, làn da hơi ngăm, một đôi mắt linh động. So với Ninh Nhã cùng Ninh Tịch dung mạo xuất chúng thì lại hơi bình thường.

Ninh Tịch cười chào hỏi cùng hai vị Đường tỷ.

Ninh Mẫn lấy tay vỗ vỗ bả vai Ninh Tịch: “Thất muội, người cuối cùng có thể xuống giường. Mấy ngày hôm trước luôn bệnh nằm ở trên giường, có thể đem chúng ta đều làm cho sợ hãi” quả nhiên không hổ là mẹ con, ngay cả giọng nói, cách nói chuyện đều không sai biệt lắm.

Kiếp trước Ninh Tịch không ưa thích Ninh Mẫn tùy tiện. Có thể sau khi sống lại tâm tính có biến chuyển cực lớn, nhìn thấy mỗi người thân đều cảm giác vô cùng thân thiết, trên mặt tự nhiên lộ ra nụ cười: “Đa tạ Lục tỷ quan tâm, ta đã hoàn toàn ổn rồi”

Ninh gia tổng cộng có bảy hài tử, con trai Ninh Diệu của Đại bá Ninh Hữu Đức năm nay mười bảy, đứng hàng thứ lớn nhất. Tiếp theo chính là Ninh Nhã mười sáu tuổi.

Ninh Huy cùng Ninh Hạo cùng lứa, chỉ thua kém mấy tháng, phân biệt xếp hàng thứ ba thứ tư. Đường tỷ Ninh Tuệ năm nay mười bốn, đứng hàng thứ năm, cũng theo Ninh Hữu Đức sống ở kinh thành. Lại kể tiếp, liền đến phiên Ninh Mẫn cùng Ninh Tịch

Ninh Tịch số tuổi nhỏ nhất, đứng hàng thứ bảy, Đường huynh Đường tỷ đều gọi nàng là Thất muội.

Cái xưng hô này vừa quen thuộc lại vừa xa xôi, hôm nay nghe được dị thường thân thiết ấm áp. Ninh Tịch tinh tế thưởng thức phần hạnh phúc cùng thỏa mãn trong đáy lòng, trong đầu cái niềm tin càng phát ra kiên định.

Nàng không thể chậm rãi đợi con ác mộng kiếp trước tái diễn. Cả đời này, nàng phải làm Ninh Tịch mới. Thủ hộ tất cả người nhà, bình an sống sót.

Ninh Tịch ăn cơm trưa, lẳng lặng nghe người bên cạnh vừa ăn vừa tán gẫu.

Giờ phút này Ninh gia đều an ổn, Ninh thị một nhà ba huynh đệ, đều thừa kế y bát Ninh Đại Sơn làm đầu bếp. Đầu bếp là một nghề nghiệp ti tiện, cho dù tiền công kiếm nhiều hơn nữa, cũng không cái biến được thân phận thật sự thấp kém.

Kiếp trước Ninh Hữu Phương, cũng là bởi vì không cam lòng cả đời thân phận cúi xuống làm đầu bếp từ lâu, mới có thể đội ân đội nghĩa đối với vị “Quý nhân” diu đất làm đầu bếp, có người nào không mơ ước có thể đến trong hoàng cung làm ngự trù?

Một khi làm thượng ngự trù, là đầu bếp cao cấp nhất trong Đại Yến vương triều, ưu đãi đãi ngộ lại không cần phải nói, còn chính thức có phẩm cấp. Không chỉ hoàn toàn thoát khỏi thân phận đê tiện, còn khắp nơi được tôn kính. Tương đương với thư sinh khổ học mười năm mới như, một khi khảo trúng trạng nguyên vinh quang quê nhà. Đây cũng là mộng tưởng cao nhất của tất cả đầu bếp trong thiên hạ rồi.

Chỉ là, vinh quang ngắn, nhưng cũng cất dấu tai ương cùng sát khí nặng nề. Không lưu tâm sẽ bị cuốn vào vòng tranh đấu trong cung. Ninh Hữu Phương vì báo đáp ơn dưỡng dục vị “Quý nhân”, thật sự làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo cũng là có khả năng. Nghĩ đến những điều này, đáy lòng Ninh Tịch lại tự trách

Kiếp trước nàng một mặt đắm chìm tại trong thế giới nhỏ của mình. Căn bản không có lưu tâm qua chuyện tình Ninh Hữu Phương ở trong cung, đối với rất nhiều chuyện đều u mê không biết. Đợi đến một hồi ngập trời họa chính thức xảy ra, nhưng hết thảy đều đã muộn.

Thôi, không muốn những thứ này. Tóm lại, kiếp này nàng tuyệt không thể để cho Ninh Hữu Phương đi lên đường xưa. Chỉ cần rời kinh thành rất xa, tránh đi hết thảy quan hệ hoàng cung, cuộc sống bình an là được.

Ninh Tịch trong đầu không ngừng tính toán những thứ này, âm thầm quyết định chủ ý hành động.

Chờ khuya hôm nay Ninh Hữu Phương trở lại, nàng muốn nắm lấy cơ hội, dùng hết mọi biện pháp, cũng muốn cho Ninh Hữu Phương gật đầu đồng ý yêu cầu của nàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Trong căn phòng không lớn cùng ngọn đèn dầu mặc dù mờ nhạt không đủ sáng nhưng lại toát ra vẻ ấm áp

Nguyễn thị ở dưới đèn khâu đế giày, Ninh Huy ở một bên cầm một quyển sách yên lặng ôn tập, Ninh Tịch thì không ngừng nhìn quanh ra bên ngoài, chờ Ninh Hữu Phương trở lại.

Mất thấy canh giờ đã không còn sớm, Nguyễn thị rút cục buông tay xuống, vừa cười vừa nói: “Huy nhi, Tịch nhi, hai người các người đều đừng chờ, tắm một cái đi ngủ đi. Đêm trẻ như vậy, cha người đêm nay nhất định không trở lại đây”

Thái Bạch lâu sinh ý thịnh vượng, Ninh Hữu Phương lại là đầu bếp chính, mỗi ngày đều muốn bận đến rất khuya mới vừa về. Có đôi khi quá muộn, sẽ tại trong phòng Thái Bạch lâu ngủ lại một đêm. Sơ lược tính ra, một tháng ít nhất cũng có nửa tháng không ở nhà.

Ninh Tịch cười cười, giọng nói lại dè dặt thường kiên định: “Không, cha khẳng định sẽ trở lại.” Ninh Hữu Phương ái nữ như mệnh, thân thể nàng dưới tình huống còn không có khỏi hẳn, cho dù chậm thêm cũng nhất định sẽ trở về gấp xem nàng một chút.

Nguyễn thị bật cười: “Người ngày hôm nay là thế nào? Chờ người cha trở lại, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng cùng hẳn nói sao?” Này đương nhiên là trêu ghẹo Ninh Tịch. Bây giờ Ninh Tịch bất quá là nữ tử mười hai tuổi, ngày ngày trong nhà, lại ở đâu ra chuyện quan trọng?

Nhưng không ngờ Ninh Tịch nghiêm trang gật đầu đáp ứng: “Ta quả thật có chuyện muốn cùng với cha thương lượng.”

Nguyễn thị bị trêu chọc nở nụ cười, mà ngay cả liên tục vui đùa đọc sách Ninh Huy cũng nhếch miệng cười: “Tịch nhi, người rốt cuộc có cái chuyện gì quan trọng, không bằng nói ra trước đã cho chúng ta nghe một chút, nói không chừng ta liền có thể giúp người.”

Ninh Tịch hướng Ninh Huy le lưỡi giả làm cái mặt quỷ: “Người là an tâm xem sách đi, còn có hơn một tháng sẽ phải thi đồng rồi sao.”

Ninh Huy bị nhắc nhở như vậy, lập tức về mặt đau khổ nặng nề thở dài, hiển nhiên đối với lần thi đồng này hoàn toàn không có nắm chắc.

Nguyễn thị ôn nhu trấn an: “Huy nhi, chỉ cần người hảo hảo cố gắng, lần này nhất định có thể khảo trúng.”

Ninh Huy lung tung gật nhẹ đầu.

Ninh Tịch trong lòng cũng đang lặng lẽ thở dài, chỉ có nàng biết rõ, Ninh Huy năm nay thi đồng không đậu. Còn bị Ninh Hữu Phương buộc lui học nổi lên tài nấu nướng. Tại trong vài năm, Ninh Huy cũng coi như có chút thành tựu, tài nấu nướng mặc dù không sánh kịp Ninh Hữu Phương, cũng coi như có bản lĩnh mưu sinh.

Chỉ là, Ninh Huy buồn bực thất bại cũng là rõ ràng. Hẳn đối với nấu nướng không có hứng thú, bị buộc làm đầu bếp, cũng là tràn đầy không thoải mái. Đã từng là Ninh Huy hoạt bát sáng láng, cứ như vậy càng ngày trầm mặc. Về sau, lại thành nam tử trầm mặc ít nói.

Nghĩ điểm, Ninh Tịch trong mắt nhiều hơn một ít thương tiếc, chợt nói: “Ca ca, nếu như năm nay thi đồng không trúng, người đi học tiếp tục sao?”

Ninh Huy không chút nghĩ ngợi gật đầu: “Dĩ nhiên muốn.” Chợt, lại ưỡ ể oải thở dài: “Có thể cha đã nói, nếu là năm nay ta không có thi đậu, nhất định phải đi theo hẳn làm học đồ.”

Ninh Hữu Phương lý do cũng rất đơn giản. Ninh Huy năm nay đã mười lăm, nếu là đọc sách không thành, thì phải học một cái gì đó. Nếu không tương lai ngay cả cái bản lĩnh mưu sinh cũng không có.

Nguyễn thị năm đó đã từng mềm lòng muốn khuyên nhủ mấy lần, nhưng Ninh Hữu Phương lại dè dặt thường kiên trì. Về sau, Ninh Huy chỉ có thể theo Ninh Hữu Phương làm đầu bếp.

Ninh Tịch đương nhiên biết rõ Ninh Hữu Phương khúc mắc ở nơi nào.

Ninh gia mấy đời đều xuất thân là đầu bếp, tay nghề truyền thừa từ trên xuống. Đến thế hệ này, Ninh gia lại không tìm ra người kế thừa. Ninh Hữu Phương tự nhiên cuồng cuồng, bởi vậy mới có thể không quan tâm ngó ngàng Ninh Huy buộc học nấu nướng làm đầu bếp.

Nếu như, có người có thể thừa kế tài nấu nướng Ninh gia đem phát dương quang đại, Ninh Hữu Phương cũng sẽ không như vậy bức Ninh Huy đi. Ninh Tịch lẳng lặng nhìn Ninh Huy một cái, chợt cười nói: “Ca ca đừng lo lắng, người nhất định sẽ khảo trúng.” Cho dù năm nay thi không trúng, sang năm sẽ khảo trúng.

Kiếp này có ta, nhất định sẽ làm cho người một cuộc sống người muốn sống

Ninh Tịch đẩy mắt thoáng hiện một tia kiên định.

Ninh Huy lại không phát giác được Ninh Tịch vẻ mặt khác thường, vẫn cười nói: “Nhờ người chúc lành, chỉ mong ta năm nay có thể khảo trúng.” Giữ vững tinh thần lại đọc sách đi.

Thăng đội đến giờ hội canh ba (khoảng 12g30' tối), Ninh Hữu Phương mặt mũi tràn đầy mệt mỏi mới trở về.

Lúc thấy ba người chào đón, Ninh Hữu Phương ngược lại bị sợ hết hồn: “Huy nhi Tịch nhi, các người tại sao còn chưa ngủ?” Trong ngày thường, tối đa cũng chính là Nguyễn thị chờ cửa thôi.

Nguyễn thị cười để xuống công việc trong tay, đứng dậy chào đón: “Tịch nhi hôm nay không phải là làm âm ỉ phải đợi người trở lại, Huy nhi lại đang ôn tập sách vở, liền cùng nhau chờ tới bây giờ.”

Ninh Tịch ân cần dắt Ninh Hữu Phương ngồi xuống nghỉ ngơi, lại bận rộn đi rót chén trà nóng đến: “Cha, người bận rộn một ngày, nhất định mệt chết đi. Mau uống một ngụm trà nghỉ ngơi một chút.”

Ninh Hữu Phương gặp nữ nhi bảo bối như tri kỷ, sớm vui mừng không ngấm miệng được : “Còn là của ta nữ nhi tốt, đau lòng cha.”

Ninh Tịch cười hi hi, trong đầu lại đang nhanh chóng tính toán làm như thế nào mở miệng.

Ninh Hữu Phương cao thấp quan sát Ninh Tịch vài lần, ân cần hỏi han: “Tịch nhi, ngươi hôm nay khá hơn chút nào không?”

Ninh Tịch mỉm môi cười nói: “Khá hơn nhiều đây, hôm nay còn ăn rất nhiều thịt kho tàu.”

Vừa nhắc tới thịt kho tàu, Ninh Hữu Phương lập tức nhếch miệng nở nụ cười: “Thịt kho tàu đúng là chuyên môn tở phụ ngươi. Hôm nay ngươi có lộc ăn.”

Nguyễn thị cười chen miệng vào: “Cũng không phải sao? Hôm nay cha chồng rất cao hứng, không chỉ có làm thịt kho tàu, vẫn cùng Tịch nhi hàn huyên thời gian thật lâu đây.”

“A?” Ninh Hữu Phương hứng thú dạt dào nhướn mi: “Tịch nhi, ngươi cùng tở phụ hàn huyên những thứ gì? Nói đến cho ta nghe một chút.”

Ninh Huy cũng dựng lên lỗ tai, mặt mũi tràn đầy tò mò nhìn lại.

Ninh Tịch ha ha cười khê: “Cũng không nói gì, chính là nghe tở phụ nhắc tới thời điểm cha cùng Đại bá Nhị bá năm đó học trù đây.”

Vừa nhắc tới những thứ này, Ninh Hữu Phương lập tức lộ ra tươi cười đắc ý đến: “Năm đó huynh đệ ba người chúng ta cùng nhau đi theo cha học trù, mặc dù ta nhỏ tuổi nhất nhưng thời gian ngắn nhất, bất quá, ông trời cũng cho ta tốt nhất.”

Ninh Tịch trong lòng đã có chủ ý, cười tủm tỉm dẫn Ninh Hữu Phương nói: “Cha, làm đầu bếp còn muốn có cái gì trời cho sao?”

Ninh Hữu Phương vừa nhắc tới nghề, chính là miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt: “Nữ nhi ngoan, ngươi có thể chớ coi thường làm đầu bếp, nếu là không có điểm trời cho, cho dù học lâu cũng không thành được đầu bếp chân chính. Đầu tiên, làm đầu bếp muốn thân thể khoẻ mạnh, tướng mạo đoan chính...”

Lời nói vẫn còn chưa xong, Ninh Huy đã cười rộ lên: “Cha, ngươi cũng đừng nói quá khoa trương được hay không. Làm đầu bếp là dựa vào tay nghề ăn cơm, cũng không phải là mấy thím đầu xóm bán sơn phần, ai còn quản ngươi lớn lên xấu hay đẹp...”

“Hỗn tiểu tử, lại dám đem ta so sánh với mấy nữ nhân kia.” Ninh Hữu Phương cười mắng một câu, ngược lại không có tức giận. Lại kiên nhẫn giải thích: “Nếu là lớn lên xấu xí, hoặc là vẻ mặt bỉ ổi, đầu bếp như vậy làm được món ăn ngươi sẽ muốn ăn không?”

Khuôn mặt đoan chính đẹp mắt, làm cho người ta lưu lại ấn tượng đầu tiên cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Nhất là những thứ quan lại quyền quý phú thân đảm thương nhân kia, đối với những chi tiết này đặc biệt là coi trọng. Ninh Hữu Phương bản thân liền trưởng thành là một nam tử tuấn lãng, mặc dù bụng thoáng tròn một chút, hơi lộ vẻ mập chút, bất quá, tổng thể mà nói tuyệt đối là tuấn mắt.

Ninh Tịch nghe gật đầu liên tục phụ họa: “Cha nói có đạo lý”.

Gặp Ninh Tịch nghe chuyên tâm, Ninh Hữu Phương cười tiếp tục nói: “Làm đầu bếp, còn muốn có trí nhớ tốt. Tinh thần linh hoạt phản ứng bén nhạy, những thứ này đều rất trọng yếu. Bất quá, nếu muốn làm một đầu bếp chân chính, những thứ này còn chưa không đủ.”

Ninh Tịch mỉm môi cười một tiếng, rõ ràng tiếp một câu: “Còn muốn chịu khổ, có lòng cầu tiến, vị giác bén nhạy. Ta nói có đúng không?”

Ninh Hữu Phương sững sờ, khuôn mặt kinh ngạc: “Tịch nhi, ngươi đây là nghe ai nói?” Thế nhưng tất cả đều nói đúng..

Ninh Tịch hai tròng mắt sáng không thể tưởng tượng nổi, cũng không trả lời Ninh Hữu Phương nghi vấn, chợt phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất.

Động tĩnh này đem mọi người giật nảy mình, Ninh Hữu Phương không chút nghi ngại nâng cánh tay Ninh Tịch làm nàng đứng dậy: “Ngươi nha đầu kia, có lời gì nói là được, quỳ xuống làm gì.”

Nguyễn thị cũng liền nói: “Đúng vậy, trên mặt đất lạnh vô cùng, thân thể ngươi còn chưa khỏe, mau đứng lên.”

Ninh Tịch lại nhất định không chịu đứng dậy, thẳng tắp quỳ trên mặt đất, giương cao tay khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn cầu khẩn nói: “Cha, nương, nữ nhi có việc muốn nhờ.”

Ninh Hữu Phương nhíu mày rậm, trầm giọng nói ra: “Mặc kệ có chuyện gì, đứng lên nói sau. Nhà chúng ta cũng không có thói quen quỳ nói chuyện.”

Chỉ có những thứ đại gia đình hoặc là quan to hiển quý kia mới có thói quen một tí quỳ xuống đi, dân chúng bình thường người ta, nào có nói như vậy.

Ninh Tịch cúi đầu đáp một tiếng đứng lên, trong lòng tự giễu cười.

Kiếp trước đột nhiên sống vài năm vinh hoa phú quý trong, cùng quý nhân tiếp xúc cũng là không ít. Đúng là trong lúc vô tình quỳ thành thói quen, sau này phải từ từ sửa lại mới được

Ninh Tịch hít sâu khẩu khí, vút đi suy nghĩ lung tung trong đầu, nhìn chăm chăm vào Ninh Hữu Phương nói ra: “Cha, ta muốn cùng ngươi đi Thái Bạch lâu.”

Ninh Hữu Phương lông mày lập tức giãn ra, vừa cười vừa nói: “Ngươi có thể đem ta sợ hãi kêu lên, thì ra là chính là chỗ này chờ chuyện nhỏ a, không thành vấn đề, ngày mai cha liền dẫn ngươi đi mở rộng tầm mắt. Lại tự xuống bếp làm cho ngươi vài món tâm đắc, cho ngươi có lộc lớn ăn.”

Hiển nhiên, Ninh Hữu Phương hiểu lắm ý tứ Ninh Tịch.

Nguyễn thị lại tỉ mỉ, nhạy cảm phát giác có chuyện không thích hợp. Không, không đúng Tịch nhí nháo nửa ngày, không thể nào chỉ vì chút ít chuyện này.

Quả nhiên, liền nghe Ninh Tịch nói gần từng chữ nói: “Cha, ta nghĩ đi theo người tới Thái Bạch lâu học trù.”

Trong phòng lập tức một mảnh yên lặng.

Chợt nghe “Pằng” một tiếng, quyển sách Ninh Huy trên tay rơi rơi xuống mặt đất.

Ninh Huy há to miệng, nói chuyện cũng không thông: “Muội muội, người... Người là nói giỡn a “

Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương trong lòng cũng đồng thời toát ra ý nghĩ này, nhất tề nhìn chăm chăm Ninh Tịch.

Ninh Tịch khẽ mỉm cười, rõ ràng vô cùng nói ra: “Ta không có nói giỡn. Cha, người để cho ta đi theo người đi làm học đồ đi “

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Trong phòng lại là một mảnh lặng im, cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Một hồi lâu, Ninh Hữu Phương rốt cục phản ứng: “Tịch nhi, người là nhất thời cao hứng, hay là thật muốn cùng ta học nấu nướng?”

Ninh Tịch dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhọ dị thường thành khẩn: “Ta đương nhiên là thật lòng muốn theo cha học tập tài nấu nướng. Cha đã nói qua, Ninh gia chúng ta mấy đời đều là đầu bếp, tay nghề đều truyền xuống. Đến đời chúng ta cũng tuyệt đối không thể chặt đứt. Liền để cho ta thừa kế tài nấu nướng Ninh gia đi. Ta nhất định sẽ làm một đầu bếp xuất sắc nhất, đem tài nấu nướng Ninh gia phát dương quang đại.”

Ninh Tịch thanh âm mềm mại dễ nghe, tại thời khắc này lại sang sảng hữu lực nói năng có khí phách.

Nàng cùng Ninh Hữu Phương đi Thái Bạch lâu, có thể bắt đúng cơ hội, làm cho Ninh Hữu Phương cùng vị “Quý nhân” kia lỡ mất cơ hội tiếp xúc. Bởi như vậy, Ninh Hữu Phương cũng sẽ không đi kinh thành, càng sẽ không vào cung làm ngự trù.

Mà nàng, cũng sẽ không cùng Thiệu Yên gặp nhau.

Có lẽ cuộc sống bình thân chút ít, có thể ít nhất có thể bảo vệ tính mạng người nhà. Vinh hoa phú quý bất quá là nhất thời, có cái gì so với người nhà bình an quan trọng hơn?

Ninh Tịch mím môi thật chặt, trong mắt lóe ra kiên định cùng cố chấp. Một tích tắc này, vô cùng loá mắt.

Ninh Hữu Phương động dung, sững sờ nhìn nữ nhi, như là lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Tịch

Đây là nữ nhi ngây thơ của hắn sao? Quả thực như thay đổi thành người khác...

“Không được” người thứ nhất nói lời phản đối lại là Nguyễn thị. Nàng đầu mày cau lại nhìn Ninh Tịch, kiên quyết nói ra: “Ta không đồng ý.”

Ninh Tịch sớm chuẩn bị tâm lý, lẳng lặng nói: “Nương, ta không phải là thuận miệng nói đùa chơi, ta là thật tâm muốn cùng cha học nấu nướng.”

Nguyễn thị sắc mặt càng khó nhìn: “Vây ta thì càng không đồng ý. Nữ tử xuống bếp, xác thực là chuyện tốt. Nhưng có lẽ nào nữ tử lại xuất đầu lộ diện làm đầu bếp. Không được, tuyệt đối không được “

Nguyễn thị trong ngày thường vô cùng ôn nhu, nhưng gặp chuyện lại cực có chủ kiến. Mà ngay cả Ninh Hữu Phương cũng không lay chuyển được nàng. Trong phòng không khí lập tức trầm xuống.

Ninh Tịch lại càng buống bình: “Nương, tâm ý ta đã quyết, người cũng đừng ngăn trở ta. Ta không muốn ngày ngày nhàn rỗi ở nhà không làm gì, học một chút tay nghề mưu sinh...”

“Người nữ tử ở nhà, học tay nghề mưu sinh làm gì.” Nguyễn thị rất ít tức giận: “Kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện của nam nhân, hiện tại có cha người, tương lai còn có cha người nữa. Tiếp qua vài năm, cũng chính là tìm cho người vị hôn phu tốt.”

Ninh Tịch tranh một bước cũng không nhường: “Nương, người nói như vậy ta lại không đồng ý. Nữ tử thì làm sao? Nữ tử thì không thể học một chút

chân chính bản lãnh sao? Ta cảm thấy làm đầu bếp không có gì không tốt. Cha, người nói đúng hay không?”

Ninh Hữu Phương đang nghe đầu óc choáng váng, thỉnh thoảng bị điểm tên, phản xạ gật đầu đáp: “Đúng đúng đúng, làm đầu bếp rất tốt...” Lời còn chưa dứt, Nguyễn thị liền không vui trừng mắt liếc hắt hủ một cái.

Ninh Hữu Phương lập tức đổi giọng: “Không được không được, nữ tử hay là an phận ở nhà, học một ít nữ công thêu thùa là tốt nhất.”

Nữ tử xuống bếp là chuyện đương nhiên. Nhất là sau khi xuất giá, phải tại gia đình nhà chồng lo cơm nước khi bận rộn. Nếu ngay cả bữa cơm cũng làm không được sẽ bị gia đình chồng ghét bỏ.

Chỉ là, nữ tử xuất đầu lộ diện làm nữ đầu bếp rất ít. Ngẫu nhiên có một hai người nấu nướng xuất chúng, cũng phần lớn đang ở gia đình phú quý. Từ quán, hiệu ăn trên cơ bản nhìn không thấy bóng dáng nữ tử.

Cũng khó trách Ninh Tịch đề xuất yêu cầu như thế Nguyễn thị sẽ phản ứng lớn như vậy.

Làm đầu bếp địa vị thấp, lại bận rộn vất vả, Nguyễn thị ở đâu cam lòng cho làm cho nữ nhi bảo đi?

Ninh Tịch lại quyết tâm muốn thuyết phục cha mẹ, nhỏ nhẹ mà nói: “Cha, nương, ta đối với nấu nướng thật sự cảm thấy hứng thú. Cũng là thật tâm muốn cùng cha đi học nấu nướng. Về phần tương lai rồi cuộc không cần phải làm nữ đầu bếp nổi tiếng nhất, phải đợi sau này hãy nói. Không đối gạt các người, ta lần này sau khi ngã bệnh tình lại, vị giác dị thường bén nhạy. Mặc kệ ăn gì đó, cũng có thể phân biệt ra nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị bên trong. Lão Thiên ban thưởng ta thiên phú như vậy, ta há có thể vô ích?”

Nguyễn thị nhất thời có lung túng, nhìn Ninh Hữu Phương cầu cứu một cái.

Ninh Hữu Phương lại bị Ninh Tịch nói câu kia hấp dẫn, con mắt bỗng phát sáng lên: “Tịch nhi, người nói là sự thật sao? Người vị giác thực sự linh mãnh như vậy sao?”

Ninh Tịch mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Cha, người nếu không tin, ngày mai mang ta đi Thái Bạch lâu, người có thể cho ta nếm tùy ý một món ăn, ta liền đem nguyên liệu nấu ăn cùng phối liệu bên trong đều nói cho người nghe. Chờ cha khảo nghiệm qua, lại quyết định có cho ta học trù không cũng không muộn.”

Ninh Hữu Phương sớm đã kích động, đang định gật đầu, liền nghe Nguyễn thị nói ra: “Ta chưa từng nghe nói ai có vị giác bén nhạy đến như thế này, Tịch nhi, người không có gạt chúng ta đi.”

Ninh Tịch khẽ mỉm cười, ánh mắt vô cùng trong trẻo: “Nếu là nương không tin, ngày mai cùng ta đi Thái Bạch lâu, ta nhất định sẽ chứng minh cho các người xem.”

Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương liếc mắt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết thuyết phục Ninh Tịch như thế nào. Hết lần này tới lần khác Ninh Tịch mở to cặp mắt trong veo như nước, chớp cũng không chớp nhìn bọn họ, trong phòng không khí có chút ngưng trệ.

Ninh Huy ho khan một tiếng, cười chen miệng nói: “Cha, nương, nếu không ngày mai các người liền mang muối muối đi Thái Bạch lâu đi. Muối muối cả ngày đợi ở nhà, chỉ sợ là buồn bức đến hư. Đi ra ngoài đi một chuyến chơi một chút cũng tốt.”

Nói không chừng đợi ngày mai vừa qua, Ninh Tịch liền đổi chủ ý đây. Bị Ninh Huy nhắc nhở như vậy, Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị lập tức tỉnh ngộ đi đến. Tịch nhi mới mười hai tuổi, có chút ý nghĩ kỳ lạ cũng bình thường, dụ dỗ nàng chơi vài ngày, đợi nàng hết hiếu kỳ, điều này tự nhiên cũng qua.

Ninh Hữu Phương dẫn đầu đáp: “Huy nhi nói rất đúng, ngày mai ta sẽ mang theo Tịch nhi đi Thái Bạch lâu mở mang tầm mắt.”

Nguyễn thị cũng phụ họa gật đầu nhẹ.

Ninh Tịch hai tròng mắt sáng ngời, cao hứng cực kỳ, thân mật ôm cánh tay Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương làm nũng: “Cảm ơn cha, cảm ơn nương. Các người đối với Tịch nhi tốt nhất.”

Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị sùng ái nhìn nữ nhi một cái, đôi mắt cười một tiếng. Cũng được, ngày mai sẽ mang nữ nhi đi ra ngoài giải sầu tốt lắm. Ngày ngày đợi ở nhà, nhất định là bị buồn bức hư.

Ninh Tịch há có thể không nhìn ra cha mẹ suy nghĩ cái gì, lại cũng không nói ra. Bất kể như thế nào, cũng cần cơ hội đi Thái Bạch lâu. Đến lúc đó chỉ cần mở ra thân thủ, cũng có thể thật nhiều lý do thuyết phục bọn họ.

Nhất là Ninh Hữu Phương, nếu như chính mắt thấy được bản lãnh của nàng, làm sao có thể cam lòng cho lãng phí thiên phú nàng như vậy? Nói không chừng sẽ chủ động buông lỏng cho nàng đi học trù đây, Ninh Tịch khoe miệng hiện lên một nụ cười tự đắc. Ánh mắt trùng hợp cùng Ninh Huy nhìn qua.

Ninh Huy nhếch miệng cười một tiếng, hướng Ninh Tịch trừng mắt nhìn.

Ninh Tịch dí dỏm le lưỡi một cái, trong lòng bắt đầu mong đợi ngày mai đi Thái Bạch lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Vừa rạng sáng hôm sau, Ninh Tịch liền rời giường.

Đợi sau khi mặc quần áo tử tế, Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị cũng đứng lúc đứng dậy. Gặp Ninh Tịch luôn luôn yêu ngủ nướng thế nhưng đã sớm ra khỏi giường. Nguyễn thị nhìn không được cười nói: “Tịch nhi, người ngày hôm nay ngược lại dậy sớm.”

Ninh Tịch dí dỏm cười: “Về sau ta ngày ngày ta đều muốn dậy sớm đây, phải sớm thích ứng.”

Ninh Hữu Phương mỗi ngày giờ Mẹo rời giường, trước giờ Thìn một khắc sẽ phải Thái Bạch lâu. Nàng là hạ quyết tâm khổ luyện tài nấu bếp, tự nhiên sẽ từ bỏ quá khứ lười nhác.

Ninh Hữu Phương nhìn không được cười lên, thân mật vỗ vỗ đầu Ninh Tịch: “Tịch nhi thật sự là ngoan ngoãn.” Rõ ràng không có xem Ninh Tịch là nói thật.

Ninh Tịch lơ đãng, chỉ mỉm môi cười nhẹ một tiếng.

Không lâu sau, cha cùng nương nhất định sẽ chứng kiến thành ý cùng quyết tâm của nàng. Giờ phút này nói nhiều hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không đề ở trong lòng. Nói nhiều không bằng làm tốt. Nguyễn thị đã vội vã đi đến phòng bếp làm điểm tâm đơn giản bụng ra, một nhà bốn miệng ngồi xuống vây quanh bàn ăn.

Mặc dù chỉ là cháo bánh bao đưa muối bình thường, cùng người nhà ngồi cùng một chỗ vừa nói vừa cười ăn điểm tâm, thật sự là chuyện hạnh phúc...

Ninh Tịch nỗ lực khắc chế chính mình không cần phải suy nghĩ quá khứ, chuyên chú ăn xong điểm tâm.

“Nương, cháo làm thời gian có điểm ngắn, không đủ sánh. Bánh bao chưng có chút đã lâu, ăn thiếu phần xốp, đưa muối ngược lại ăn thật là tốt, là cha trước kia làm đi?” Ninh Tịch thuận miệng nói ra.

Nguyễn thị sững sờ, chợt cười: “Người nha đầu kia, chưa bao giờ người xuống bếp, ngược lại nói tới đạo lý rõ ràng.”

Ninh Tịch thông minh cười: “Nương, người cũng chớ xem thường ta, hôm nay cùng đi Thái Bạch lâu, nhất định khiến người xem kiến thức bản lãnh của ta.”

Ninh Hữu Phương sáng lạng cười mở ra: “Hảo hảo hảo, hôm nay chúng ta sẽ chờ Tịch nhi để cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Ninh Huy ở bên cạnh nghe tâm ngứa một chút, nhìn không được nói ra: “Ta cũng muốn đi...”

Thái Bạch lâu ba chữ này mặc dù liên tục treo trên bờ môi, đã từng ở bên ngoài xem qua mấy lần, còn chưa từng chính thức đi vào “Muốn đi liền cùng đi...” Ninh Hữu Phương không chút nghĩ ngợi nói tiếp.

Ninh Huy vừa nghe lập tức mặt mày hớn hờ, còn không kịp cười, liền nghe Ninh Hữu Phương nói câu tiếp theo: “... Dù sao người năm nay thi đồng không trúng thì phải theo ta đi Thái Bạch lâu học trù, sớm đi xem một chút cũng tốt.”

Vừa nhắc tới đề tài này, Ninh Huy cũng không dám lên tiếng nữa, liên tục hướng Nguyễn thị nháy mắt.

Nguyễn thị lập tức vì Ninh Huy giải vây cười: “Huy nhi, qua ít ngày nữa, người sẽ phải đi thi đồng, làm gì có thời gian đi lung tung. Hay là mau đi học đường, thành phu tử chỉ điểm nhiều hơn.”

Ninh Huy gật đầu liên tục: “Nương nói rất đúng, ta phải đi học đường đây.” Nói, liền liên tục không ngừng chạy. Chạy quá thực so với con thỏ còn nhanh hơn.

“Cái hồn tiêu tử này, vừa nhắc tới cái này liền chạy nhanh.” Ninh Hữu Phương phát ra bất mãn, trong mắt lại không tự giác toát ra tình yêu thương.

Ninh Tịch hiểu ý mỉm cười.

Ninh Hữu Phương trời sinh lớn giọng, lại nghiêm mặt giảng dạy. Ninh Huy thấy hẳn luôn không dám nói nhiều. Kỳ thật, có người nào làm cha không yêu con mình?

Bởi vì cái gọi là yêu cho roi cho vọt, chính là bởi vì Ninh Hữu Phương đối với Ninh Huy kỳ vọng cực cao, mới có thể dùng tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất yêu cầu Ninh Huy. Nguyễn thị gấp rút ho khan một tiếng, cười ngắt lời: “Được rồi, chúng ta cũng đừng trông nom Huy nhi. Phải sớm đi.” Nếu là đi muộn, Ninh Hữu Phương không khỏi cũng bị quở trách mấy câu.

Ninh Hữu Phương gặt đầu liên tục, một nhà ba người vội vã xuất phát.

Lúc này trời mới vừa tờ mờ sáng, đầu mùa xuân không khí còn có chút hơi lạnh thấu xương. Con gió nhẹ nhàng thổi qua gò má, dị thường thoải mái.

Ninh Tịch tinh thần vô cùng tốt, đánh giá chung quanh.

Đập vào mắt là đường phố cửa hàng quen thuộc, bên tai nghe chính là người bán hàng rong, bán bánh bao rao to. Thỉnh thoảng còn có thể chứng kiến một ít khuôn mặt quen thuộc. Loại cảm giác chất phác, thật là làm cho từ trong đáy lòng người khoái trá.

Nguyễn thị yêu thương nhìn Ninh Tịch một cái, sau đó thấp giọng nói: “Những ngày qua Tịch nhi thân thể không thoải mái, liên tục buồn bực ở nhà, xem ra là buồn bực đến hư.”

Nếu không, cũng sẽ không nghĩ tới muốn đi Thái Bạch lâu. Ninh Hữu Phương cười phụ họa: “Đúng vậy, hôm nay liền mang nàng đi giải sầu. Nếu là ở trong Thái Bạch lâu đợi chán, người liền dẫn Tịch nhi đi cửa hàng sơn phấn dạo, hoặc là đến trong cửa hàng vải xem một chút. Muốn mua gì thì mua, đừng ngại.”

Đừng xem làm đầu bếp địa vị hèn mọn, có thể thu nhập quả thực không ít.

Ninh Hữu Phương tuổi còn trẻ chính là đầu bếp danh chấn một phương, bị số tiền lớn dẫn đến Thái Bạch lâu trong làm chủ trừ (đầu bếp chính hay ý là danh bài), tiền công tự nhiên là cực kỳ phong phú. Trong ngày thường hầu hạ đều cũng quan chi lưu có tiền, thỉnh thoảng còn có khen thưởng. Bởi vậy, Ninh Hữu Phương tiền kiếm được cũng đủ toàn gia nhàn nhã tự tại cuộc sống.

Nguyễn thị nghe vậy, cười gật đầu ứng.

Ninh Tịch sau lưng lại bắt chập cha mẹ đang thảo luận những thứ gì, chỉ là lẳng lặng nhìn chung quanh hết thấy, hốc mắt sớm ướt ướt.

Kiếp trước chính mình tại mười hai tuổi một năm nay sẽ theo cha mẹ vào kinh thành, cùng cuộc sống trước kia hoàn toàn bất đồng. Cố hương hết thấy sớm đã dần dần quên lãng.

Giờ phút này, đáy lòng của nàng vô cùng vui mừng, trong vui mừng kia, lại xen lẫn nhàn nhạt chua xót cùng khổ sở.

Thì ra là, chưa bao giờ chính thức quên, chỉ là đặt ở đáy lòng thật sâu.

Một người đi rất xa, khẳng định đều cả đời khó quên cố hương của mình. Một khắc đi đến nơi này, Ninh Tịch chính thức hạ quyết tâm, mặc kệ kinh thành có nhiều phồn hoa, nàng đều tuyệt sẽ không lại đi kinh thành.

Nơi này, mới là cố hương của nàng, nhà của nàng a

“Tịch nhi, nên queo cua.” Mắt thấy Ninh Tịch thẳng tắp đi lên phía trước, Ninh Hữu Phương nhắc nhở một câu.

Trong thành Lạc Dương đường phố giao thoa phức tạp, hơn nữa cũng không rộng rãi. Nếu không quen thuộc rất dễ dàng đi nhầm. Ninh Tịch ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: “Biết rồi, cha. Ta đi theo phía sau các người, nếu không, đi nhầm thật mất mặt.”

Giờ khắc này, ánh sáng mặt trời mới lên, tản mát ra ánh sáng nhu hòa. Ninh Tịch trong sáng cười, so với ánh mặt trời càng thêm chói mắt xinh đẹp.

Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị sớm đã xem quen nữ nhi xinh đẹp tuyệt trần, giờ phút này cũng đều ngẩn ngơ. Trong lòng không ghen mà nghĩ, nữ nhi nhà mình còn nhỏ tuổi xuất chúng như vậy, tiếp qua hơn mấy năm, chỉ sợ hào quang khó nén.

Xinh đẹp như vậy, nếu ở nhà quyền quý hoặc giàu có là một chuyện tốt. Nhưng sinh ở trong nhà dân chúng bình dân, liền giống như hòn ngọc quý trong hộp gỗ.

Đội mình châu dần dần toả sáng, hộp gỗ làm sao có thể che phần hào quang kia?

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tại trong thành Lạc Dương, phường Thanh Hà được xưng tụng số một. Thái Bạch lâu tọa lạc tại trong phường Thanh Hà.

Con đường này cũng không tính rộng rãi, nhưng lại sạch sẽ chỉnh tề. Từ trái qua phải ước chừng hai dặm.

Hai bên đường phố đều là cửa hàng. Tiệm bán sơn phấn, tiệm tạp hóa, cửa hàng dầu, cửa hàng vải, tủ lâu, hiệu ăn, trà lâu vân vân, chỉ cần người có thể

nghĩ, đến nơi này cơ hồ cái gì cần có đều có.

Lúc này trời đã sáng, đường phố dần dần náo nhiệt, người bán hàng rong người đi đường lui tới nối liền không dứt, tiếng rao hàng, tiếng nói chuyện vang lên hỗn hợp cùng một chỗ, rất là náo nhiệt.

Có tiểu thư ngồi cỗ kiệu quý, cũng có thôn phụ đi dạo ở bên đường. Có cậu ấm, có thư sinh tú tài xuất khẩu thành thơ vv...

Ninh Tịch khoe miệng mỉm cười nhìn hết thấy, tâm tình hết sức khoái trá.

"Tịch nhi, mau nhìn, phía trước chính là Thái Bạch lâu." Ninh Hữu Phương vui tươi hơn hờ cất dứt suy nghĩ Ninh Tịch, trong thanh âm không chút nào giấu tự hào.

Ninh Tịch tinh thần chấn động, lập tức ngưng thần nhìn sang, chỉ tiếc không giống trong tưởng tượng nhà cao cửa rộng, chỉ có một tầng hai mộc lâu thôi. Bảng hiệu ngược lại có chút bất mắt, ba chữ to Thái Bạch lâu rồng bay phượng múa.

Ninh Hữu Phương nhìn Ninh Tịch có chút thất vọng, cười nói: "Cũng đừng xem bên ngoài tầm thường, món ăn chúng ta ở đây là nhất đẳng mỹ vị, không biết bao nhiêu người hâm mộ tiếng tăm. Chỉ là đầu bếp chính thì có sáu. Chịu trách nhiệm xắt thức ăn làm món vật nhĩ trừ mười người, cộng thêm bồi bàn làm việc vặt, t còn có chương quỹ, phòng thu chi, khoảng năm sáu chục người đây"

Này thật là không phải là số nhỏ.

Ninh Tịch thu hồi lòng khinh thường, gật đầu cười, đi theo sau lưng Ninh Hữu Phương vào trong Thái Bạch Lâu.

Lúc này còn chưa tới thời gian mở cửa buôn bán, Thái Bạch lâu cửa chính còn chưa mở, Ninh Hữu Phương rất quen dẫn Nguyễn thị cùng Ninh Tịch hai người đi vòng qua cửa sau vào. Thái Bạch lâu phòng bếp liền tại trong khu vườn rộng này.

Ninh Tịch tò mò đánh giá vài lần, trong lòng âm thầm sợ hãi than, chỗ này thật là không nhỏ. So với sân nhỏ Ninh gia đến còn muốn lớn hơn nhiều.

Trong sân trên đất trồng chất đầy các loại rau dưa, vài người phụ nữ làm việc vặt đang cúi đầu rửa rau, thấy Ninh Hữu Phương, ríu rít cười đến.

Người phụ nữ kia hai mắt quầng rử, tựa hồ cùng Ninh Hữu Phương hết sức rất quen, đứng dậy đã đi tới, ân cần cười nói: "Ninh đầu bếp, ngày hôm nay tới so với trước kia có muộn một chút đây"

Ninh Hữu Phương sáng lạng cười một tiếng: "Hôm nay ta dẫn theo thê tử cùng khuê nữ đi đến mở mang tầm mắt, xác thực tới muộn một chút." Sau đó rất tự nhiên cười hướng Nguyễn thị giới thiệu: "Đây là Tôn gia muội tử, nàng là biểu muội Tôn chương quỹ Thái Bạch lâu, ở chỗ này giúp đỡ làm việc vặt."

Nói mặc dù hàm súc, Ninh Tịch vừa nghe liền đã hiểu. Tôn thị là có chỗ dựa, không thể dễ dàng đắc tội. Nguyễn thị tự nhiên cũng nghe ra, vội vàng cười cùng Tôn thị hàn huyên vài câu.

Tôn thị ngược lại biết ăn nói, cười cùng Nguyễn thị nói chuyện tào lao vài câu, khi nhìn rõ tướng mạo Ninh Tịch, lại dùng sức tán dương vài câu: "... Cha mẹ sao sinh nữ nhi vậy, lời này thật sự là không giả. Chị dâu đã xinh đẹp, khuê nữ lại càng hơn a."

Lời này có thể nói đến tâm khảm Ninh Hữu Phương, lập tức ha ha nở nụ cười, mặt mũi tràn đầy vẻ đắc ý, còn kém không có đi theo khen mấy câu.

Nhưng vào lúc này, một hán tử mập ục ịch trên dưới ba mươi tuổi đã đi tới, cười hơ hớ vỗ vỗ bả vai Ninh Hữu Phương: "Ninh lão đệ, ngày hôm nay sao đem thê tử cùng khuê nữ cùng đến."

Ninh Hữu Phương cười nói: "Khuê nữ nháo muốn tới mở mang tầm mắt. Tịch nhi, mau gọi Chân bá bá."

Ninh Tịch rất là nhu thuận hô: "Chân bá bá, hảo."

Hán tử kia ha ha cười một tiếng, thanh âm cực kỳ vang dội: "Hảo hảo hảo, được tiểu cô nương kêu một tiếng, ta như thế này xào rau nhất định là khí lực cả người."

Làm đầu bếp, quả nhiên là lớn giọng, mà ngay cả tiếng cười đều đặc biệt vang dội. Lỡ tai mơ hồ tê dại.

Ninh Tịch trong lòng len lén vui vẻ. Trong ngày thường luôn cảm thấy Ninh Hữu Phương giọng to lớn, hán tử họ Chân cũng là không kém nhiều "Chân mập mập, người cũng không sợ người lớn giọng dọa tiểu cô nương sợ hãi." Tôn thị cười trừ chọc nói.

Chân mập mập sờ sờ cái ót, hắc hắc cười: "Tôn gia muội tử dạy dỗ chính phải, về sau ta nhất định nghe lời người lời nói, nói chuyện thấp giọng là được."

Lời vừa nói ra, vài phụ nhân đều ranh mãnh nở nụ cười. Đây là ngày ngày tại trong phòng bếp làm việc, tự nhiên đều rất quen thuộc. Nói chuyện cũng là không câu nệ tiểu tiết.

Quả nhiên, Tôn thị không chút nào để ý, ngược lại là cười đá lông nheo qua, cùng Chân mập mập mắt đi mây lại một phen.

Ninh Hữu Phương e sợ cho Nguyễn thị thấy một màn này sẽ cảm thấy không được tự nhiên, ho khan một tiếng, vừa cười vừa nói: "Ta mang bọn người

đi trong phòng bếp xem một chút.”

Ninh Tịch gật đầu cười, lôi kéo Nguyễn thị đi theo.

Đội vào phòng bếp, Ninh Tịch lập tức sợ hãi than lên tiếng: “Phòng bếp thật lớn a “

Phòng bếp to như vậy, tất cả các loại bếp lớn nhỏ ít nhất cũng có mười cái, hơn nữa tám thớt cùng các loại đĩa ăn sạch sẽ, người xem hoa cả mắt.

Lúc này có hai người đầu bếp ở bên trong vội vàng xất thức ăn, thấy Ninh Hữu Phương, đều rất khách khí lên tiếng chào, liền lại cúi đầu làm tiếp.

Ninh Hữu Phương lơ đãng cười cười: “Nơi này là phòng bếp chung, xất thức ăn làm món ăn đều ở đây. Bình thường khách nhân kêu món ăn, đều là ở chỗ này làm. Bên kia còn có mấy phòng bếp đơn nhỏ, ta lại mang bọn người qua đi xem một chút.”

Ninh Tịch bị lòng hiếu kỳ quyến rũ, vừa đi vừa cười hỏi: “Cái phòng bếp này lớn như vậy, cũng đủ tất cả đầu bếp ở chỗ này, phòng bếp nhỏ hơn làm cái gì?”

Ninh Hữu Phương cười mà không nói, ý vị thâm trường liếc hai nhị trù đang xất thức ăn kia một cái

Ninh Tịch cỡ thông tuệ, lập tức hiểu ý đi đến.

Đúng vậy, đầu bếp kiêu ngạo, ai không có vài tuyệt kỹ? Đương nhiên không muốn để cho người khác tùy tiện biết. Phòng bếp nhỏ, chính là có mấy đầu bếp dự bị.

Ninh Hữu Phương gặp Ninh Tịch nhu thuận không có hỏi nhiều, hài lòng cười cười, nhắc chân hướng phòng đơn cách vài vách đi tới.

Bên trong ngoại trừ tất cả dụng cụ như phòng bếp bên ngoài, cũng không có thiếu một chút nguyên liệu nấu ăn quý, ví dụ như thịt bò thịt dê cá.

Đến một gian phòng bếp cuối cùng, Ninh Hữu Phương nhướng mi cười nói: “Nữ nhi ngoan, nơi này chính là phòng bếp ta ngày thường dùng, mau tiến vào để xem một chút.”

Ninh Tịch vui vẻ đáp ứng, nhắc chân đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thân là đầu bếp chính Thái Bạch lâu, Ninh Hữu Phương đãi ngộ tự nhiên cao nhất.

Phòng bếp đặc biệt rộng rãi, nồi và dụng cụ bếp đều là tốt nhất. Cái bàn dài bị lau soi rõ bóng người, vài cái ghế dựa cũng đặt cực kỳ chỉnh tề.

Tủ gỗ dựa vào tường bày đặt chén đĩa tinh xảo, đều là xuất phẩm. Một ngăn tủ khác thì chứa các loại nguyên liệu nấu ăn quý. Mà nhìn thật kỹ, Ninh Tịch đứng là gần một nửa cũng không nhận ra.

Ninh Hữu Phương đến nơi này, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực có chút kiêu ngạo hỏi: “Nơi này như thế nào?”

Ninh Tịch tự đáy lòng khen câu: “So với trong tưởng tượng của ta còn muốn tốt hơn nhiều đây” vốn phòng bếp nên dầu mỡ lại bảo trì sạch như vậy, thật sự là không dễ dàng a. Ninh Hữu Phương nhếch miệng nở nụ cười, khuôn mặt tự đắc cùng kiêu ngạo.

Nguyễn thị cũng là lần đầu tiên tới nơi này, tò mò đánh giá một lát, nhìn không được hỏi: “Một mình người có thể chạy đi chạy lại kịp sao?” Địa phương lớn như vậy, chỉ là thu thập cũng i có phần phí chút ít công phu đi. Ninh Hữu Phương cười đáp: “Tôn chương quý cho ta một bồi bàn, hai người làm việc vặt, còn có một nhị trù chuyên môn xất thức ăn, trung món ăn. Bận rộn cũng coi như có thể ứng phó.” Thủ hạ nhiều như vậy, làm chủ trừ quả nhiên cảnh tượng vô cùng.

Đang nói chuyện, một tiểu tử bồi bàn mười sáu mười bảy tuổi chạy vào, cười hô: “Ninh đầu bếp, Tôn chương quý để cho ta tới cùng người nói một tiếng, hôm nay thỉnh cầu người làm hai bàn, đều là hai ngày trước dự định. Chiều theo năm lượng bạc chuẩn bị bàn là được.” Vừa nói vừa nhìn không được hướng Ninh Tịch nhìn lại.

Tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, mặc quần áo cực kỳ mộc mạc, xem thanh tú động lòng người, khuôn mặt tươi cười lại dị thường xinh đẹp trắng trẻo, làm cho người nhìn thoáng qua liền dời mắt...

Ninh Hữu Phương ho khan một tiếng, rất tự nhiên tiến lên một bước ngăn trở ánh mắt bồi bàn kia: “Tốt lắm, Lai Phúc, ta biết rồi. Ta đây liền chuẩn bị làm. Chờ khách nhân vừa đến, người liền cho ta biết một tiếng, miễn cho mang lên thức ăn trễ nãi.”

Bồi bàn Lai Phúc ngược ngừng cười ứng, niệm niệm không thôi thu hồi ánh mắt, lại chạy ra ngoài.

Ninh Tịch kiếp trước chính là tiểu mỹ nhân, đối với ánh mắt này sớm đã nhìn quen lắm rồi. Trong lòng lại không khỏi âm thầm thổn thức.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện lớn lên bình thường bình thường chút ít, không cần phải như vậy.

Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, cuộc sống hạnh phúc hay không, kỳ thật cùng dung mạo cũng không có quá nhiều quan hệ.

Ninh Hữu Phương cùng Nguyễn thị tự nhiên không biết Ninh Tịch trong lòng thổn thức cảm khái, trong lòng đều là âm thầm kiêu ngạo không thôi. Nữ nhi xinh đẹp thông tuệ, cũng khó trách Lai Phúc xem không bỏ được nháy mắt sao. Ninh Hữu Phương vừa cười vừa nói: “Hai người các ngươi ở chỗ này tùy ý đi dạo, ta phải bắt đầu làm”

Năm lượng bạc cũng đủ gia đình bình thường mấy tháng chi tiêu. Có thể định bàn tiệc cao như vậy, khách nhân tự nhiên lai lịch không nhỏ, phải xuất ra bản lĩnh mới được.

Ninh Tịch lập tức vừa cười vừa nói: “Cha, ta là tới với người làm học đồ, đương nhiên phải xem thật kỹ làm sao người nấu ăn mới được. Đúng rồi, ta còn muốn cho người cùng nướng xem xem bản lĩnh của ta đây”

Ninh Hữu Phương nhìn không được cười lên, thuận miệng dụ dỗ nói: “Hào hảo hảo, người cao hứng là tốt rồi.” Nói, liền cất giọng hô: “Trương Triền Du, mau lại đây.”

Vừa dứt lời không bao lâu, một cái nam tử mười tám mười chín tuổi liền vội vã chạy tới.

Ninh Tịch nở nụ cười. Lần này nàng có thể cuối cùng hiểu vì cái gì làm đầu bếp đều là lớn giọng. Cách xa như vậy gào thét cũng có thể làm cho người nghe thấy, thanh âm không lớn không thể được a. Trương Triền Du chính là đi theo Ninh Hữu Phương bên cạnh làm nhị trụ, bình thường chịu trách nhiệm xử thức ăn trung bầu món ăn còn có làm món ăn nguội. Ninh Hữu Phương đơn giản phân phó vài câu sau khi, Trương Triền Du liền gật đầu ứng, cúi đầu làm việc.

Ninh Tịch tò mò quan sát nam tử cúi đầu nghiêm túc làm việc

Cái Trương Triền Du này tướng mạo không tính xuất chúng, chỉ có thể coi là là ngũ quan đoan chính mà thôi. Bất quá, lông mày cực kỳ nồng hậu, có vẻ là trầm ổn. Tay thái đao lại càng cực ôn hòa, nhanh chóng đem cả rôt trong tay cắt thành đoạn dài nhỏ, nhìn thật kỹ, đúng là mỗi cọng đều dài ngắn lớn bằng nhau, làm người ta xem thưởng thức.

Ninh Hữu Phương vẫn còn không hài lòng lắm, đầu mày cau lại nói ra: “Động tác mau một chút mề neho, như vậy, phải chuẩn bị tới khi nào.” Ninh Hữu Phương nghiêm mặt

Trương Triền Du không dám chậm trễ, liền vội vàng gật đầu, động tác quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Ninh Hữu Phương vừa chỉ huy Trương Triền Du đem các loại rau dưa cắt, vừa lại cất giọng hô hai người làm việc vất người tiến đến bếp lò nhóm lửa thêm than. Còn phải xử lý một chút quý trọng nguyên liệu nấu ăn, nhất thời cũng không chú ý Ninh Tịch cùng Nguyễn thị.

Ninh Tịch cẩn thận nhìn trước mắt.

Vừa đã có tâm tư học trù, đương nhiên muốn khắp nơi lưu ý coi chừng nhiều.

Sau một lúc lâu, trong phòng bếp cách vài cái vách cũng đều náo nhiệt, tiếng nói chuyện, tiếng xử thức ăn chờ các loại thanh âm huyền ảo truyền tới.

Nguyễn thị nhìn không được cười nói: “Động tĩnh này thật đúng là không nhỏ.”

Ninh Hữu Phương tranh thủ lúc rảnh rồi cười ứng câu: “Chờ chính thức bắt đầu lên nồi xào rau, đó mới gọi đại động tĩnh. Người chờ xem.”

Quả nhiên, sau một lúc lâu, cách vách lại vang thanh âm lên dầu sôi bành bạch trong nồi quay cuồng.

Ninh Hữu Phương cười mắng câu: “Cái Chân mập mập này, sớm như vậy liền bắt đầu làm rồi. Xem ra, khách của hần tới sớm.”

Vừa dứt lời, bồi bàn tiểu tử Lai Phúc liền vội vã chạy vào, trong miệng hét lên: “Ninh đầu bếp, khách nhân của người đã tới một bàn, nói là một chén trà trong muốn lên món ăn.”

Ninh Hữu Phương tinh thần vô cùng phấn chấn ứng, bắt đầu đứng ở trước nồi và bếp bận rộn.

Ngon lửa cao cao nhảy lên, nồi sắt lớn tại Ninh trong tay Hữu Phương lại giống như bay bổng không có sức nặng bình thường, một muỗng dầu sôi hạ nồi, gừng băm hành lá cắt nhỏ = bỏ vào, phát ra tiếng vang răng rắc.

Trương Triền Du không đợi phân phó, liền nhanh chóng đem rau dưa chuẩn bị tốt đổ vào trong nồi, Ninh Hữu Phương thuận thế đảo muỗng, ngọn lửa một vọt bùng cao lên. Ninh Hữu Phương một tay nắm lấy nồi thiết, tay kia vững vàng nắm cái muỗng đảo xào, không chút hoang mang bỏ vào các loại đồ gia vị.

Sau đó, mùi đồ nóng hổi ăn nhanh chóng tràn ngập ra đến.

Ninh Tịch nhìn xem một màn này, đôi mắt dần dần phát sáng lên.

Kiếp trước nàng chỉ biết Ninh Hữu Phương tài nấu nướng siêu quần, không biết đã ăn bao nhiêu cao lương mỹ vị hẳn tự mình đun nấu, có lẽ chưa chân chính lưu ý qua Ninh Hữu Phương là thế nào xuống bếp.

Thì ra là, Ninh Hữu Phương chuyên chú làm món ăn là như thế cao lớn uy mãnh, tản mát ra sức quyến rũ khác thường.

Ninh Tịch nhin không được liếc Nguyễn thị một cái, đến Nguyễn thị khóe miệng mỉm cười mặt tràn đầy nhu tình sau, Ninh Tịch mím môi nở nụ cười. Cha mẹ tính tình hoàn toàn bất đồng, nhưng vẫn hòa thuận ân ái đây. Lai Phúc chạy một chuyến lại một chuyến, thỉnh thoảng báo cáo phản ứng khách nhân: “Ninh đầu bếp, khách nhân nói, vừa rồi kia khay thịt cá chép kho tàu hương vị rất tốt.”

”Vịt Bát Bảo vịt dầu mà không ngán, khách nhân bên cạnh vừa ăn khen đây “

”Đúng rồi, khách nhân muốn món ngải sò trường nhất cái trắng xào...”

--- --- Ta là đường cắt tuyến giải thíchh-----

Món ăn nguội tức là món khai vị

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ninh Tịch nghe những lời này, nhin cười không được: “Cha, sò trường nhất của ngươi là cái trắng xào sao?”

Đây chính là món ăn gia đình đơn giản nhất, trên cơ bản người người cũng sẽ làm được. Ninh Hữu Phương nhướng mi cười một tiếng: “Tịch nhi, hôm nay cha liền bộc lộ tài năng cho ngươi xem xem.” Nói, cất giọng phấn phỏ nói: “Triển Du, đi cắt hai khay xào cái trắng.”

Hai khay? Trương Triển Du hơi sững sờ, chột gật đầu ứng. Lưu loát chọn lấy hai khóa cái trắng tươi mới, bóc đi phía ngoài mấy tầng, chỉ để lại tâm món ăn, sau đó giờ tay chém xuống, cắt thành khối.

Đao công của hắn quả thực tuyệt vời, giờ tay chém xuống không chút nào do dự, cái ka món ăn là được cắt thành từng mảnh. Nếu nhìn thật kỹ, đúng là mỗi phiến đều cùng cỡ.

Hắn bên này vội vàng xắt thức ăn, Ninh Hữu Phương cũng không còn nhàn rồi. Đầu tiên là múc muống dầu heo vào nồi, đợi dầu nóng, lại bỏ vào tiêu, ớt xào sơ một lát, một cô hương vị cay sắc người trong nhảy mắt truyền ra.

Ninh Hữu Phương không chớp mắt nhìn chăm chăm chảo dầu, đợi tiêu cùng ớt hương thơm càng nồng hậu, nhanh chóng bùng lên một mâm cái trắng cắt tốt đổ vào trong nồi, phát ra tiếng vang “Xích xích”.

Ninh Hữu Phương một khắc không dám dừng lại, rất quen đảo nồi lật xào, không đợi mọi người kịp phản ứng, kia khay xào cái trắng liền đã đưa lên khay.

Cái trắng như tuyết toả ra mùi thơm làm người cách ba thước đều chải nước miếng

Lai Phúc nuốt ngum nước miếng, cười hi hi khen: “Không cần nếm cũng biết, khẳng định ăn ngon cực kỳ.” Nói, liền lưu loát bùng món ăn trên cái mâm lên.

Ninh Hữu Phương theo dạng lại xào một mâm, hướng Ninh Tịch cười cười: “Nữ nhi ngoan, ngươi tới nếm thử xem”

Ninh Tịch sớm xem đã tò mò, cầm lấy chiếc đũa, gấp một mực vào trong miệng, lập tức bị vị tuyệt vời kia đánh trúng.

Đầu tiên là một cổ nồng nặc hương vị cay, tinh tế nghiền ngẫm vài ngum, cái trắng giòn sảng khoái tươi mới liền ở trong miệng tràn ngập ra. Đợi nuốt xuống sau, còn thừa lại một tia ngọt đậm.

Ăn ngon, ăn ngon thật

Ninh Tịch nhin không được lại ăn một miếng, liên tục khen nói: “Cha, ta cho tới bây giờ chưa từng ăn ăn ngon như vậy xào cái trắng đây “

Ninh Hữu Phương về mặt tự đắc nụ cười, có ý hỏi: “A? Ngươi ngược lại đến nói một chút xem, ta đây đạo xào cải trắng ăn ngon ở nơi nào?”

Này liền bắt đầu đánh giá nàng sao?

Ninh Tịch khiêu mi cười một tiếng, chậm rãi nghiền ngẫm vài cái, tinh tế nhận thức cải trắng tuyệt diệu mỹ vị trong miệng, sau đó không nhanh không chậm lời bình nói: “Đạo này nhìn như xào cải trắng đơn giản, nhưng lại tối khảo cứu tay nghề đầu bếp. Nồi muốn hâm nóng, dầu phải nhiều, hỏa mãnh liệt. Như vậy xào ra cải trắng, vừa chặt đứt mùi cải sống, lại giữ vững phần thanh thủy thủy linh. Vị thật tốt. Nhất là tại bữa tiệc tiến hành được một nửa, lên món ăn này thích hợp nhất bất quá. Lúc này, những khách nhân sớm đã chán ăn các loại mặn thịt cá ăn, như vậy một đạo cải trắng xào thanh thủy ngon miệng, ngược lại sẽ làm cho khẩu vị khách nhân mở rộng ra.”

Ninh Hữu Phương trước còn cười, đợi nghe phía sau, dần dần thu liễm nụ cười, ánh mắt lại càng phát sáng lên. Nhìn xem Ninh Tịch ánh mắt, có tán thưởng có ngạc nhiên mừng rỡ có khuấy khuấy, còn có một tia mơ hồ kiêu ngạo.

Thức ăn mỹ vị người người thích ăn, nhưng chân chính “biết ăn” lại không nhiều.

Ninh Tịch bắt quá ăn vài miếng, thể nhưng sẽ đem đặc điểm đạo xào cải trắng nói rõ ràng tường tận một chữ không sai, quả thực là kỳ tài a. Nguyễn thị cũng ngậm ngẫn cả người, kinh ngạc nhìn xem Ninh Tịch, trong lòng lại là vui mừng lại là rầu rĩ.

Vui mừng chính là nữ nhi quả nhiên vị giác bén nhạy thiên phú thật tốt. Rầu rĩ chính là, thật chẳng lẽ thuận tâm ý của nàng, làm cho một nữ tử đến học làm đầu bếp?

Liên tục cúi đầu làm việc không lên tiếng Trương Triển Du cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên. Tiểu cô nương mềm mại yếu ớt, đầu lưỡi thật không ngờ bén nhạy, thật sự là lợi hại a. Ninh Tịch trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần nổi lên mỉm cười ngọt ngào ý: “Cha, với người ta có tư cách làm học đồ sao?”

Ninh Hữu Phương ở đầu chịu dễ dàng đáp ứng, nhãn châu xoay động, nảy ra ý hay: “Vừa rồi ngươi một mực bên cạnh nhìn xem, đương nhiên cái gì cũng biết. Như vậy đi, kế tiếp thời điểm ta nấu ăn, ngươi liền đến trong phòng ăn cách vách đợi. Đợi lát nữa ta làm cho Triển Du mang ra cho ngươi nếm thử. Ngươi nếu như là có thể đem phối liệu nguyên liệu bên trong nấu ăn nói chút nào không sai, ta đáp ứng.”

Ninh Tịch khẽ mỉm cười: “Tốt, ta đây ra đi.”

Nguyễn thị vội vàng nói: “Tịch nhi, ta cũng vậy cùng đi với ngươi.”

Trương Triển Du đưa mắt nhìn Nguyễn thị cùng Ninh Tịch bóng dáng biến mất tại cửa phòng bếp, nhin không được hỏi: “Ninh đầu bếp, khuê nữ ngươi hôm nay không phải là đến chơi phải không? Như thế nào giống như...” Một bộ dáng muốn học tài nấu nướng?

Ninh Hữu Phương thở dài: “Đừng nói nữa, nha đầu kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, là muốn đi theo ta đến học tài nấu nướng. Ta có một khuê nữ như vậy, ở đâu cam lòng cho làm cho nàng chịu khổ “

Làm đầu bếp đều là khổ luyện ra được. Lại có thiên phú, nếu là không có cái ba năm tôi luyện, căn bản không làm được đầu bếp. Nếu muốn làm ra đầu bếp tốt, vậy thì lại khó càng thêm khó. Ít nhất cũng phải có mười năm khổ luyện trở lên mới được.

Năm đó hần mười tuổi đi theo Ninh Đại Sơn học trù, sáu năm sau mới làm nhị trù, từ xắt thức ăn xúng món ăn đến làm món ăn nguội, rồi đến cuối cùng lên nồi xào rau, trong đó tốn bao nhiêu tâm huyết cùng nỗ lực, chỉ có chính mình rõ ràng nhất.

Hắn ở đầu cam lòng cho làm cho Ninh Tịch như vậy chịu khổ?

Trương Triển Du trong mắt thật nhanh thoáng hiện lên một tia gì đó, chợt điềm nhiên như không cười nói: “Nàng có thiên phú như thế, không học trù thật sự là đáng tiếc.”

Thông tuệ lanh lợi, sức quan sát mạnh, còn có kia phần vị giác dị thường bén nhạy, quả thực trời sinh chính là nhân tài học tài nấu.

Ninh Hữu Phương làm sao không biết điểm này, do dự một lát, nhưng lại không hạ được quyết tâm.

Thuận tâm ý nữ nhi? Chớ nói Nguyễn thị, chính hắn cũng là không bỏ được nữ nhi chịu khổ. Nữ tử trong nhà thật tốt, còn không bằng học nữ công thêu các loại một chút, tương lai tìm vị hôn phu tốt hòa thuận tốt đẹp sống qua ngày mới tốt. Nhưng nếu không đáp ứng nàng, đáy lòng tựa hồ lại có chút ít tiếc nuối.

Ninh gia đến thế hệ này, có bảy hài tử ba nam bốn nữ. Nữ hài tử tạm dừng không nói, chỉ nói vài nam hài tử đi. Ninh Diệu ở kinh thành mưu phân công việc, tại một trong cửa hàng khổng lồ không nhỏ làm Nhị chương quỹ, xem bộ dáng là sẽ không làm đầu bếp. Con trai của mình Ninh Huy tập trung tinh thần đọc sách, căn bản không muốn học trù. Mà Ninh Hạo, nhưng lại tài trí bình thường, một chút thiên phú nấu nướng cũng không có.

Ninh gia truyền thừa mấy đời tài nấu nướng, chẳng lẽ đến thế hệ này cứ như vậy chặt đứt sao?

Ninh Hữu Phương nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra chủ ý, không khỏi nhủ mảy mòi thờ dài.

Trương Triển Du chợt vừa cười vừa nói: “Ngươi không phải là muốn thi nàng sao? Dứt khoát làm một đạo canh thang (nước canh sau khi bỏ hết nguyên liệu phối liệu nấu ra ngoài), làm cho nàng nếm thử xem. Nếu là nàng còn có thể nói ra nguyên liệu nấu ăn phối liệu bên trong, vậy cũng thật là khó.”

Chủ ý này cũng không sai

Ninh Hữu Phương suy nghĩ một chút, lập tức cười mở ra: “Tốt, ta đây liền động thủ, ngược lại muốn nhìn một chút nha đầu này có hay không phản bản lãnh ném ra.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nói như vậy, xào rau cùng nấu đồ ăn những nguyên liệu nấu ăn đều có thể nhìn thấy, phân biệt rõ cũng không có gì khó khăn quá.

Nhưng súp canh cùng các loại thức ăn lại bất đồng. Vì bảo trì cảm giác vị súp tốt đẹp, còn tại thời điểm đem bộ phận nguyên liệu nấu ăn loại trừ.

Cho nên, muốn phân biệt rõ một đạo súp canh bên trong đến tốt cùng dùng những nguyên liệu gì nấu, là chuyện rất khó khăn. Đừng nói là tiểu cô nương không có xuống bếp, coi như là đầu bếp nấu ăn hàng năm, cũng không phải có thể phân biệt rõ đi.

Trương Triển Du không biết xuất phát từ tâm tư gì, lại ra một chủ ý như vậy. Ninh Hữu Phương cũng không nghĩ sâu, một mực liền đồng ý.

Nếu muốn làm cho Ninh Tịch hoàn toàn chặt đứt tâm tư này, cũng chỉ có thể như vậy.

Giờ phút này Ninh Tịch đương nhiên không biết Ninh Hữu Phương đánh chủ ý gì, đang cùng Nguyễn thị ngồi ở trong phòng ăn tán gẫu. Trong phòng ăn có năm sáu cái bàn, bên cạnh mỗi cái bàn đều là bang ghế dài, xem ra nhất định là địa phương đầu bếp Thái Bạch lâu ngày thường dùng com.

Ninh Tịch đánh giá vài lần, liền cười khen: “Nơi này thu thập đích thực sạch sẽ.”

Một căn tửu lâu đãi khách địa phương sạch sẽ không hiếm, khó được chính là ngay cả địa phương khách nhân nhìn không thấy tới cũng sạch sẽ như thế. Thái Bạch lâu có thể ở trong phần đông tửu lâu Lạc Dương thanh danh cao quả nhiên có vài phần đạo lý.

Nguyễn thị quan tâm nhất cũng không phải cái này, nàng nhú lại lông mày nhìn Ninh Tịch một cái, chần chờ hỏi: “Tịch nhi, người thật sự nghĩ như vậy học tài nấu nướng sao?”

Ninh Tịch thu liễm nụ cười, nghiêm túc gật đầu nhẹ: “Nương, ta đối với nữ công thủ công không có hứng thú chút nào, chỉ muốn đi theo cha học tài nấu nướng. Tương lai nếu là có thể làm người đầu bếp tự nhiên tốt nhất, cho dù không làm được đầu bếp, cũng có thể có một nghề thành thạo. Nhưng là có thể có một tay tài nấu nướng, tương lai đến phụ gia cũng không cần vì xuống bếp rầu rĩ.”

Những lời này, tự nhiên đều là dụ dỗ Nguyễn thị.

Trên thực tế, Ninh Tịch sớm đã quyết định chủ ý, nhất định phải thừa kế tài nấu nướng Ninh Hữu Phương, làm đầu bếp xuất sắc nhất ưu tú nhất. Bất quá, những lời này để ở trong lòng là tốt rồi. Nếu không, Nguyễn thị khẳng định tiếp tục phản đối đi. Quả nhiên vốn là Nguyễn thị thái độ rất kiên quyết, nghe những lời này sắc mặt lập tức nhu hòa rất nhiều, không tự giác gật đầu nhẹ.

Ninh Tịch trong lòng mừng thầm, một chiêu này lấy lui làm tiến, quả nhiên rất hữu hiệu đây “Nương, người để cho ta thử một lần đi, ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt sẽ không cho cha thêm một chút phiền toái.” Ninh Tịch mềm mại năn nỉ: “Hơn nữa, chỉ cần có ta ở đây, cha cũng sẽ không lại buộc ca ca nghỉ học.”

Nguyễn thị không lên tiếng, yên lặng nghĩ chỉ chốc lát, lại là cái gì cũng không nói.

Ninh Tịch trong lòng mừng thầm, Nguyễn thị đã dao động, thật sự là không thể tốt hơn. Hôm nay có tiến triển như vậy, cũng xem là không tệ. Về sau thường xuyên như vậy nhắc tới, Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương sẽ cải biến tâm ý.

Ninh Tịch tâm tình đột nhiên khá hơn.

Nhân nhà đợi một thời gian, Ninh Hữu Phương cuối cùng đã tới, trong tay đang cầm lấy một chén canh, ân cần cười nói: “Nữ nhi ngoan, có phải hay không chờ cuồng cuồng rồi?”

Ninh Tịch liếc chén canh tinh xảo xinh đẹp trong tay Ninh Hữu Phương một cái, chợt nở nụ cười: “Cha, ta vừa vặn có chút khát, chén canh này tới thực kịp thời đây.”

Chén canh này, chính là Ninh Hữu Phương ra đề thứ hai đi. Súp hiện lên màu kem, bốc hơi nóng, có thể trừ như vậy, nên cái gì cũng nhìn không thấy. Bên trong nguyên liệu nấu ăn rõ ràng đã đều bị mò sạch, chỉ còn lại súp thuần túy... Quả nhiên là tận hết sức lực nghĩ đến khó xử nàng a. Ninh Hữu Phương hơi có chút tự đắc cười cười: “Đến đến, mau lại đây nếm.”

Ninh Tịch mỉm môi cười một tiếng, nhận lấy cái chén sứ men xanh tinh xảo kia. Trong chén có một màu sắc và hoa văn giống cái muỗng, Ninh Tịch cảm lấy cái muỗng, rất thuận tay ở trong chén quấy một chút, quả nhiên trông rõ

Ninh Tịch nín cười, múc một ít, nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó chậm rãi uống vào trong miệng.

Ninh Hữu Phương ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ninh Tịch, trong lòng mâu thuẫn cùng phức tạp không nói ra được. Vừa ngóng trông nữ nhi cái gì cũng ném không được do đó bỏ đi tâm tư học trù, lại mơ hồ có vẻ mong đợi.

Nếu như dưới tình huống như thế, Ninh Tịch cũng có thể đem canh thang dùng nguyên liệu nấu ăn phối liệu nói rõ ràng tường tận, vậy đơn giản chính là kinh thế hãi tục...

Ninh Tịch không có vội vã đem kia canh thang nuốt xuống, tỉnh té thưởng thức hương vị súp.

Không dầu không ngán, hương nồng vào miệng, dẫn lại chút ít trong veo, Nuốt xuống vẫn còn vị đọng lại. Tư vị quả nhiên tuyệt vời tuyệt luân. Uống một ngụm, nhin không được liền thêm muỗng thứ hai.

Ninh Tịch rất thuận tay lại múc một muỗng vào trong miệng, sau đó là cái thứ ba thứ tư, không cần chờ một lát, thế nhưng đem chén súp uống hết. Từ đầu đến cuối rất bận rộn, uống phi thường cao hứng, lại là cái gì cũng không nói.

Ninh Hữu Phương nụ cười chưa giảm, đáy mắt lại xẹt qua một tia thất vọng khó hiểu.

Trương Triển Du không biết khi nào thì cũng đã đi tới, liếc chén canh rồng tuếch một cái, trong mắt xẹt qua một nụ cười, trong miệng lại hỏi: “Tịch muội tử, chén canh này hương vị như thế nào?”

Ninh Tịch không nhanh không chậm móc ra khăn xoa xoa khóe môi, cười dài ngẩng đầu lên, thủy sinh sinh đáp: “Cha tay nghề quả nhiên vô cùng tốt, chén này canh xương uống rất ngon đây “

Ninh Hữu Phương ánh mắt sáng lên: “A? Ngươi xác định đây là canh xương sao?”

Ninh Tịch cười cười, thông thả ung dung đáp: “Canh xương vô cùng hương nồng, nhưng lại có chút dầu mỡ. Cha tại thời điểm nấu canh, thả củ sen trong veo, dĩ nhiên là không dầu mỡ.”

Không đợi Ninh Hữu Phương đáp lại, Ninh Tịch lại nói tiếp: “Bất quá, này trong súp cũng không chỉ là thả củ sen. Còn có hương vị củ cải. Còn có...”

“Còn có cái gì?” Ninh Hữu Phương không thể chờ đợi được hỏi tới.

“Cây ngô” Ninh Tịch cười khanh khách tuyên bố đáp án: “Ngô tươi mới, ta nói đúng hay không?”

Ninh Hữu Phương ở đâu còn có thể nói ra lời nói đến, nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Ninh Tịch, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin.

Rõ ràng đều bị nàng nói trúng..

Giờ khắc này, Ninh Hữu Phương trong lòng giống như gió to thổi trên đảo, căn bản không có cách nào bình tĩnh.

Nguyễn thị gặp Ninh Hữu Phương thật lâu không đáp, nhin không được thúc giục: “Ngươi nói chuyện a, Tịch nhi đến tốt cùng nói đúng hay không?”

Ninh Hữu Phương chậm rãi gật đầu: “Đều nói đúng.” Trong giọng điệu kia hàm chứa phức tạp khó hiểu.

Một bên Trương Triển Du không nói gì, sững sờ nhìn xem tiểu cô nương mặt mũi tràn đầy mỉm cười, trong lòng nhiều lần vang trở lại: trên đời lại có vị giác bén nhạy như vậy...

Ninh Tịch về mặt chờ đợi nhìn xem Ninh Hữu Phương, mềm mại năn nỉ nói: “Cha, nếu đã ta đều nói đúng, ngươi để cho ta đi theo ngươi làm học đồ đi, ta nhất định nỗ lực dụng tâm, tuyệt không làm cho ngươi thất vọng.”

Ninh Hữu Phương lại trầm mặc, cũng không gật đầu cũng không lắc đầu, đáy mắt tràn đầy phân vân.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ninh Hữu Phương phân vân cùng do dự, tất cả mọi người xem tường tận rõ ràng.

Ninh Tịch không có nổi giận, trong con ngươi hắc bạch phản minh tràn đầy khẩn cầu: “Cha, nếu không ngươi tùy tiện lấy món ăn đến cho ta nếm thử, nếu là ta có nếm sai, ta liền lại cũng không nói cái yêu cầu này.”

Ninh Hữu Phương vốn là tâm ý dao động, giờ phút này đã lung lay sắp đổ cũng sắp đầu hàng.

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, thấp giọng nói ra: “Nếu Tịch nhi có thiên phú như vậy, để cho nàng thử đi.”

Ninh Tịch tuyệt đối không có ngờ tới Nguyễn thị biện hộ cho mình, vui mừng nhìn Nguyễn thị một cái: “Nương...”

Nguyễn thị cười khẽ thờ dài, trêu mếu nhìn Ninh Tịch một cái: “Nữ tử học xuống bếp cũng là chuyện tốt, có điểm tay nghề bên thân, tương lai tìm nhà chồng tốt cũng dễ dàng chút ít.” Chỉ cần không xuất đầu lộ diện làm đầu bếp là tốt rồi.

Ninh Hữu Phương im lặng một lát, rốt cục thật dài thở dài: “Cũng được, để cho Tịch nhi thử tốt lắm.”

Ninh Tịch đôi mắt lập tức phát sáng lên.

Thật tốt quá, Ninh Hữu Phương rốt cục gật đầu. Từ hôm nay trở đi, nàng có thể quang minh chính đại đến Thái Bạch lâu, có thể trước khi vị quý nhân đến, sớm kịp mưu tính một phen.

Ninh Tịch tâm tình quả thực tung tăng như chim sẻ sắp bay đến bầu trời. Cười hi hi dặt tay áo Ninh Hữu Phương dao động không ngừng: “Cha, ngươi thật sự là quá tốt, ngươi là cha trên đời tốt nhất.”

Ninh hốt buồn nôn bức này, Ninh Hữu Phương nghe hưởng thụ cực kỳ, lại cố ý mặt lạnh nói ra: “Ta nhưng nói cho ngươi biết, làm học đồ là chuyện tình rất vất vả. Ngươi cũng đừng không chịu được vài ngày khóc nháo phải đi về.”

Biết ăn là một chuyện, biết làm là một chuyện khác. Muốn làm một cái đầu bếp tốt, không khổ công là không được. Những thứ khác không nói, chỉ nói luyện tập dao công này liền quá sức, cũng không biết Ninh Tịch có thể chịu khổ phần này được hay không...

Ninh Tịch dí dỏm nháy mắt mấy cái: “Cha, ngươi yên tâm, ta nhất định nỗ lực nghiêm túc học tập, tuyệt không làm cho ngươi thất vọng.”

Ninh Hữu Phương đang định nói cái gì nữa, liền nghe âm thanh Lai Phúc tại cửa vang lên: “Ninh đầu bếp, khách nhân lại gọi thức ăn.”

”Tốt, đến liền “ Ninh Hữu Phương không chút nghĩ ngợi đáp ứng, lập tức dẫn Trương Triền Du cùng nhau đi.

Ninh Tịch bước đầu tiên mục tiêu đạt thành, trong lòng nhiều cao hứng, vội vàng nhắc chân đi theo.

Trong phòng bếp người làm việc quả thực không ít, nàng đương nhiên không giúp được gì. Bất quá, không có việc gì cùng Ninh Hữu Phương trò chuyện giải buồn cũng tốt. Thái Bạch lâu làm ăn quả thực tốt, Ninh Hữu Phương bận đến giờ Mùi mới thoáng nghỉ xuống.

Hắn thân làm đầu bếp chính phải chiếu ứng cả phòng bếp, bởi vậy cũng không thể thanh nhàn, lại đi các phòng bếp lớn nhỏ vòng vo một vòng. Đội khách nhân đều đi không sai biệt lắm, cả phòng bếp mới tính ngừng lại.

Thu thập chén khay các loại việc vặt tự nhiên có người đi làm, Ninh Hữu Phương kêu gọi một đám đầu bếp đến trong phòng ăn ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện phân phó: “Triền Du, ngày hôm nay ngươi vất vả, làm vài cái thức ăn ngon đến. Đại gia hỏa gấp rút đến bây giờ, cũng đủ rồi.”

Trương Triền Du cười, lưu loát đi đến phòng bếp làm việc.

Sau đó, ánh mắt của mọi người cùng nhau hướng Ninh Tịch cùng Nguyễn thị bên cạnh Ninh Hữu Phương nhìn lại.

Đột nhiên bị mười cái đại nam nhân như vậy trực tiếp đánh giá, Nguyễn thị trầm ổn cũng có chút chịu không nổi. Khóe mắt dư quang liếc Ninh Tịch một cái, hơi sững sờ.

Đã thấy Ninh Tịch tự nhiên thản nhiên nhìn lại mọi người, khóe miệng kia mỉm cười ngọt ngào hết sức mắt sáng, không thấy chút nào co quắp.

Chân mập mập trước gặp qua Ninh Tịch, cười giới thiệu: “Vị tiểu cô nương này xinh đẹp chính là hòn ngọc quý trên tay Ninh đầu bếp chúng ta. Gọi...” Ngươi tên gì? Chân mập mập chân chờ gãi gãi đầu, khuôn mặt khó xử.

Tất cả mọi người thiện ý ồ ồ cười vang

.

”Chân bá bá, ta gọi Ninh Tịch. Bảo ta Tịch nha đầu là được.” Ninh Tịch cười vì Chân mập mập giải vây: “Về sau ta sẽ ngày ngày đi theo cha đến Thái Bạch lâu để làm học đồ, kính xin các vị thúc thúc bá bá chỉ giáo nhiều hơn.”

Cái gì? Làm học đồ?

Mới vừa rồi còn cười ồm lên không thôi, đầu bếp đều là sững sờ, đồng loạt hướng Ninh Hữu Phương nhìn lại.

Không phải đâu, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy không ở trong nhà đợi thật tốt, chạy đến chỗ này làm cái gì học đồ. Nên không phải là nói giỡn a. Ninh Hữu Phương ho khan một tiếng, cười nói: “Mọi người đều ở đây, ta chính thức hướng mọi người tuyên bố một chút. Khuê nữ từ hôm nay trở đi liền theo ta làm học đồ. Mọi người có cái gì việc nặng dơ bẩn, để ý nói một tiếng, cho nàng đi làm là được.”

Làm học đồ, cũng phải từ việc vặt làm lên, đây cũng là quy củ cũ.

Một cái đầu bếp thoát nhìn số tuổi lớn nhất trên ghế nói: “Ninh lão đệ, ngươi cũng đừng trên chộc chúng ta. Khuê nữ ngươi lớn lên như nụ hoa xinh đẹp, như thế nào chịu đến nơi này làm cái gì học đồ.”

Ninh Hữu Phương nghiêm trang đáp: “Hò lão đại, ta cũng không phải là đang nói đùa. Khuê nữ ta trời sinh thông tuệ lanh lợi, lại có vị giác tốt, trời sinh chính là mầm non học tài nấu nướng tốt. Khó được chính năng vui lòng, ta đương nhiên sẽ không ngăn lấy nàng.”

Xem Ninh Hữu Phương vẻ mặt nghiêm nghị, tuyệt không giống như là nói giỡn, mọi người mới từ từ bắt đầu tiếp nhận tiêu hóa sự thật này.

Trong khoảng thời gian ngắn, người cười trộm có, xem náo nhiệt có. Tóm lại, mỗi người ánh mắt đều ở Ninh Tịch cùng Ninh Hữu Phương trên mặt quan sát không ngừng.

Ninh Tịch cười từ từ tùy ý mọi người quan sát.

Đã quyết định phương hướng cuộc sống, sau này cùng nhiều loại người liên hệ đều là không thể tránh được. Những thứ kia xấu hổ, thần thái tiểu nữ nhi không phải cần cũng được.

Hò lão đại rất hào hứng hỏi tới: “Ninh lão đệ, ngươi nói con gái của ngươi sinh vị giác tốt là có ý gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, nói nghe một chút.” Chân mập mập cũng là khuôn mặt hiếu kỳ. Ninh Hữu Phương tuổi không lớn lắm, tài nấu nướng nhưng lại nhất đẳng. Trong ngày thường cực ít tán dương qua ai, hôm nay luôn mồm khen khuê nữ của mình, thật ra khiến mọi người đều hiếu kỳ lên.

Ninh Hữu Phương khiêm tốn cười một tiếng: “Cũng không có gì, chính là vị giác bén nhạy chút ít, ăn cái gì món ăn cũng có thể ném ra nguyên liệu nấu ăn phối liệu mà thôi.”

Đầu bếp đều là nghe sững sờ, hai mặt nhìn nhau, hồ nghi không thôi. Đang ngồi đều là thành thạo, tự nhiên rõ ràng cái này “Mà thôi” là cỡ nào khó lường.

Nếu như là đầu bếp cao minh nhập hành nấu nướng nhiều năm có bản lĩnh như vậy, còn nói đi. Nhưng trước mắt bắt quá là tiểu cô nương mười hai tuổi mềm mại yếu ớt ...

Trong mắt mọi người rõ ràng không cho là đúng.

Nhất định là đang khoác lác đi, điều này sao có thể sao

Ninh Hữu Phương vốn tính tình mạnh mẽ, gặp không có người tin tưởng, lập tức nói ra: “Các ngươi nếu là không tin, hôm nay ta liền cho các ngươi mở mang tầm mắt. Như thế này, mặc kệ Triền Du mang cái gì món ăn, các ngươi đều trước đừng lên tiếng, để cho ta nhà Tịch nhi trước ném một mực. Nàng nếu như là có thể nói ra tất cả nguyên liệu nấu ăn phối liệu, các ngươi hôm nay mỗi người đều phạt một cân rượu.”

“Tốt” Hò lão đại người thứ nhất đầu lĩnh ứng: “Nếu là Tịch nha đầu ném không được, cũng không phạt nàng. Phạt ngươi một người uống hai cân, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Tốt quyết định như vậy” Ninh Hữu Phương không chút nghĩ ngợi một lời đáp ứng.

Chân mập mập ha ha cười một tiếng: “Ninh lão đệ, ngươi cũng đừng nói chúng ta khi dễ ngươi. Hôm nay ngươi hai cân rượu nhất định là uống rồi. Nếu là đến buổi tối còn say khướt không có giải rượu, không làm được món ăn, đến lúc đó có thể đừng trách ta.”

Chúng đầu bếp vừa nghe, đều ha ha cười, rồi rít mở miệng phụ họa. Phảng phất đã chứng kiến Ninh Hữu Phương bộ dạng mặt mày ử dột một chén một chén uống không ngừng.

Ninh Hữu Phương ở đầu chịu miệng thua người, ha ha cười nói: “Cũng vậy, đến lúc đó các ngươi nếu như bị Tồn chương quỹ mắng dừng lại, cùng đừng trách ta.”

Ninh Tịch ở một bên sớm nghe cười. Một đồng đại nam nhân đầu miệng, tựa như hải tử. Mặc dù hơi có chút thô lỗ, thật cũng không mất thẳng thắn đáng yêu. Ninh Hữu Phương cười hơ hớ nhìn Ninh Tịch một cái: “Nữ nhi ngoan, hôm nay bộc lộ tài năng cho những thứ này thúc thúc bá bá xem một chút.” Hắn đối với nữ nhi đúng là mười phần lòng tin.

Ninh Tịch dí dỏm cười: “Cha, đây chính là ta lần đầu tiên gặp chư vị thúc thúc bá bá, nếu là thật sự để cho bọn họ đều uống rượu say, chỉ sợ không tốt lắm đâu” trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Ninh Hữu Phương ngửa đầu cười to: “Hào hảo hảo, đây mới là nữ nhi Ninh Hữu Phương ta. Người đừng khách khí, chỉ đề ý đem bản lãnh của người đều hiện ra. Để cho bọn họ hôm nay thua tâm phục khẩu phục “

Mọi người rồi rít cười mắng vài câu, không có một người nào, không có một ai đem lời mà Ninh Hữu Phương nói là thật .

Có một đầu bếp mặt đỏ suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói: “Nếu đã đánh cuộc, ta nhưng muốn đi phân phó Triển Du một tiếng. “

Nếu là bung chút ít xào rau đi lên, chỉ cần có mắt cũng có thể nhìn ra nguyên liệu nấu ăn, phối liệu bên trong. Dù thế nào cũng phải chuẩn bị thức ăn mới .

Ninh Hữu Phương cười mắng: “Là Vương mặt đỏ người lòng nhiều nhất. Ta nhưng nói cho người biết, trước ta đặc biệt nấu một đạo súp, Tịch nhi uống vài ngụm, liền đem nguyên liệu nấu ăn bên trong nói rõ ràng tường tận. Các người nếu không tin, để cho Triển Du cũng động thủ làm đạo canh thang đưa lên tốt lắm.”

Lời vừa nói ra, mọi người tất cả giật mình, nhin không được cùng nhau nhìn về phía Ninh Tịch.

Ninh Tịch có vẻ hết sức trấn tĩnh tự nhiên, mím môi cười nói: “Cha, người cũng đừng lại khen ta. Nếu là như thế này bêu xấu, xem làm sao người xuống đài.” Lời tuy nói khiêm tốn, nụ cười trên mặt lại càng sáng lạn rực rỡ.

Ninh Hữu Phương nhếch miệng cười một tiếng, cuối cùng ngậm miệng.

Bởi như vậy, chúng đầu bếp ngược lại có chút sững sờ. Hai bên hai mặt nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một cái ý niệm. Cái tiểu nha đầu gọi Ninh Tịch này, rốt cuộc là thật lợi hại hay là đang khoác lác?

Nhưng vào lúc này, Lai Phúc hai tay bung lấy một đĩa thật to đi đến, cười hi hi cao giọng hô “Mang thức ăn lên “, hắn cẩn thận đem cái mâm đặt đến trên bàn.

Kia món ăn nóng hổi bốc mùi thơm, không nghĩ tới đúng là không người nào đuổi chiếc đĩa.

Lai Phúc không khỏi sững sờ, nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy? Đại gia hỏa hôm nay như thế nào đều không ăn cơm rồi?”

Ninh Hữu Phương cười tiếp nhận lời nói tra: “Bọn họ muốn uống rượu đây, người đi hầm rượu bên kia lấy thêm vài hũ đi đến. Đúng rồi, nhớ cùng Tôn chương quý nói một tiếng.”

Lai Phúc khoan khoái đáp ứng, một đường chạy đi.

Ninh Hữu Phương tự mình gấp một đĩa thức ăn đưa tới bên môi Ninh Tịch, ân cần cười nói: “Nữ nhi ngoan, mau nếm thử chút ít xem.”

Cử động này ở trong nhà cũng là chuyện thường xảy ra, Ninh Tịch rất tự nhiên mở miệng ăn. Tinh tế nhai vài miếng, lại không vội mà nuốt xuống, chỉ ở trong miệng từ từ thưởng thức.

Vương mặt đỏ nhin không được thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Bất quá là cà xào bình thường nhất, căn bản không cần đoán đi” bên trong là thả chút ít ớt xanh tôi già các loại.

Cái thanh âm trong veo dễ nghe tức thời vang lên: “Cha, cái này cà xào nguyên liệu liền không cần phải nói, chính là cà cùng ớt xanh, phối liệu cũng chỉ thả tôi già. Trương đại ca đao công là vô cùng tốt, này cà cắt vô cùng mảnh, thoạt nhìn rất đẹp...”

Nghe thế, mọi người đều cười. Trong lòng không hèn mà cùng trầm nghĩ, quả nhiên là tiểu nha đầu non nót, nói đi nói lại, cũng chỉ hiểu được nói chút ít da lông ngoài gì đó, vừa rồi Ninh Hữu Phương tán dương rõ ràng là quá mức sao “... Bất quá, món ăn này có một chuyện nhỏ không ảnh hưởng toàn cục.”

Ninh Tịch dừng một chút, cười liếc mọi người một cái, mới tiếp tục nói: “Cà ăn dầu, phóng nhiều dầu vốn là đúng. Có thể Trương đại ca thời điểm xào rau, phóng chính là dầu heo, hơn nữa phóng nhiều lắm. Không khỏi có chút dầu mỡ. Không biết ta nói có phải thế không, kính xin các vị thúc thúc bá bá chỉ điểm.”

Hồ lão đại khải trước nếm thử một miếng, quả nhiên đúng như Ninh Tịch nói. Đạo này cà sắc hương vị đều đủ, chỉ là nhiều dầu mỡ. Nhin không được khen: “Tịch nha đầu nói rất hay. Triển Du tay nghề còn phải lại tôi luyện lại.”

Mọi người vừa nghe, gấp rút cũng gấp một mực nếm thử, nhin không được nhất tề gật đầu. Nhìn lại hướng Ninh Tịch, ánh mắt đều có biến hóa vi diệu.

Chỉ nếm một mực, liền có thể nói ra nét bút hồng món ăn này, quả nhiên có vài phần bản lãnh.

Ninh Tịch cầm lấy chiếc đĩa, lại gấp một miếng trong mâm sườn xào chua ngọt cho vào trong miệng. Đây nguyên liệu nấu ăn phối liệu liền càng không cần phải nói, bất quá chính là các loại đồ gia vị thôi.

Đầu bếp đều là về mặt hứng thú chờ lời bình Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhẹ nhàng nói: “Đạo này sườn xào chua ngọt, dầm đường tỷ lệ vừa đúng, trong chua có ngọt, vào của hương nồng. Thực tại không có gì có thể bắt bẻ. Nếu như gắng nhặt xương trong trứng chim, chính là hoa tiêu cùng bát giác phóng hơi chút nhiều hơn chút ít, hương vị mặc dù càng đậm, thế nhưng đem mùi hương vốn có đè lên.”

Bát giác hồi hương là một loại cây nhỏ cao 2-6m, hình dáng toàn cây thon hình quả trám, sanh tốt quanh năm, thân mọc thẳng, cành dễ gãy. Là mọc gần thành chùm 3-4 lá ở đầu cành, có cuống, phiến lá nguyên, dài 8-12cm, rộng 3-4cm, tròn, vỏ mặt có mùi thơm. Hoa khá to, mọc đơn độc ở kẽ lá, cánh hoa màu trắng ở phía ngoài, hồng thắm ở mặt trong. Quả Bát giác hồi hương (nhân dân vẫn gọi nhầm là hoa Bát giác hồi hương) tiếng thô là mắc Bát giác hồi hương hay mắc chác gồm 6-8 đại (cánh), có khi tới 12-13 đại xếp thành hình ngôi sao, đường kính trung bình 2,5-3cm, dày 6-10mm. Tươi có màu xanh, khi chín khô cứng thì có màu nâu hồng. Trên mỗi đại lá sẽ nứt làm hai, để lộ một hạt nâu màu nhạ, nhẵn bóng. Lá cuống, hoa và quả đều chứa tinh dầu.

Chân mập mạp sớm nhìn không được gấp một khối bất đầu ăn, vừa ăn vừa gật đầu: “Tịch nha đầu nói không sai, hoa tiêu cùng bát giác hương vị có chút nặng.”

Chỉ là hơi nặng một chút, thế nhưng đều bị Ninh Tịch ném đi ra. Thật là khiến người sợ hãi than không thôi. Ninh Hữu Phương nhếch miệng cười một tiếng, trên mặt đúng là vẻ tự đắc: “Ta nhưng không có lừa các ngươi đi. Nếu là còn không phục, cứ việc lại bụng chút ít món ăn đi lên...”

Lời còn chưa dứt, Trương Triển Du liền tự mình bụng một nỗi canh nóng lên đây. Nắp vén lên, mùi thơm nồng đậm liền bốn phía phiêu tán, làm người ta bụng động đây.

Vương mặt đỏ chủ động đứng dậy, vừa cười vừa nói: “Đây súp rất nóng, ta đến thay Tịch nha đầu lấy một chén tốt lắm.” Nói, liền cầm lên cái muỗng, múc chút ít canh nóng cho vào trong chén, sau đó bụng đến trước mặt Ninh Tịch, trong súp kia ngoại trừ hai khóa hành lá cắt nhỏ bên ngoài, không có gì cả. Tự nhiên là Vương mặt đỏ có ý gây nên.

Ninh Hữu Phương nhìn không được cười lên, đối với Vương mặt đỏ điểm này tâm tư rõ như lòng bàn tay, lại cũng lười nói toạc, cười đối với Ninh Tịch nói ra: “Tịch nha đầu, ngươi tới uống một hớp, nói một chút coi rốt cuộc là dùng cái gì nguyên liệu nấu ăn ra.”

Ninh Tịch mím môi cười một tiếng, khoe miệng lộ ra đồng tiền nho nhỏ ngọt ngào đáng yêu. Nàng cúi đầu ném thử một miếng, chọt nhử mảy.

Di? Đây là hương vị gì ?

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ninh Tịch lại cúi đầu uống một ngụm, tinh tế thưởng thức một hồi lâu, giống như suy tư cái gì, lòng mảy lại càng nhử thật chặt.

Ninh Hữu Phương vốn là vẻ mặt tươi cười tràn đầy tự tin, gặp Ninh Tịch bộ dáng này, không khỏi khản trương lên: “Tịch nhi, làm sao vậy?” Ninh Tịch chần chờ một lát, mới nhẹ nói: “Đây trong súp hương vị nhiều lắm.” Kỳ quái, vì cái gì trong súp lại có nhiều hương vị vậy ? Trong khoảng thời gian ngắn, đúng là phân biệt không được...

Vương mặt đỏ lòng mảy mờ ra, cười hi hi nói: “Ném không được, nói thẳng là được.” Bất quá là một chén canh mà thôi, có thể có bao nhiêu loại hương vị. Chỉ sợ là ném không được lấy có đi. Trong giọng nói chế nhạo cùng mỉa mai ý rõ ràng như thế, ai có thể nghe không hiểu?

Ninh Tịch không có tức giận, vẫn như cũ một ngụm nhỏ từ từ uống, cẩn thận thưởng thức các loại hương vị trong đó .

Ninh Hữu Phương lại mất hứng, nụ cười lập tức thu vào: “Vương mặt đỏ, ngươi nói lời này là có ý gì?”

Vương mặt đỏ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đáp: “Ninh lão đệ, ta nói đều là lời nói thật, ngươi đừng thẹn quá hoá giận. Tịch nha đầu tuổi còn nhỏ, thiên phú là có, bất quá, cũng không lợi hại như ngươi nói đi “

Ninh Hữu Phương vốn là tánh tình nóng nảy, lại vô cùng bao che khuyết điểm, nghe lời này lại càng giận, thẳng hướng dâng trào, lập tức trừng nổi lên mắt: “Ngươi nói cái gì? Có lá gan lập lại lần nữa “

Vương mặt đỏ chập chạc cười nói: “Nói đùa mà thôi, đừng phát giận. Cùng lắm thì như thế này, ta thay mặt người uống chút ít rượu, sẽ không làm cho người uống gục dậy không nổi.”

“Người...” Ninh Hữu Phương tức bồng nhiên đứng lên.

Hồ lão đại xem tình thế không ổn, liên tục đi đến lôi kéo Ninh Hữu Phương khuyên nhủ: “Ninh lão đệ, đừng tức giận, có chuyện thật tốt nói.” Vương mặt đỏ liên tục hướng Ninh Hữu Phương nháy mắt.

Vương mặt đỏ tay nghề không sai, xưa nay đối với đầu bếp chính Ninh Hữu Phương không chịu phục. Bên ngoài cười cười nói nói, bí mật lại thỉnh thoảng ngáng chân nghĩ áp qua Ninh Hữu Phương một đầu.

Thật vất vả mới có cơ hội, cũng khó trách Vương mặt đỏ không chịu dễ dàng buông tha.

Ninh Hữu Phương bị cản lại, thoáng bình tĩnh, cũng cảm giác mình có chút xúc động, khẽ hừ một tiếng liền ngồi trở về. Không khí nhất thời có chút lúng túng cùng ngưng trệ.

Trương Triển Du ho khan một tiếng, áy náy cười nói: “Việc này đều tại ta, vừa rồi bớt việc, đem mấy loại súp còn dư trong phòng bếp trộn lẫn cùng một chỗ, hâm nóng, liền đã bùng lên. Cũng khó trách Tịch muội tử nếm không được. Ninh đầu bếp, Vương đầu bếp ngàn vạn chớ vì việc nhỏ như vậy tức giận...”

“Canh gà, súp xương heo, còn có hương vị nhũ chim bồ câu.” Một cái thanh âm thanh thúy ngọt ngào chợt vang lên, cắt đứt Trương Triển Du thao thao bất tuyệt.

Ninh Tịch ánh mắt dị thường trong trẻo, chậm rãi tiếp tục nói: “Trương đại ca đem ba loại súp ở nơi này cho vào trong nồi đất hâm nóng, lại thả măng, mộc nhĩ, nấm hương cùng rau củ gia vị. Cho nên đạo súp này hương vị đậm đặc, mặc dù hương vị tạp một chút, có thể vẫn không mất một đạo mỹ vị. Trương đại ca, không biết ta nói có phải thế không?”

Tất cả mọi người sững sờ, nhất tề nhìn về phía Trương Triển Du.

Trương Triển Du sớm đã sững sờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn thiếu nữ nhỏ nhỏ mặt mày như vẽ, cười nói yêu kiều, đúng là đã quên trả lời.

Chân mập mạp gấp gáp nhất, liên tục hỏi tới: “Triển Du, Tịch nha đầu rốt cuộc nói đúng hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy, Tịch nha đầu nói đúng chưa?” Hồ lão đại cũng là khuôn mặt hiếu kỳ.

Trương Triển Du hít thở sâu một hơi, dùng sức gật đầu nhẹ: “Tịch muội tử thiên tư thông minh, vị giác lại càng nhất đẳng bén nhạy, nói một điểm không sai. Đạo này súp, đúng là dùng canh gà, xương heo chế ra, bên trong nhũ chim bồ câu, còn thả măng, mộc nhĩ, nấm hương cùng rau củ...”

Lời còn chưa dứt, chúng đầu bếp một mảnh xôn xao.

Ninh Hữu Phương lập tức thẳng lưng, thần khí hiện ra, liếc mọi người một cái, một bộ dáng “Hiện tại các người nên chịu phục đi”. Đứng ở một bên Nguyễn thị, cũng không tự giác lộ ra nụ cười.

Ninh Tịch nhìn xem Ninh Hữu Phương kia bộ dạng đắc ý bừa bãi, ním môi cười.

Rõ ràng là đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, có thể Ninh Hữu Phương nhưng vẫn là hỉ nộ hiện ra, tính tình ngay thẳng, chỉ sợ đời này cũng là không đổi được rồi “Vương mặt đỏ, hiện tại người chịu phục hay không?” Ninh Hữu Phương khiêu mi cười một tiếng.

Vương mặt đỏ có chút phẫn nộ lâu bầu nói: “Ai biết có phải hay không trước đó cùng Triển Du thông đồng tốt...”

Lần này, ngay cả Hồ lão đại đều nghe không nổi nữa, mắt hứng trùng Vương mặt đỏ một cái: “Người này nói cái gì. Ninh lão đệ tính tình ngay thẳng, làm sao có thể làm chuyện như vậy. Hơn nữa, Triển Du là dùng mấy loại súp còn dư lại trong phòng bếp làm ra đạo súp này, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết sẽ còn dư lại kia một chút.”

Hồ lão đại là đầu bếp lớn nhất, nói chuyện có chút phân lượng. Vương mặt đỏ cũng không nguyên tắc tội hấn, lập tức ngượng ngùng ngậm miệng.

Ninh Hữu Phương lại không chịu dễ dàng như vậy buông tha hắn, cố ý khụ một tiếng: “Đúng rồi, vừa rồi có người khẩu xuất cuồng ngôn, muốn thay ta thay mặt rượu. Chỉ tiếc ta không có cơ hội này uống, không biết có muốn hay không ta thay người nào đó thay mặt tiếp rượu.”

Cái người nào đó kia tự nhiên không phải là Vương mặt đỏ sao. Làm đầu bếp phần lớn có tư lượng giỏi, nhưng Vương mặt đỏ chính là cái ngoại lệ. Nhiều nhất uống hai lượng liền không chịu nổi. Nếu là thật sự uống một cân, hôm nay không nằm xuống mới là chuyện lạ.

Vương mặt đỏ có lòng phản bác đôi câu, rồi lại không có sức lực, chỉ cho rằng không nghe thấy nghiêng đầu qua đi.

Hồ lão cười lớn hoà giải: “Ninh lão đệ có khuê nữ thông tuệ như vậy, thật sự là đáng mừng. Đến đến, mau chút ít mời rượu, hôm nay rượu này ta chính là uống định rồi.”

Lời vừa nói ra, chúng đầu bếp đều cười lên.

Một mồi nửa ngày, uống chút rượu nghỉ ngơi một lát, mới có khí lực đón bữa tiệc buổi tối này sao. Ninh Hữu Phương này không cần gấp gáp, ngược lại là cho bọn họ viện cớ tốt uống rượu.

Lai Phúc cùng hai cái bồi bàn cười hi hi mang theo cái vò rượu đã tới, mở nắp, mùi rượu sâu kín cứ như vậy nhẹ nhàng đi ra.

Mọi người ngược lại ngơ ngác một chén ta một chén, rất là náo nhiệt.

Ninh Hữu Phương con sâu rượu cũng rục rịch, trong miệng la hét: “Ta cũng vậy, cùng các người uống chung“, sau đó liền xưng huynh gọi đệ uống.

Náo nhiệt như vậy, Ninh Tịch cùng Nguyễn thị đợi ở chỗ này lại có chút không hợp, dứt khoát đến phòng bếp cách vách, tùy ý làm chút ít thức ăn ăn no bụng.

Cách vách âm thanh uống rượu nhưng lại sóng sau cao hơn sóng trước. Trong đó, đặc biệt tiếng cười Ninh Hữu Phương vang dội nhất, nghĩ không nghe cũng không được. Trong đó không khỏi xen lẫn “Đến, đến làm một chén này“ hào khí mà nói.

Ninh Tịch buồn cười nói: “Cha mỗi ngày sống tùy tính vui vẻ.”

Nguyễn thị mỉm cười gật đầu, chợt thờ dài nói: “Chỉ tiếc làm đầu bếp, luôn làm cho người xem thường.” Đây cũng là một đại tiếc nuối trong lòng Nguyễn thị.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ninh Tịch nghe Nguyễn thị nói, im lặng chốc lát.

Tục ngữ nói, tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách là của cái giàu có, muốn làm cho trong nhà bình sĩ dụng công đọc sách, khảo thủ công danh. Cho dù trúng cái tú tài, cũng là có công danh trong người.

Nguyễn thị liên tục mong mỏi Ninh Huy có thể đọc sách, thông qua khoa cử đi lên quan lộ, cho dù không làm được quan, ít nhất cũng có thể kiếm cái văn chức hoặc là đến học đường làm phu tử. Mặc kệ có thể lợi nhuận bao nhiêu, ít nhất so với những nghề khác thể diện nhiều hơn.

Chỉ là, làm đầu bếp cũng là dựa vào tay nghề kiếm cơm, chẳng lẽ trời sinh nên bị người xem thường sao?

Nàng trùng sinh, có thể hay không né tránh vận mệnh bi kịch của kiếp trước? Nàng trùng sinh, có thể thủ hộ người nhà chu toàn hay không? Đây hết thảy, cũng chỉ là điều không biết trước được

Nàng có thể làm hiện tại, chính là từng bước đi trên con đường của mình. Cố định lấy tâm ý của mình sống sót.

”Nương, từ ngày mai trở đi, ta liền theo cha đến Thái Bạch lâu để làm học đồ.” Ninh Tịch nhìn chăm chăm Nguyễn thị, nhẹ nhàng nói: “Nữ nhi bất hiếu, không thể ở nhà giúp người.”

Nguyễn thị ôn nhu cười, yêu thương vỗ vỗ tay Ninh Tịch: “Người nhà đầu ngõ này, ta muốn người ngày ngày cùng ta làm cái gì. Chỉ cần người thích, không chê mệt mỏi không chê vất vả là tốt rồi.” Làm mẹ, nào có không mong con gái tốt đây. Ninh Tịch mũi đau xót, ôm thật chặt Nguyễn thị không chịu buông tay. Có cha mẹ như vậy yêu thương, thật sự là phúc khí lớn nhất.

Nguyễn thị gặp Ninh Tịch kích động như thế, cũng có chút thương cảm. Khuê nữ lớn sẽ xuất giá thành vợ của người khác, quang cảnh tốt nhất này chính là hầu hạ dưới gối vài năm. Nếu đã kiên trì muốn học trù, liền theo nàng đi. Hai mẹ con cứ như vậy ôm nhau, hốc mắt đều đã ươn ướt.

Ninh Hữu Phương thời điểm đi tới, nhìn qua chính là tình cảnh này, bị sợ hết hồn. Vội vàng đi lên trước, ân cần hỏi han: “Các người đây là thế nào? Đang tốt sao lại khóc?”

Miệng đầy mùi rượu kia lập tức đem tâm tình Ninh Tịch cùng Nguyễn thị xuống thấp chạy mất, Ninh Tịch nhăn nhó mũi, có chút bất mãn oán trách nói: “Cha, người rót cuộc uống bao nhiêu rượu a?”

Ninh Hữu Phương cười hắc hắc, thần khí phát phát tay: “Không có nhiều, mới vài bát rượu mà thôi.”

Nguyễn thị lại là tức giận lại buồn cười trừng mắt liếc hần hần một cái. Mới vài chén mà thôi? Nhìn hần bộ dạng này say khướt, còn không biết uống bao nhiêu đây. Ninh Hữu Phương hiển nhiên thập phần sung sướng, mặt mày hớn hớn nói: “Tịch nhi hôm nay thật đúng là cho ta nở mày nở mặt, Vương mặt rõ luôn luôn biết ăn nói, hôm nay thật đúng là mặt mày nhiều.” Vừa nghĩ tới Vương mặt rõ vừa rồi kinh ngạc, Ninh Hữu Phương liền ha ha cười.

Ninh Tịch gặp Ninh Hữu Phương thanh âm nói chuyện càng lúc càng lớn, vội vàng kéo kéo ống tay áo của hắn: “Cha, người nhỏ giọng một chút, nếu như bị người ta nghe thấy cũng không hay.”

Ninh Hữu Phương không cho là đúng, nhún nhún vai: “Vương mặt rồi sớm bị quá chén, đang nằm sấp ở trên bàn, ngủ còn giống heo, cho dù người ở bên cạnh hắn phóng pháo hắn cũng sẽ không tỉnh.”

Ninh Tịch bị trêu chọc khanh khách cười. Thái Bạch lâu đầu bếp mặc dù thô lỗ chút ít, bất quá, nhưng đều là hán tử thẳng thắn. Nay mặc dù là lần đầu tiên chạm mặt, lại cho nàng thật ấn tượng tốt đấy. Hy vọng về sau có thể cùng bọn họ đều tốt.

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, đã nói: “Ta trước mang theo Tịch nhi đi ra ngoài dạo, sau đó sớm đi trở về thu thập chuẩn bị một chút. Ngày mai người lại mang nàng đến đi” Ninh Hữu Phương mỗi ngày đều bận rộn đến rất khuya, cũng không thể liên tục tại chỗ này đợi đi

Ninh Hữu Phương không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng, nhắc chân đưa Nguyễn thị cùng Ninh Tịch đi ra ngoài.

Mới ra cửa phòng bếp, chạm mặt một trung niên nam tử vẻ mặt khôn khéo. Đó là Thái Bạch lâu đại chương quỹ Tôn Trường Phát.

Ninh Hữu Phương vội vàng cười ngênh đón chào hỏi: “Tôn chương quỹ, người tại sao cũng tới?”

Tôn chương quỹ cười nói: “Nghe Lai Phúc nói, mấy người các người hôm nay đều uống nhiều rượu. Ta đặc biệt tới xem một chút, cũng đừng đều say khướt. Khuya hôm nay đã có người định vài bàn tiệc rượu.”

Ninh Hữu Phương cười nói: “Tôn chương quỹ yên tâm, trong lòng chúng ta đều có tính toán, bảo đảm sẽ không làm trễ nãi chuyện.”

Tôn chương quỹ cười gật gật đầu, nhìn không được hướng Ninh Tịch cùng Nguyễn thị nhìn lại.

Ninh Hữu Phương gấp rút giới thiệu: “Đây là thê tử ta cùng khuê nữ...” Không đợi hắn giới thiệu xong, liền nghe Ninh Tịch hô: “Tôn bá bá tốt”

Nàng tương lai một đoạn thời gian dài cũng phải tại Thái Bạch lâu vượt qua, cùng người nơi này quan hệ tốt đương nhiên là cần thiết. Nhất là trước mắt vị này, đúng là người Thái Bạch lâu gia tín nhiệm nhất, đương nhiên càng muốn làm tốt quan hệ.

Tôn chương quỹ sững sờ, chợt cười nói: “Hảo hảo hảo, này khuê nữ miệng nói ngọt lại nhu thuận, thật sự là làm người thích.”

Ninh Tịch cười tủm tỉm tự giới thiệu mình: “Tôn bá bá, ta gọi Ninh Tịch, người kêu ta Tịch nha đầu đi”

Tôn chương quỹ so với Ninh Hữu Phương lớn hơn vài tuổi, trong nhà cũng có nữ nhi số tuổi không sai biệt lắm, gặp Ninh Tịch như thế nhu thuận, ngược lại từ trong đáy lòng sinh ra vui mừng: “Danh tự này tốt, nhìn không ra Ninh lão đệ còn có tài năng này.”

Ninh Hữu Phương lòng hư vinh tăng vọt, trên mặt còn muốn nặn ra bộ dáng khiêm tốn đến: “Tôn chương quỹ quá khen. Bất quá là tùy tiện lấy tên, ở đâu so với tên khuê nữ người dễ nghe.”

Ninh Tịch liễu mạng nín cười, Ninh Hữu Phương này vừa được ý sẽ lên mặt, thật xấu nhiều năm như một ngày. Kiếp trước trở thành ngư trù, mới miễn cưỡng đề nghị chính mình biến thành chừng chạc chút ít.

Bất quá, bây giờ nhìn lại, vẫn là Ninh Hữu Phương như vậy càng đáng yêu a. Tôn chương quỹ cùng Ninh Hữu Phương quen biết vài năm, tự nhiên cũng biết cá tính Ninh Hữu Phương, cười cười, cũng không để ở trong lòng.

Ninh Tịch ngọt ngào cười: “Tôn bá bá, từ ngày mai trở đi, ta liền theo cha để làm học đồ. Kính xin Tôn bá chiêu ứng”

Tôn chương quỹ thu lại mặt cười, kinh ngạc không thôi: “Cái gì? Người muốn tới làm học đồ?”

Làm đầu bếp mang học đồ, vốn là rất chuyện tình thường gặp. Nơi này sáu đầu bếp, cơ hồ người người đều dẫn theo học đồ đi đến. Dù sao chỉ cung cấp ăn uống không phát tiền công, cho nên nhiều người không đáng kể chút nào.

Chỉ là, tiểu cô nương non nớt như vậy cũng tới làm học đồ, thật là khiến người không tưởng được a. Ninh Hữu Phương tiếp nhận, vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, nha đầu kia không phải là nháo muốn cùng ta học trù, ta không lay chuyển được nàng, đành phải trước ứng. Chỉ sợ nhìn không được vài ngày, sẽ âm ỉ đi về.”

Tôn chương quỹ vừa nghĩ quả thế, nào có tiểu cô nương chịu khổ được vậy, làm âm ỉ vài ngày chỉ sợ sẽ phải nửa đường bỏ cuộc. Không khỏi ha ha cười.

Ninh Tịch bị hai đại nam nhân ở trước mặt giễu cợt, cũng không tức giận, chỉ cười nhẹ một tiếng.

Một ngày nào đó, Ninh Hữu Phương sẽ biết, nàng là nghiêm túc.

Kiếp trước sống ở phía dưới người nhà che chở, nàng không hiểu lòng người hiểm ác, không biết thế sự gian nguy. Có thể đã trải qua một ít biến cố, tính cách của nàng cũng ý nghĩ đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nàng nhất định sẽ thủ hộ tất cả thân nhân, sống sót thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ra khỏi Thái Bạch lâu, Nguyễn thị liền dẫn Ninh Tịch đi dạo các cửa tiệm trong Thanh Hà phường.

Lúc này buổi chiều, người nhàn rỗi đi qua thực không ít. Nhất là những thứ kia cửa hàng bán phần son lại càng rất náo nhiệt. Đại cô nương tiểu nương từ không ít, cũng không thiếu đại nương đại thẩm.

Bởi vậy có thể thấy được, nữ nhân thích đẹp là thiên tính, cùng số tuổi lớn nhỏ không quan hệ.

Nguyễn thị cười kéo Ninh Tịch đi vào, chọn lấy vài cái trâm hoa, vài cái khăn, lại dự định mua cho Ninh Tịch vài hộp son phấn.

Ninh Tịch mím môi cười một tiếng, uyển chuyển cự tuyệt nói: “Nương, ta tuổi còn nhỏ, không cần những thứ này.” Có lẽ, về sau cũng không lớn phải dùng tới đi. Mỗi ngày trong phòng bếp dầu mỡ với nồi chén bồn bếp, còn tô son điểm phấn làm cái gì?

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, liền cười gạt đầu, lại dẫn Ninh Tịch đến trong cửa hàng vài cách vách.

Tiểu nhị gặp khách nhân đến đây, rất nhiệt tình tiến lên đón chào, thao thao bất tuyệt giới thiệu các loại vải vóc. Nguyễn thị cười nhìn lại.

Ninh Tịch mỉm cười đứng ở một bên, không đếm xỉa tới những thứ vải vóc sắc thái sáng rỡ một cái.

Tiểu nhị ngược lại rất cơ trí, chỉ lấy vài vóc tốt lại không quá mắc đến, những thứ tơ lụa kia bóng loáng mềm mại, cũng không phải dân chúng bình thường có thể mua nổi.

Kiếp trước nàng tự nhiên là cái yêu quý dung mạo của mình.

Nàng vốn là xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù mặc quần áo vải thô cũng không thể che hết kia phần xuất chúng. Đợi đến lúc yếu điệu thiếu nữ, Ninh Hữu Phuong đã thành ngự trù, gia cảnh đột nhiên có chuyển biến, Ninh Tịch cũng là cuộc sống tiểu thư khuê các. Bên cạnh có nha hoàn hầu hạ, ăn mặc dùng không có chỗ nào mà không phải là thượng thừa.

Khi đó nàng sống vô tư vô lự, mỗi ngày phiền não lớn nhất bất quá là phải mặc bộ y phục kia mang kia cây trâm mới càng xinh đẹp hơn...

Nghĩ đến, Ninh Tịch không khỏi tự giễu cười.

Lớn lên ăn mặc tinh xảo thì thế nào? Đại họa tiến đến, dung mạo xinh đẹp không dùng được, nàng căn bản cái gì cũng không làm được, chỉ có thể tuyệt vọng cùng người nhà cùng tới hoàng tuyền.

Cả đời này, nàng không muốn làm tiếp hoa tâm gởi mảnh mai, cũng không muốn đem tất cả thời gian cùng tinh lực đều đặt ở dung mạo, tân trang bề ngoài của mình.

“Tịch nhi, mau lại đây xem một chút.” Nguyễn thị cười khanh khách hô một tiếng, vài vóc quý đưa tới trước mắt Ninh Tịch: “Này khối vải vóc xanh nhạt mang ám vân (mây xám) thật sự là xinh đẹp, ta kéo vài thước làm cho người quần áo mới đi.”

Ninh Tịch tùy ý liếc một cái, cười nói: “Không cần, nương, ta không muốn.”

Nguyễn thị sững sờ: “Làm sao vậy? Người không thích màu sắc và hoa văn sao? Bên này còn có khác, nếu không...”

“Người cho ta kéo vài thước vải bông rắn chắc nhện mài đi” Ninh Tịch cười nói tiếp: “Tốt nhất mua màu xám tro hoặc là màu đen, cũng chịu bẩn chút ít.” Ở trong phòng bếp làm việc, mặc xinh đẹp sạch sẽ cũng là uống phí.

Nguyễn thị mới bắt đầu nghĩ tới Ninh Tịch ngày mai sẽ phải chính thức đến Thái Bạch lâu làm học đồ, không khỏi thở dài, đưa vài vóc trong tay trở về.

Đám tiểu nhị sớm đã ân cần lại mang mấy khối vải bông đi đến, vừa cười vừa nói: “Chúng ta nơi này vải bông dày nhất, mặc đến hai năm đều sẽ không hư. Nhìn mấy loại màu sắc này một chút, muốn tìm loại nào?”

Ninh Tịch hơi có phần cảm thấy hứng thú nhìn sang. Loại vải bông này thô, giá cả rẻ tiền, phần lớn là xưởng nhỏ nhuộm ra, đương nhiên xinh đẹp đi, thắng tại dày đặc, dân chúng bình thường hoan nghênh.

Này màu sắc mấy khối vải bông đều bất đồng, có hồng có đen có xanh có trắng.

Nguyễn thị quan sát vài lần, vừa cười vừa nói: “Tịch nhi, mua khối màu đỏ này a, mặc cũng có vẻ lên tinh thần chút ít.” Ninh Tịch da trắng sứ, mặc đồ sắc đỏ nhất định rất đẹp mắt.

Tiểu nhị lập tức tiếp câu: “Vị nương tử này ánh mắt thật đúng là tốt, loại này màu sắc đỏ thắm đoan chính, bắt mắt nhất.”

Ninh Tịch mỉm cười lắc đầu, mảnh khảnh ngón tay thẳng tắp chỉ vào vài bông khối màu xám tro kia: “Mua khối này đi “

Nguyễn thị theo Ninh Tịch tay nhìn sang, lập tức nhủ mảy: “Này màu sắc quá mờ, ở đâu thích hợp người mặc.” Kia vài vóc hơi có vẻ âm đậm màu xám tro, giữa một đồng vài vóc, thực tại quá tầm thường.

Ninh Tịch nhưng càng nhìn hợp ý, hờn dỗi lắc cánh tay Nguyễn thị: “Nương, liền cái này, ta rất thích đây” Nàng căn bản không muốn người khác chú ý tới tướng mạo mình, mặc càng tầm thường càng tốt. Nguyễn thị do dự, xem một chút khối màu đỏ kia, nhìn lại một chút kia khối màu xám tro, nhất thời cũng không nắm được chủ ý.

Tiểu nhị vừa thấy điệu bộ này, gấp rút vừa cười vừa nói: “Vị này muội tử thật đúng là thật tinh mắt, khối vài xám màu sắc nhuộm cân xứng, lại chịu bền. Cho dù mười ngày nửa tháng không giặt cũng nhìn không ra...”

Trên thực tế, loại vài màu xám này là khó bán nhất. Chớ nói đại cô nương tiểu nương tử không chịu mua, mà ngay cả nam tử cũng tình nguyện mua màu đen màu lam vài vóc làm y phục mặc. Khó có người nhìn trúng khối vài vóc màu xám tro này, tiểu nhị tự nhiên kiệt lực thổi phồng vài câu, âm thầm ngóng trông đem hàng ế vài vóc đều bán đi mới tốt.

Ninh Tịch liếc tiểu nhị một cái, chột khe mỉm cười: “Vài vóc này bao nhiêu tiền một thước?”

Nụ cười kia như một đóa hoa đầu ngày xuân từ từ nở rộ, xinh đẹp động lòng người khó nói ra được.

Tiểu nhị ngẩn ngơ, mới cười đáp: “Bốn văn tiền một thước. Nếu là người đem cả tấm vài dệt đều mua, cho người ba văn thế nào?”

Ninh Tịch cười dài nói: “Như vậy đi, ta đem tấm vài dệt này mua hết, hai văn tiền một thước đi “

Tiểu nhị lắc đầu liên tục, vẻ mặt đau khổ nói ra: “Này tuyệt đối không được, nếu là chương quỹ biết, không phải là lột da của ta. Như vậy đi, ta trước cho người đo đạc, tặng người một thước vài lẻ như thế nào?”

“Tặng hai thước đi” Ninh Tịch thừa thắng xông lên: “Nếu không, cũng đừng có.” Nói, làm bộ muốn đi gấp.

Tiểu nhị quỳnh lên, ngay cả liền hô lên: “Hai thước liền hai thước “

Ninh Tịch lừa tiểu nhị, hướng Nguyễn thị cười nhẹ một tiếng. Trong ánh mắt tràn đầy tình nghịch cùng đắc ý.

Nguyễn thị nhìn không được cười lên, chỉ đành phải đem kia khối vài chừng tám chín bộ mua. Đợi ra khỏi cửa hàng vài, mới oán trách một câu: “Một tấm vài lớn như vậy, ở đâu có thể dùng hết.”

Ninh Tịch cười hi hi làm nũng: “Dùng không hết liền làm hai bộ quần áo, ta đổi lấy mặc là được. Nương, dù sao không có chuyện khác, đêm nay liền làm trước cho ta một bộ mai mặc được hay không?”

Đôi mặt nữ nhi cười như hoa, Nguyễn thị ở đâu còn có thể nói ra một chữ không, cười gật đầu đáp ứng.

Ninh Tịch hoan hô một tiếng, vui mừng ôm cánh tay Nguyễn thị không tha, thân mật dựa vào bả vai Nguyễn thị cùng nhau đi phía trước.

Nguyễn thị không khỏi trêu ghẹo đôi câu: “Người nha đầu kia, ngược lại càng nhỏ. Nhìn bên kia một chút, năm sáu tuổi tiểu oa nhi cũng là dắt tay người lớn như vậy” nói thì giận, tâm thì vui.

Nghe lời này, Ninh Tịch không có chút nào thẹn thùng, dí dỏm ngửa đầu cười một tiếng: “Ta cũng rất nhỏ, mới mười hai tuổi thôi sao” âm cuối kéo thật dài, ngây thơ đáng yêu.

Nguyễn thị bị trêu chọc ha ha cười. Nữ nhi ngã bệnh một hồi, hiện tại ngược lại so với trước kia càng thông tuệ cơ trí đáng yêu đây.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau khi về nhà, Nguyễn thị trước lấy thước mềm đi đến Ninh Tịch đo, sau đó đem vài bông màu xám tro mở ra, dùng bút chỉ nhẹ nhàng vẽ mấy cái, lại dùng cây kéo dọc theo đường cong cắt bỏ.

Động tác cực kỳ lưu loát, xem Ninh Tịch sợ hãi than không thôi: “Nương, tay nghề người thật tốt.”

Nguyễn thị đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục chuyên tâm, trong miệng lại cười đáp: “Đây đều là nữ tử nên học, lại nói tới người cũng không nhỏ. Sau này có rảnh cũng phải học một chút. Nếu không tương lai đến phụ gia, không nữ công là sẽ bị nhạo báng.”

Ninh Tịch cười cười, tùy ý ứng câu: “Ta mới không muốn lập gia đình.”

Nguyễn thị oán trách liếc Ninh Tịch một cái: “Còn nói càn, nào có nữ tử không lấy chồng.”

Càng là gia đình quan lại phú quý, đối đãi hôn sự nữ tử lại càng thận trọng. Đến mười ba mười bốn tuổi liền bắt đầu nghị hôn. Bình thường dân chúng người ta có nữ nhi, cũng kéo dài thêm đến mười lăm mười sáu tuổi. Nếu là đến mười tám tuổi còn không xuất giá, đã có thể trăm phần trăm là gái lơ thì.

Ninh Tịch có chút buồn bã cười, giọng nói mơ hồ có chút thê lương: “Chờ ngày không thể không lập gia đình rồi hãy nói...” nàng đã không có dũng khí toàn tâm toàn ý yêu một người.

Nguyễn thị sững sờ, trong lòng chợt hiện lên không hiểu. Không khỏi dừng lại động tác, nhìn sang Ninh Tịch.

Ninh Tịch lại nhanh chóng thu thập tâm tình, hướng Nguyễn thị giả làm cái mặt quý, nghịch ngợm cười: “Ta muốn cùng cha mẹ ca ca, đến hai mươi tuổi mới tái giá.”

Nguyễn thị vừa tức giận lại vừa buồn cười liếc nàng một cái: “Đúng là nói vậy, hai mươi tuổi là gái lơ thì. Chậm nhất là cũng phải trước mười tám tuổi xuất giá.”

Ninh Tịch nhanh chóng tiếp lời: “Tốt, vậy thì chờ mười tám tuổi nói sau.”

Nguyễn thị nhìn không được cười lên, trêu chọc nói: “Hảo hảo hảo, người nói cái gì cũng tốt. Chỉ sợ chờ người gặp được lang quân như ý, trong ngày ảm ỉ phải lập gia đình đây.”

Ninh Tịch nụ cười cứng ngắc lại.

Năm mười bốn tuổi kia, nàng cùng Thiệu Yến gặp nhau, vừa gặp đã thương. Từ đó, trong thế giới của nàng liền chỉ còn có một người nam tử.

Khi đó Thiệu Yến cũng là thích nàng. Có thể trong lòng của hắn, có thật nhiều chuyện so với nàng quan trọng hơn.

Vì lý tưởng của hắn, khát vọng đã tâm của hắn, hắn không tiếc lợi dụng một tấm chân tình của nàng, đem Ninh Hữu Phương kéo xuống giao du với kẻ xấu. Nàng u mê không biết, trong mắt chỉ có hứa hẹn muốn kết hôn nàng, yêu nàng cả đời.

Tới một khắc trước khi chết, nàng cũng không có chân chính gả cho hắn...

Ninh Tịch hít sâu, dùng sức nháy mắt mấy cái, đem lệ trên khóe mắt toàn bộ nuốt trở vào, nặn ra nụ cười: “Nương, người lại giễu cợt ta. Ta mới mặc kệ, dù sao ta không muốn sớm lập gia đình.”

Nguyễn thị không có phát giác Ninh Tịch khác thường, vui tươi hơn hờ dửng dưng nói: “Tốt lắm tốt lắm, người đi ra ngoài trước chơi một lát, luôn bên tai ta nói đầu đầu, ta còn thể nào làm cho người y phục.”

Ninh Tịch cười gật đầu, mãi cho đến ra khỏi phòng, nụ cười kia cũng không dừng.

Tất cả thống khổ thương tâm đều là mây khói, cuộc sống sau này, nàng muốn cười

”Thất muội, cuối cùng thấy người.” Ninh Mẫn khoan khoái chạy tới, dặt cánh tay Ninh Tịch lú lú nói: “Mau lại đây, ta nói cho người biết một hi sự.”

Ninh Tịch trong đầu lung tung suy nghĩ, cười hỏi: “Lục tỷ, trong nhà có chuyện gì vui?”

Ninh Mẫn nhếch miệng cười một tiếng, gật đầu liên tục, rồi lại cố làm ra vẻ thần bí không chịu nói: “Cho người ba lượt cơ hội, đoán một chút xem sao.”

Ninh Tịch rất phối hợp nhũn nhũn khổ tư, trong đầu lại nhanh chóng vòng vo. Một năm nay, trong nhà còn phát sinh qua đại sự gì đây?

Đúng rồi, sẽ không phải là...

”Nhị tỷ muốn đính hôn.” Ninh Tịch lẩm bẩm nói một câu, giọng nói dị thường khẳng định.

Ninh Mẫn kinh ngạc: “Người, làm sao người biết?” Hôm nay có bà mối đến cầu hôn, vợ chồng Ninh Hữu Tài thương lượng một buổi chiều mới quyết định ứng cử hôn sự này, nàng cũng là vừa vận biết rõ đây. Ninh Tịch hơi có chút tự giễu cười: “Tùy tiện đoán quá.”

Nàng không chỉ biết có người tới cầu hôn, còn biết phu quân tương lai Ninh Nhã họ Lý tên Quân Bảo, là một thiếu gia nổi tiếng quần áo lụa là.

Kiếp trước Ninh Nhã gả cho Lý Quân Bảo, cũng không có vài ngày thê thái. Lý Quân Bảo ăn uống gái gú cờ bạc mọi thứ đều đủ, tính tình lại không

tốt, đối với Ninh Nhã động chút đánh chửi. Cha mẹ chồng căn bản mặc kệ, ngược lại thường xuyên lạnh nhạt quở trách vài câu.

Ninh Nhã tính tình vốn là hướng nội nhu nhược, bị chọc tức cũng sẽ chỉ khóc thút thít, ngay cả về nhà mẹ đẻ tổ khổ cũng không dám.

Sau khi liên tiếp sinh hai nữ nhi, địa vị Ninh Nhã tại Lý gia liền thấp hơn. Cha mẹ chồng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, càng về sau không hề có kỵ nhục mạ, Lý Quân Bảo lại càng quang minh chính đại nạp thiếp, đi dạo thanh lâu.

Càng về sau, Ninh gia xảy ra chuyện, Ninh Nhã cũng bị dính líu, bị quan phủ bắt đi sung làm quan kỹ.

Có thể nói, Ninh Nhã khi còn sống cũng là bi kịch.

Ninh Tịch đầy bụng tâm sự, nụ cười tự nhiên nhạt xuống. Ninh Mẫn vẫn còn gào to không ngừng: “Oa, người thật đúng là lợi hại. Thế nhưng vừa đoán liền trúng. Nhị tỷ muốn đính hôn lập gia đình, đây cũng không phải là đại hi sự sao?”

Hi sự? Ninh Tịch đầy mắt thoáng hiện lên một tia lãnh ý, cổ làm ra vẻ tò mò hỏi: “Lục tỷ, hôm nay tới cầu hôn chính là nhà nào?”

Ninh Mẫn vui vẻ đáp: “Là Lý gia trấn trên, nghe nói trong nhà hần có mấy trăm mẫu đất, hàng năm chỉ là thu tô liền ăn uống không lo. Tỷ tỷ có thể đến nhà giàu có như vậy, thật đúng là phúc khí tốt.”

Ninh Tịch mím môi, thân nhiên nói: “Có phải hay không phúc khí, này có thể khó nói.”

Nghe lời này, Ninh Mẫn lập tức sững sờ: “Thất muội, người đây là ý gì?”

Ninh Tịch không đáp hỏi ngược lại: “Lục tỷ, Nhị tỷ người đâu?” Vừa biết kết cục kiếp trước, nàng như thế nào cũng không đành lòng nhìn xem Ninh Nhã nhảy vào trong hồ lửa. Mặc kệ được hay không được, hay là cứ thử đi!

”Nàng đương nhiên trong phòng... Uy uy uy, người đi nhanh như vậy làm cái gì, chờ ta một chút...” Ninh Mẫn bên cạnh ồn ào bên cạnh đuổi theo.

Ninh Tịch đi đến ngoài phòng Ninh Nhã, nhẹ nhàng gõ cửa.

Ninh Mẫn thì háng giọng hô: “Tỷ tỷ, mở cửa nhanh, Thất muội tới thăm người.”

Cửa “phịch” một tiếng mở ra, Ninh Nhã thanh tú động lòng người đứng đó, thấy Ninh Tịch cùng Ninh Mẫn, Ninh Nhã hơi có chút ngượng ngừng cười nhẹ một tiếng, liền cho hai người vào phòng.

Ninh Mẫn cười hi hi nói: “Tỷ tỷ, Thất muội nghe tin tức tốt của người, đặc biệt hướng người chúc đây “

Ninh Nhã mặt vọt đỏ, hai tay thất khăn, cúi đầu thẹn thùng.

Ninh Tịch gạt mình, xem Ninh Nhã phản ứng, giống như là đối với cửa hôn sự này có chút hài lòng. Nàng nếu là mạo muội mở miệng khuyên bảo, ngược lại không hay, hay là trước thăm dò một chút...

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ninh Tịch cổ làm ra vẻ tùy ý hỏi: “Nhị tỷ, nghe nói hôm nay có bà mối tới cầu hôn, là thật sao?” Một đôi mắt lưu ý phản ứng Ninh Nhã.

Ninh Nhã đỏ mặt gật đầu nhẹ, thanh âm nhỏ nói: “Cha mẹ đã cùng ta nói rồi, dự định ngày mai sẽ trả lời.”

Ninh Tịch trong lòng trầm xuống.

Xem Ninh Nhã phản ứng, rõ ràng đối với cửa hôn sự này hợp ý vô cùng. Kế tiếp nên nói như thế nào mới tốt?

Ninh Mẫn đứng ở một bên, gặp Ninh Tịch sắc mặt là lạ, không giống cao hứng, nhện không được hỏi: “Thất muội, người hôm nay là thế nào? Hi sự như vậy, người sao còn cau mày lại?”

Bị Ninh Mẫn nhắc nhở như vậy, Ninh Nhã cũng phát giác Ninh Tịch không thích hợp, ân cần nhìn lại: “Thất muội, người có phải ở đâu không thoải mái?”

Ninh Tịch gấp rút nặn ra nụ cười: “Không thể nào, ta hôm nay theo cha đi Thái Bạch lâu, rất vui về đây “

Ninh Nhã cùng Ninh Mẫn sự chú ý lập tức đều bị hấp dẫn đến, rồi rít cười hỏi.

Ninh Tịch lên tinh thần, nói sinh động như thật tại Thái Bạch lâu mất thấy tai nghe từng cái tới. Ninh Nhã cùng Ninh Mẫn đều nghe nhập thần, không ngừng hâm mộ.

”Thất muội, người thật sự dự định đi theo Tam thúc làm học đồ sao?” Ninh Nhã tò mò hỏi. Nữ tử học trù không có gì không tốt, bắt quá, muốn tới từ lâu làm học đồ không giống nhau.

Ninh Tịch cười gât gât.

Ninh Mẫn cũng bu lại: “Làm học đồ đúng là rất vất vả, người có thể chịu được sao?”

Ninh Tịch khẽ mỉm cười: “Ta ở nhà cũng không có việc gì, vất vả liền vất vả chút ít đi, ít nhất cũng có thể học cái tay nghề.” Ngay trước mặt hai vị Đường tỷ, Ninh Tịch đem những lời nói hùng hồn đều thu vào. Miễn hù đến các nàng..

Cho là như thế, Ninh Nhã cùng Ninh Mẫn cũng là về mặt hâm mộ.

Trong ngày đợi ở nhà, kỳ thật rất nhàm chán. Có thể tới trong từ lâu làm học đồ, tiếp xúc người ở phía ngoài, nhất định có thể mở rộng tầm mắt. Đối với thiếu nữ khuê các không có từng trải việc đời mà nói, này đương nhiên là đại sự.

Ninh Tịch cố làm ra vẻ lơ đãng hỏi câu: “Đúng rồi, Nhị tỷ, cái kia Lý gia làm sao sẽ đột nhiên thỉnh bà mỗi tới cầu hôn?”

Vừa nói trở về, Ninh Nhã mặt lại vọt đỏ, ấp úng nửa ngày cũng không nói rõ ràng.

Ninh Mẫn nháy mắt ra hiệu cười nói: “Thất muội, việc này người có thể cũng không biết. Mấy ngày hôm trước, người ngã bệnh nằm ở trên giường, ta cùng tỷ tỷ cùng đi miếu tự cầu cho người xin đạo bình an. Kết quả, ở trong miếu gặp được Lý gia thiếu gia...”

Ninh Nhã xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc. Lập tức liền vào mắt Lý Quân Bảo. Tùy ý tìm có liền tiến lên, Ninh Nhã nội liễm ngưng ngừng, không chịu nói thêm cái gì. Có thể Ninh Mẫn nhưng lại nha đầu om sòm, đúng là chẳng kiêng dè đem họ tên Ninh Nhã nói cho Lý Quân Bảo.

Kết quả, hôm nay liền có Lý gia đến cầu hôn.

Ninh Nhã mặt đỏ mặt không nói tiếng nào, có thể trong mắt rõ ràng lóe ra vui mừng cùng ngọt ngào.

Ninh Tịch trong lòng lại lộp bộp chợt lạnh. Hào quang trong mắt Ninh Nhã nàng lại quen thuộc, năm đó nàng gặp được Thiệu Yến, lúc soi gương trang điểm, cũng là đôi mắt thế này

Chẳng lẽ, Ninh Nhã thế nhưng thích Lý Quân Bảo?

Ninh Tịch châm chọc ngôn từ, dè dặt thử dò xét nói: “Nhị tỷ, người chỉ thấy qua Lý gia thiếu gia một lần, cứ quyết định chung thân đại sự như vậy, có thể gấp gấp hay không?”

Ninh Nhã cắn môi, cũng không chính diện đáp lại vấn đề này: “Chung thân đại sự, tự nhiên muốn dựa vào phụ mẫu. Cha mẹ tự nhiên sẽ vì ta suy tính.”

Xong rồi, Ninh Nhã rõ ràng thật sự thích thằng khốn Lý Quân Bảo kia. Ninh Tịch khẽ cau mày lại, trong đầu chợt hiện ra khuôn mặt Lý Quân Bảo. Kiếp trước nàng cũng đã gặp Lý Quân Bảo mấy lần, lại chưa bao giờ nói chuyện nhiều. Chỉ nhớ rõ cái Lý Quân Bảo tính tình cực kỳ lỗ mãng, con mắt luôn thỉnh thoảng nhìn chăm chăm những thiếu phụ thiếu nữ xinh đẹp.

Bắt quá, Lý Quân Bảo xác thực khuôn mặt tuấn tú..

Ninh Nhã luôn luôn an phận thành thật, không tùy ý đi ra ngoài, cơ hồ chưa bao giờ tiếp xúc qua nam tử cùng lứa. Đối với Lý Quân Bảo mới gặp gỡ sinh ra hảo cảm cũng là bình thường a. Ninh Tịch suy nghĩ một chút, thử khuyên nhủ: “Nhị tỷ, người chỉ thấy qua hắn một lần, căn bản không rõ ràng tính tình của hắn như thế nào. Nếu không, hay là thỉnh Nhị bá nhị nương đi ra ngoài hỏi thăm một chút đi. Nếu không, chờ hôn sự định ra rồi, nghĩ đối ý đã không còn kịp.”

Ninh Mẫn không cho là đúng phản bác: “Thất muội, bà mỗi kia nói rất rõ ràng, Lý gia thiếu gia đối với Nhị tỷ nhất kiến chung tình, trở về liền năn nỉ trong nhà tới cầu hôn. Hơn nữa, Lý gia của cái giàu có, Nhị tỷ gả đi có thể qua, có cái gì có thể lo lắng.”

Ninh Tịch khẽ hừ một tiếng: “Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), làm sao người biết về sau Lý gia thiếu gia sẽ đối với Nhị tỷ tốt?”

Năm đó Thiệu Yến cũng không phải là ôn nhu một mảnh thâm tình khản thiết? Có thể càng về sau..

Ninh Tịch trong lòng mơ hồ đau đớn một chút, không biết tổn bao nhiêu khí lực, mới đưa chua xót kiềm chế đi, nhìn về phía Ninh Nhã không biết làm sao, nhẹ nhàng nói: “Nhị tỷ, lập gia đình đúng là cả đời chuyện, người thật sự nghĩ kỹ sao?”

Ninh Nhã yên lặng một lát, mới nói thật nhỏ: “Thất muội, ta biết rõ người là vì ta suy nghĩ. Bắt quá, ta... Ta trong lòng cũng là nguyện ý.”

Lời vừa nói ra, Ninh Mẫn lập tức mặt mày hớn hờ, thị uy nhìn Ninh Tịch một cái.

Ninh Tịch ngay cả cười cũng không cười được. Đây lòng một màn khổ sở chậm rãi lan tràn đến toàn thân, ngay cả trong miệng cũng là khổ.

Lý gia là một tài chủ, của cải giàu có. Lý Quân Bảo lại là con trai độc nhất. Người như vậy tới cửa cầu hôn, cũng khó trách Ninh Hữu Tài cùng Vương thị cũng sẽ hợp ý.

Quan trọng hơn, Ninh Nhã chính mình cũng là cam tâm tình nguyện. Dưới tình huống như thế, nàng còn thể nào ngăn cản cửa hôn sự này?

Cũng không thể trực tiếp nói cho mọi người, nàng biết rõ tương lai không lâu, Lý Quân Bảo sẽ đối với Ninh Nhã vừa đánh vừa mắng, chưa bao giờ làm cho Ninh Nhã có một ngày thư thái. Ninh Tịch tay lặng lẽ nắm thành quyền, thanh âm có chút không nóng nảy: “Nhị tỷ, người thật sự quyết định sao? Nếu không, lại suy nghĩ thật kỹ một chút đi...”

“Trước khi các người tới cha mẹ đã tới.” Ninh Nhã nổi lên đứng khỉ nói ra: “Ta... Ta gật đầu, bọn họ đã đi tìm bà mối đáp lời.”

Ninh Tịch lập tức á khẩu không trả lời được, trong lòng chợt vô lực cùng uể oải. Thì ra là, cho dù biết kết cục, hết thầy cũng không có gì thay đổi.

Ninh Nhã như xưa sẽ đến Lý gia, cuộc sống hèn mọn vất vả...

Như vậy, Ninh Hữu Phương sao đây? Có phải hay không tại ba tháng sau gặp gỡ quý nhân, sau đó cùng đi kinh thành? Hết thầy hết thầy, còn có thể cùng kiếp trước đồng dạng sao?

Ninh Tịch sắc mặt tái nhợt đi, thân thể khẽ run lên.

Ninh Nhã bị sợ hết hồn, vội vàng hỏi: “Thất muội, sắc mặt của người sao khó coi như vậy?”

Ninh Mẫn cũng thu hồi tươi cười đắc ý, ân cần nhìn lại: “Người ngày hôm nay rốt cuộc là thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Nhìn xem hai khuôn mặt tràn đầy quan tâm, Ninh Tịch cảm giác mắt mắt từ từ lui tán.

Không, không giống nhau.

Ít nhất, hiện tại có nàng biết hết thầy. Cho dù Ninh Nhã là sẽ đến Lý gia, nàng cũng có thể giúp Ninh Nhã làm những thứ thay đổi vận mệnh bi kịch kiếp trước...

Ninh Tịch bình tĩnh, vừa cười vừa nói: “Ta đột nhiên nghe được Nhị tỷ muốn đính hôn, trong lòng không bỏ được đây”, hờn dỗi kéo tay Ninh Nhã lắc lắc: “Nhị tỷ, ta phải chúc mừng người, tìm được như ý lang quân”

Ninh Nhã đỏ mặt, đầy mắt lại tràn đầy vui mừng.

Ninh Mẫn lúc này mới vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm: “Thất muội, người sắc mặt vừa rồi thật là khó xem, thật là đem chúng ta sợ hết hồn.”

Ninh Tịch mỉm cười một tiếng: “Đúng rồi, Nhị bá bọn họ đã tìm bà mối đáp lời, chuyện đính hôn cũng cũng nhanh đi”

Ninh Nhã nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt toát ra vui mừng cùng ngọt ngào.

Ninh Tịch bị phần vui mừng kia làm đau nhói, không biết tốn bao nhiêu khí lực, mới đưa hết thầy xúc động nhìn xuống. Điềm nhiên cười nói như không: “Vậy ta có thể chờ tin tức tốt Nhị tỷ. Ta ngày mai sẽ phải đi Thái Bạch lâu làm học đồ, phải trở về chuẩn bị, về sau có rảnh lại đến cùng Nhị tỷ nói chuyện được không?”

Ninh Nhã cười gật đầu ứng, đưa mắt nhìn Ninh Tịch ra khỏi phòng.

Ninh Tịch nụ cười khi ra khỏi cửa phòng liền biến mất, tâm sự nặng nề trở về, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh cửa sổ, trong lòng một mảnh mông lung.

Nguyễn thị đang bận rộn cắt may quần áo, nhất thời cũng không lưu ý Ninh Tịch khác thường.

Qua gần nửa canh giờ, Ninh Huy cầm lấy sách vở trở lại, trong miệng không ngừng la hét: “Nurong, muội muội, ta đã về rồi”

Nguyễn thị ngẩng đầu cười một tiếng: “Chờ ta xong công việc, phải đi nấu cơm, người trước đợi lát.”

Ninh Huy cười gật đầu, hướng Ninh Tịch nhìn sang.

Ninh Tịch nhú lại lông mày không hề cười, Ninh Huy tự cho là thông minh tiến lên trấn an nói: “Muội muội, có phải hay không cha không chịu đồng ý cho người làm học đồ? Người liền đứng ở chỗ này sinh ngột ngạt, làm học đồ lại mệt mỏi vừa cực khổ, theo ta thấy, thực tại không có ý gì...”

Ninh Tịch nhin không được cười lên: “Ca ca, cha đồng ý.”

“Cái, cái gì? Đồng ý?” Ninh Huy thao thao bất tuyệt im bật, không tự giác há to miệng: “Là thật sao?”

Ninh Tịch tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều, mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là thật, cha đã đồng ý. Ta ngày mai sẽ chính thức bắt đầu đến Thái Bạch lâu làm học đồ.”

Ninh Huy bắt đầu vò đầu, trong miệng lầu bầu không ngừng: “Điều này sao có thể, cha rõ ràng thật sự đồng ý...” Muội muội là nữ hài tử, đến trong tửu lâu làm học đồ thực tại không thích hợp đi. Ninh Huy mỗi lần gặp chuyện nghĩ không ra, sẽ không ngừng vò đầu.

Ninh Tịch chứng kiến thói quen này, chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết, vừa cười vừa nói: “Ca ca, người cũng đừng suy nghĩ lung tung. Chỉ quan tâm đọc sách, tranh thủ năm nay liền khảo trúng thi đồng.”

Ninh Huy làm như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Ninh Tịch: “Người cố ý muốn đi theo cha làm học đồ, là vì ta sao?”

Có Ninh Tịch làm học đồ, Ninh Hữu Phương tất nhiên sẽ không lại buộc hấn nghỉ học...

Ninh Tịch đương nhiên không chịu thừa nhận, cười nói: “Ta nghĩ làm học đồ, là bởi vì tự ta muốn học tài nấu nướng, với người một chút quan hệ cũng không có. Người đừng suy nghĩ nhiều.”

Ninh Huy ở đâu chịu tin như vậy, suy nghĩ một chút, quyết định nói: “Muội muội, người chờ đi. Chờ cha trở lại, ta nói với hấn, để cho ta đi.”

Mặc dù hấn từ trong đáy lòng không muốn làm học đồ học nấu nướng. Có thể nào hấn nhẫn tâm nhìn muội muội mai đi chịu phần khổ này?

Ninh Tịch mũi có chút ê ẩm, trên mặt lại càng cười tự nhiên: “Người đi làm gì, người lại không có thiên phú như ta, đi cũng chỉ sẽ chọc cho cha tức giận. Hay là đọc sách thật tốt đi. Chờ tương lai người có tiền đồ, ta đẩy làm muội muội, cũng có thể đi theo thom lây đây.”

Ninh Huy không biết nói thêm gì nữa, nhìn xem khuôn mặt Ninh Tịch thanh tú động lòng người tươi cười, đôi mắt hấn chợt đỏ. Một đôi tay lặng lẽ nắm thành quyền.

Hấn muốn hảo hảo đọc sách khảo thủ công danh, hấn nghĩ vượt hấn mọi người, làm cho người nhà đều qua ngày tốt lành. Ít nhất, cha không cần làm đầu bếp khổ cực như vậy. Muội muội cũng có thể bình yên hưởng thụ cuộc sống khuê các...

Nguyễn thị một mực bên cạnh yên lặng nghe, trong lòng có một tia chua xót, lại cảm thấy ấm áp.

Một đôi con trai con gái như thế tương thân tương ái, thật sự là đáng giá. Ninh Tịch cười đôi chủ đề: “Có sự tình các người còn không biết đi, hôm nay có bà mối đến thăm làm mai cho Nhị tỷ, Nhị bá nhị nương đều gật đầu ứng đây.”

Nguyễn thị cùng Ninh quả nhiên đều bị hấp dẫn, trăm miệng một lời hỏi: “Là nhà ai?”

Ninh Tịch trong mắt thoáng hiện lên một tia lãnh ý, trên mặt vẫn như cũ cười: “Là Lý gia trấn trên. Nghe nói trong nhà có mấy trăm mẫu đất, của cải rất giàu có đây.”

Ninh Huy vừa nghe đến cái này dòng họ, chợt nhú mày, tự nhủ: “Họ Lý, sẽ không phải là cái Lý Quân Bảo ta biết đi...”

Lần này, lại đến phiên Ninh Tịch kinh ngạc: “Ca ca, người cũng biết hấn sao?”

Ninh Huy ghen hống nhìn trân trối: “Không phải đâu, thật sự là Lý Quân Bảo?”

Ninh Tịch gật đầu nhẹ: “Là cái tên này, ca ca, người tại sao biết hấn.”

Vừa nhắc tới cái này, Ninh Huy liền hừ lạnh một tiếng: “Ta lần trước cùng vài môn học cùng trường đi trà lâu, liền gặp được tiểu tử này. Vì đoạt một vị trí, thiếu chút nữa đánh một trận.”

Xem ra, cái Lý Quân Bảo này thực tại làm cho Ninh Huy lưu lại ấn tượng gì tốt, nhắc tới hấn, Ninh Huy về mặt tức giận.

Nguyễn thị nghe liên tục nhú mày, mắt thấy sẽ phải bị khiển trách một trận, Ninh Huy vội vàng giải thích: “Các người yên tâm, về sau chúng ta đem vị trí gần cửa sổ tặng cho hấn, không có đánh.”

Nguyễn thị mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục cúi đầu làm tiếp.

Ninh Tịch thờ dãi: “Thật không nghĩ tới Lý Quân Bảo là người như vậy, đúng là Nhị bá nhị nương cũng đã gật đầu đáp ứng cửa hôn sự này.”

Trọng yếu nhất là Ninh Nhã cũng vui lòng cửa hôn sự này.

Ninh Huy hừ nhẹ một tiếng: “Hắn về sau nếu là dám khi dễ Nhị tỷ, ta liền dẫn Ninh Hạo đánh tới cửa đi.”

Ninh Tịch ánh mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Ý kiến hay. Chúng ta người Ninh gia cũng không phải là để cho người khi dễ. Tương lai nếu là hắn dám khi dễ Nhị tỷ, ngươi cùng Tứ ca đều đừng khách khí.”

“Đó là đương nhiên” Ninh Huy giờ giờ lên nắm đấm

Nguyễn thị nghe vừa bực mình vừa buồn cười, liếc hai huynh muội một cái: “Chớ nói nhảm, nếu đã đính hôn, về sau gặp mặt chính là quan hệ thông gia. Nói chuyện phải khách khí chút ít.”

Ninh Tịch le lưỡi, Ninh Huy làm cái mặt quỷ, huynh muội liếc mắt nhìn nhau, nhất tề nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Sáng sớm ngày thứ hai, cửa sau Thái Bạch lâu mới vừa mở không lâu, bóng dáng Ninh Hữu Phương liền xuất hiện.

Đằng sau, đương nhiên còn đi theo một “Cái đuôi nhỏ”.

Ninh Tịch mặc cái áo hơi có chút dài rộng, quần cùng màu, bên hông buộc lên đai lưng vải bông màu xám tro, càng có vẻ nhẹ nhàng. Đầu tóc thắt sơ cái bím tóc, khuôn mặt trắng nõn bóng loáng xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù mặc vô cùng mộc mạc, phần tươi mát lung linh kia quần áo vải thối không che được.

Ninh Hữu Phương vừa đi vừa dặn dò: “Tịch nhi, bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi chính là học đồ bên cạnh ta. Làm học đồ có quy củ, phải từ việc vật lặt vặt, chịu khó chút ít. Nhớ rõ nhìn nhiều nghe nhiều học nhiều, có cái gì không hiểu, tới hỏi ta. Không được tại thời điểm đầu bếp khác nấu ăn nhìn quanh...”

Nghệ nhân đối với truyền thừa vô cùng nặng, bình thường không chịu dễ dàng thu học đồ. Càng kiêng kỵ người khác học trộm thủ nghệ của mình. Ninh Hữu Phương e sợ cho Ninh Tịch không hiểu chuyện phạm vào kiêng kỵ người khác, bởi vậy dọc theo đường đi dặn dò không dưới mấy mươi lần.

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Ninh Hữu Phương gặp Ninh Tịch nhu thuận nghe lời, trong lòng rất khuây khoả. Đầu tiên là dẫn Ninh Tịch dạo qua một vòng bên trong bên ngoài, một nhất giới thiệu người trong phòng bếp cho Ninh Tịch biết.

“Cái này là Chu đầu bếp Thái Bạch lâu, phòng bếp chính là hắn phụ trách...” Chu đầu bếp tuổi chừng ba mươi bốn mươi, con mắt không lớn, cười lên liền híp lại thành một đường nhỏ.

Ninh Tịch ngọt ngào hô “Chu bá bá tốt”, trong lòng lại đang suy nghĩ lung tung. Chu đầu bếp con mắt nhỏ như vậy, có thể tại thời điểm nấu xem rõ những thứ trong nồi sao

Chu đầu bếp liền cười, con mắt quả nhiên lại thành một khe hở hẹp.

Chân mập mập, Hồ lão đại đều là hôm qua gặp qua, bất quá, Ninh Hữu Phương vẫn như cũ chính thức giới thiệu một lần. Trong chuyện này hàm nghĩa mọi người tự nhiên đều rõ ràng.

Xem ra, Ninh Hữu Phương là thật đem Ninh Tịch làm truyền nhân y bát, nếu không, cũng sẽ không thận trọng giới thiệu nàng cho tất cả đám đầu bếp biết như thế.

Bởi như vậy, mọi người đối với Ninh Tịch không khỏi lại nhìn thoáng qua.

Vương mặt đỏ ngày hôm qua bị Ninh Hữu Phương rót say không còn biết gì, ngủ mê một buổi chiều cộng thêm một buổi tối, đến bây giờ mặt còn mơ mơ hồ hồ, tâm tình đương nhiên không đi đến nơi nào.

Ninh Tịch trong miệng hô “Vương bá bá tốt”, trong lòng lại len lén vui vẻ. Vương mặt đỏ này một bụng lòng dạ hẹp hòi, ngày hôm qua còn nói lời nói khó nghe nhiều như vậy. Đáng đời bị quá chén thành như vậy. Đối với một cái cười ngọt ngào đáng yêu như vậy, Vương mặt đỏ mặc dù có nhiều hơn nữa không thoải mái, cũng là phát tác không ra ngoài, gật đầu cười.

Thái Bạch lâu đầu bếp tổng cộng có sáu, ngay cả Ninh Hữu Phương ở bên trong là năm, còn có một họ Chu nhưng lại chậm chạp chưa tới.

Ninh Hữu Phương đầu mày cau lại, không vui hỏi: “Chu Nhị cái quỷ lười, hôm nay tại sao lại đến chậm?”

Một cái thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi nhút nhát e lệ đáp: “Sư phụ tới hôm qua đi ra ngoài, cho tới bây giờ cũng không trở lại...” Thiếu niên này, đúng là đồ đệ Chu Nhị.

Ninh Hữu Phương khề hừ một tiếng: “Khẳng định lại là đi sông bạc. Chu Nhị ta nói rồi hần bao nhiêu lần, thức đêm bài bạc như vậy tổn thương thân thể. Hôm nay còn có khí lực làm việc...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một hán tử mặt mũi đầy râu vội vội vàng vàng chạy vào, vừa lau mồ hôi vừa cười: “Ngày hôm nay mọi người tới thật là sớm a.”

Chân mập mạp cười trên gheo nói: “Chu Nhị ca, không phải chúng ta tới sớm, là người tới quá muộn. Tối ngày hôm qua lại đi sông bạc đi, thắng bao nhiêu trở lại a.”

Tất cả mọi người buồn cười.

Người nào không biết Chu Nhị mười đánh chín thua? Mỗi tháng kiếm tiền công tám chín phần đều ném ở trên bàn đánh bạc. Hết lần này tới lần khác hần chết tính không đổi, chỉ cần trong túi quần có tiền, liền không nhịn được muốn hưởng sông bạc. May mắn Thái Bạch lâu cung cấp ăn cung cấp ở, nếu không, chỉ bằng Chu Nhị tính này, chỉ sợ ngay cả cơm đều không có ăn.

Ninh Hữu Phương tự nhiên cũng rõ ràng tính tình Chu Nhị, có lòng khuyên vài câu, trước mặt nhiều người như vậy lại cũng không nói quá nhiều. Liếc Chu Nhị một cái, ôn hòa khuyên như: “Chu Nhị ca, chúng ta làm đầu bếp chính là công việc dùng thể lực, cả ngày đứng ở cạnh nồi, hao phí sức lực. Hay là ít thức đêm mới tốt.”

Chu Nhị ngượng ngùng cười đáp ứng, bất quá, ánh mắt lại liên tục nhanh như chớp chuyển không ngừng, rõ ràng không có để vào trong lòng.

Ninh Hữu Phương trong lòng âm thầm thở dài, giữ vững tinh thần cười nói: “Đến, ta chính thức giới thiệu cho người một chút. Đây là khuê nữ Ninh Tịch, đánh ngày hôm nay đi theo để làm học đồ. Kính xin chu Nhị ca chỉ điểm nhiều hơn.”

Cái gọi là chỉ điểm, đương nhiên là lời khách sáo. Làm đầu bếp ai chịu dễ dàng chỉ điểm người khác nấu nướng?

Ninh Tịch liền vội vàng tiến lên một bước, ngọt ngào hô: “Chu bá bá tốt.”

Chu Nhị quan sát Ninh Tịch vài lần, tán dương không ngừng: “Hảo hảo hảo, Tịch nha đầu nhà người, có thể so với đồ đệ không nên thân của ta cơ trí nhiều hơn.”

Ninh Hữu Phương trong lòng âm thầm đắc ý, trong miệng lại không khỏi khiêm tốn vài câu: “Đâu có đâu có, tiểu Tứ luôn luôn chịu khó, Tịch nhi nhà ta chỉ sợ là ăn không hết cái đau khổ này.”

Thiếu niên Tiểu Tứ không nói tiếng nào ở một bên nghe, nhịn không được len lén liếc Ninh Tịch.

Cái tiểu cô nương cười ngọt ngào đáng yêu xinh đẹp kia, cũng sẽ ngày ngày đến Thái Bạch lâu sao? Về sau chẳng phải là có thể ngày ngày nhìn thấy nàng?

Tiểu Tứ khuôn mặt chột đỏ lên, cúi đầu không dám xem nhiều hơn nữa. Rồi lại nhịn không được dùng khóe mắt len lén liếc qua.

Ninh Tịch sớm đã lưu ý đến điểm này Tiểu Tứ, không khỏi nhịn được cười lên.

Chỉ là, nàng bây giờ mặc dù là tiểu cô nương, nhưng nàng một lòng sớm đã trải qua tang thương, thực không có tâm tình vì một người thiếu niên nhìn chăm chú mừng thầm hoặc là ngượng ngùng. Chỉ cho rằng cái gì cũng không lưu ý thôi.

Đám đầu bếp cũng nhẹ nhàng không được bao lâu, sau một lúc lâu, Tôn chương quý liền tới, phân phó nói: “Hôm nay có khách quý đem nhả gian trên lầu tất cả đều định ra rồi, muốn mở tiệc chiêu đãi tân khách. Bàn tiệc chiếu theo sáu lượng bạc, mọi người phải giữ vững tinh thần, không cần phải đập phá chiêu bài Thái Bạch lâu chúng ta.”

Mọi người lập tức tinh thần vô cùng phấn chấn.

Tôn chương quý vừa cười vỗ vỗ bả vai Ninh Hữu Phương: “Ninh lão đệ, lại phải làm phiền người.”

Bữa tiệc quy cách cao như vậy, qua loa không được, phải định ra thực đơn thống nhất. Còn phải có người ở trong phòng bếp trừ tính chung. Người như vậy, không phải là Ninh Hữu Phương thì không ai có thể hơn.

Ninh Hữu Phương cũng không nhiều lời khách sáo, cười đáp một tiếng, sau đó trầm giọng phân phó mọi người.

Chúng phụ nhân làm việc vặt vៃ vàng rửa rau, nhĩ trừ chịu trách nhiệm xắt thức ăn, đám đầu bếp thì đều vៃ vàng xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn, bồi

bàn vôi vàng đến trước lầu bố trí nhà gian.

Mọi người mỗi người có trách nhiệm riêng, đều gấp rút khí thế ngất trời, thỉnh thoảng liền nghe được tiếng gào. Trong đó, âm thanh Ninh Hữu Phương lớn nhất.

Ninh Tịch mới đến, nhất thời cũng giúp không được, dứt khoát đợi trong phòng bếp Ninh Hữu Phương, giúp Trương Triển Du.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trương Triển Du mới vừa liếc cà một cái, Ninh Tịch lập tức nhanh chóng bùng một chậu cà đi đến, thuận tiện đem cái mâm cất kỹ.

Lại liếc mắt nhìn cái trắng, tiểu cô nương lập tức lại mang cái trắng đi đến.

Lại sau đó, củ cải ớt xanh măng rau củ...

Ninh Tịch chạy vui tươi hơn hớn, trên khuôn mặt sớm đã toát ra mồ hôi. Những thứ công việc dùng thể lực đối với nam tử trưởng thành mà nói, xác thực không coi vào đâu, bất quá, đối với nữ tử mười hai tuổi mà nói, có thể chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Bất quá, nàng từ đầu tới đuôi một câu bực tức cũng không có, vẫn vui mừng chạy không ngừng.

Trương Triển Du nhìn không được nói ra: “Người nếu là một mồi, liền đến một bên nghỉ ngơi một lát.”

Ninh Tịch tùy ý dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, cười tủm tỉm nói: “Không cần nghỉ ngơi, ta không phiền.”

Trương Triển Du vốn cũng không thích nói nhiều, nghe vậy cũng liền ngậm miệng. Tiếp tục cúi đầu xắt thức ăn.

Ninh Tịch lại nói chuyện phiếm, tò mò hỏi: “Trương đại ca, người học trù đã bao lâu? Đạo công thật đúng là tốt đây.”

Ở một bên xem Trương Triển Du xắt thức ăn, quả thực liền là một loại hưởng thụ. Giờ tay chém xuống, rau dưa trên thớt gỗ biến thành đoạn tơ mỏng dài mảnh hoặc là thành khối, động tác cực kỳ gọn gàng, tinh tế nghe qua, thậm chí còn có tiết tấu.

Trương Triển Du cũng không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt ứng câu: “Ta đây đạo công không coi vào đâu, đừng bảo là vài vị đầu bếp, mà ngay cả đầu bếp trong phòng bếp chịu trách nhiệm xào rau bình thường cũng so với ta mạnh hơn nhiều hơn.”

Sau khi nói xong, liền đứng lên, một bộ dạng “Ta bề bộn nhiều việc thỉnh chờ quý rầy ta”. Ninh Tịch bách đưa bao nhiêu nụ cười ngọt ngào, đến trước mặt Trương Triển Du hiển nhiên không có bao nhiêu tác dụng.

Ninh Tịch thức thối ngậm miệng, trong lòng lại âm thầm kỳ quái. Luôn cảm thấy Trương Triển Du đối với nàng ôn hoà, thậm chí mơ hồ để lộ ra một chút bài xích, đây là vì cái gì?

Bất quá, nàng cũng không có nhiều thời gian muốn những thứ này. Trong gian phòng trang nhã, khách nhân toàn bộ đến đông đủ, tiệc rượu chính thức bắt đầu, trong phòng bếp mọi người đều gấp rút cực kỳ. Nàng không có việc gì làm cũng phụ giúp mọi người bùng cái chén cái mâm đưa tới

Ninh Hữu Phương tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn Ninh Tịch một cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán đều là mồ hôi, tâm thương yêu không dứt, thấp giọng nói ra: “Tịch nhi, người nếu là một mồi, liền đến trong tiểu phòng ăn cách vách nghỉ một lát...”

Ninh Tịch ha ha cười một tiếng, khoan khoái nói: “Cha, người chỉ để ý việc của người, ta không phiền.” Nói, lại đi bùng một chồng mâm đi đến, từng cái ở trên bàn cất kỹ.

Ninh Hữu Phương âm thầm thờ dài, lại cũng không nói gì thời gian, nghiêng đầu đi tiếp tục làm việc.

Ninh Tịch thừa dịp ngưng thần quan sát đến động tác Ninh Hữu Phương xào rau. Xem chỉ chốc lát, trong lòng sợ hãi than không thôi.

Lò lửa cực kỳ nóng, ngọn lửa một cái vọt lên cao. Ninh Hữu Phương một tay nắm lấy nồi sắt lớn, tay kia nắm cái muỗng thật to, thật nhanh lật xào thức ăn trong nồi. Thỉnh thoảng gia nhập các loại đồ gia vị. Lợi hại nhất là, từ đầu đến cuối cũng không thấy hắn ném qua, để trên khay cho bồi bàn bùng đi.

Bởi vậy có thể thấy được, Ninh Hữu Phương đối với tài nấu nướng của mình là bực nào tự tin.

“Tịch nhi người nhìn kỹ, nói cho ta nghe một chút có cái gì thu hoạch.” Ninh Hữu Phương động tác chưa dừng phân phó một câu.

Ninh Tịch liên tục đáp một tiếng, xem càng thêm cẩn thận.

Trương Triền Du vốn là đưa lưng về phía Ninh Hữu Phương, nghe vậy trong mắt xẹt qua một tia nhặt hăm dọa. Lập tức dâng lên một cỗ xúc động, thật vất vả mới kiềm chế đi.

Kiều ngạo trù, đều rất kiêng kỵ có người ở bên cạnh lên học nghề. Hắn vốn không ít tâm tư mới được làm nhị trù bên cạnh Ninh Hữu Phương, nếu là nhất thời vô ý chọc giận Ninh Hữu Phương có thể không biết phải như thế nào...

Ninh Tịch tự nhiên không biết tâm tư này Trương Triền Du, hai tròng mắt liên tục chăm chú nhìn nhất cử nhất động Ninh Hữu Phương, dần dần, hình như có chỗ lĩnh ngộ, không tự giác gật đầu nhẹ.

Ninh Hữu Phương khéo mắt dư quang liếc bộ dáng Ninh Tịch không chớp mắt chuyên chú, trong lòng hài lòng gật đầu.

Thiên phú tuy trọng yếu, nhưng nỗ lực càng thêm trọng yếu. Muốn học tốt một tay nghề, không khổ công khẳng định là không được. Nửa ngày nay, Ninh Tịch quả thực biểu hiện tốt. Cơ hồ tìm không ra tật xấu, trẻ nhỏ dễ dạy a. Đợi xong hết món ăn, Ninh Hữu Phương cuối cùng có cơ hội nghỉ ngơi. Trương Triền Du sớm đã biết bụng chén nước ấm đi đến, Ninh Hữu Phương uống một hơi cạn sạch, mới tỉnh có tinh thần lực khí nói chuyện: “Tịch nhi, ngươi vừa rồi nhìn hồi lâu, xem hiểu cái gì?”

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói: “Cha, ta vừa rồi một mực quan sát người xào rau, có một chút ta cảm thấy rất kỳ quái. Vì cái gì người cho tới bây giờ cũng không ném món ăn, để cho bồi bàn bung lên bàn?” Chẳng lẽ không sợ thất thủ sao?

Ninh Hữu Phương sáng lạng cười một tiếng, thuận miệng đáp: “Ta một ngày xào nhiều món ăn như vậy, nếu là mỗi một phần đều ném đến ném đi, vậy cũng quá hao phí thời gian.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trên mặt vẻ mặt rõ ràng đang nói “Ta Ninh Hữu Phương xào rau làm sao có thể thất thủ”.

Ninh Tịch nhìn không được cười lên, không mất thời cơ nịnh hót: “Cha cũng thật là lợi hại”

Ninh Hữu Phương cười liếc Ninh Tịch một cái: “Tốt lắm, đừng có nịnh hót. Nói một chút coi, ngươi vừa rồi xem lâu như vậy, rốt cuộc có gì thu hoạch?”

Ninh Tịch cười cười, đang định nói chuyện, Ninh Hữu Phương chợt ho khan một tiếng, hướng Trương Triền Du nhìn thoáng qua.

Trương Triền Du rất là thức thời, lập tức cười nói: “Nơi này tạm thời không có việc gì, ta đến phòng bếp bên kia xem một chút có cái gì có thể giúp được.” Nói, liền nhắc chân đi ra ngoài.

Người làm việc vặt cũng thức thời tránh đi, trong nháy mắt, trong phòng bếp liền chỉ còn lại có Ninh Hữu Phương cùng Ninh Tịch.

Ninh Tịch nhìn không được hỏi: “Cha, người tại sao phải kêu Trương đại ca tránh đi?”

Ninh Hữu Phương lơ đãng nói: “Hắn cũng không phải đồ đệ của ta, tài nấu nướng của ta đương nhiên không thể tùy tiện truyền cho hắn. Tốt lắm, đừng quan hắn, mau nói một chút coi.”

Ninh Tịch nghiêm túc nói ra: “Xào rau trọng yếu nhất, chính là khống chế lửa. Lửa quá lớn, món ăn dễ dàng cháy. Lửa quá nhỏ, xào thời gian quá dài, thức ăn liền mất vài phần tươi mới. Cha thỉnh thoảng ước lượng nôi, có khi cố ý để lửa xa một chút, có khi lại dán chặt lấy lò lửa lật xào, ảo diệu ở chỗ này đi”

Ninh Hữu Phương nghe lời nói này, thật lâu không có lên tiếng, ánh mắt lại phát sáng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Ninh Tịch.

Ninh Tịch bị xem toàn thân không được tự nhiên, hỏi: “Ta nói không đúng sao?”

“Đúng đúng đúng, quả thực quá đúng” Ninh Hữu Phương cười lên ha hả, nhìn không được vỗ vỗ bả vai Ninh Tịch: “Nữ nhi ngoan, người quả nhiên thiên tư thông minh, một cái liền nhìn ra bí quyết xào rau lớn nhất.”

Đó chính là giới về dùng lửa

Lò lửa lúc lớn lúc nhỏ, không thể tùy thời khống chế. Như vậy cũng chỉ có thể tại ước lượng nôi thời điểm hạ công phu. Đây ảo diệu bên trong đơn giản, nhưng lại là trọng yếu so sánh tay nghề đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Món Rau Xào Tam Nhân

Ninh Hữu Phương hoàn toàn không nghĩ đến Ninh Tịch có thể nhìn ra ảo diệu của việc khống chế hỏa hầu, tuy không nói ra nhưng trong lòng cảm thấy rất cao hứng. Vui mừng vì có người nổi nghiệp.

Ninh Tịch thấy tâm tình của Ninh Hữu Phương vô cùng tốt, cười làm nũng: "Cha, chỉ nói không thì không được, người xào một món cho con xem được không?"

Ninh Hữu Phương sáng khoái đáp ứng: "Tốt, bây giờ cha sẽ làm món rau xào tam nhân cho con xem. Con nhớ cẩn thận quan sát."

Nói xong liền hưng trí bừng bừng tự mình đứng lên làm mẫu.

Ninh Tịch nhìn hết sức chăm chú, ngay cả nháy mắt cũng không dám.

Cho mỡ heo vào chảo, nhanh chóng xoay chảo một vòng, bỏ hành gừng tỏi vào đảo đều đến lúc bắt đầu có mùi thơm lại cho măng thái nhỏ vào, lật xào đến năm phần chín, tiếp đó bỏ thêm ít nấm mèo thái nhỏ, nấm hương thái mỏng cùng một ít ớt xanh vào đảo liên tay.

Lúc này, tay Ninh Hữu Phương cầm chảo sắt lớn, cách lò lửa khoảng nửa thước. Đợi đến khi tất cả nguyên liệu chín tám phần lại cho thêm gia vị, nhắc cao nồi hết sức, tưới thêm một muỗng dầu ăn.

Trong nháy mắt, một món rau xào tam nhân được bỏ ra đĩa, hiện ra trước mắt Ninh Tịch.

Măng non trắng như tuyết, nấm mèo đen, nấm hương đỏ sậm, phối hợp với màu lục bích của ớt xanh. Màu sắc phối hợp hài hòa, rực rỡ chói mắt, chỉ nhìn một cái đã làm người ta muốn nhào đến.

Ninh Tịch nhìn không được nuốt nước miếng, nhìn Ninh Hữu Phương với vẻ mặt chờ đợi: "Cha, con có thể nếm thử được không?" Thức ăn mỹ vị thì ai cũng thích, vị giác của nàng lại nhạy bén hơn người bình thường, tự nhiên là càng có thể thưởng thức được chỗ tuyệt vời của món ăn. Thấy thức ăn ngon, tham trũng liền rục rịch.

Ninh Hữu Phương cười ha ha một tiếng, cầm lấy đĩa tự mình gấp một miếng đút cho Ninh Tịch.

Ninh Tịch há mồm ăn, nhai vài cái, hương vị ngon miệng lập tức tràn ngập trong miệng. Vị măng tươi mới ngọt thanh không cần nói tí mị, cái dai giòn của nấm mèo cũng là một điểm nhấn tuyệt vời. Khiến cho món ăn có thêm dư vị đó là hương nồng của nấm hương. Dù loại hương vị hội tụ trong một món, quả thực làm người ta yêu thích không thôi.

Bận rộn nửa ngày, Ninh Tịch đã đói bụng, lại có một đĩa rau xào tam nhân mỹ vị như vậy trước mặt, đâu còn có thể nhịn được. Cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn nồng nhiệt, trong miệng mơ hồ nói không rõ: "Cha, món rau xào tam nhân này ăn ngon thật, vừa có màu sắc, hương vị lại ngon miệng."

Ninh Hữu Phương triu mến nhìn nữ nhi, ôn nhu hỏi: "Tịch nhi, cha lại nấu thêm tô mì cho con nhé".

Hôm nay nàng liên tục chạy tới chạy lui không ngừng, hẳn đều có thể nhìn thấy. Ngoài vui mừng kiêu ngạo, hẳn còn cảm thấy đau lòng. Ngày thường Ninh Tịch được nuông chiều quen, đã bao giờ nếm thử cực khổ như thế này?

Ninh Tịch cười lắc đầu: "Không cần, con cùng mọi người ăn là được". Luôn nhận đặc thù đãi ngộ, cũng không phải đến để hưởng phúc đi.

Ninh Hữu Phương gật gù nhẹ.

Ninh Tịch nhìn đĩa rau xào tam nhân, hưng trí bừng bừng đề nghị: "Cha, con cũng làm một phần rau xào tam nhân cho cha nếm thử nhé?"

Ninh Hữu Phương không nhịn được cười lên: "Nào có ai vừa mới làm học đồ đã thượng nồi xào rau, ít nhất phải qua nửa năm đến một năm, chờ con thuần thục các kiến thức cơ bản rồi nói sau".

Kiến thức cơ bản? Làm đầu bếp phải học kiến thức cơ bản gì?

Ninh Tịch tràn đầy hiếu kỳ, không tiếng động hỏi thăm.

Ninh Hữu Phương cười giải thích: "Đạo công, chúc công và phân biệt nguyên liệu nấu ăn, những thứ này đều là kiến thức cơ bản. Nếu không thuần thục những thứ này, tự nhiên không thể thượng nồi xào rau.

Chú thích: Theo mình biết thì chúc công hay còn gọi là diên chúc bao gồm tung hứng thức ăn trong nồi khi nấu, và điều khiển muỗng, nguyên liệu nấu ăn trong quá trình được đun nóng, nếu chỉ dùng xẻng đảo qua, thường sẽ bị nóng quá mức làm cho nguyên liệu dễ bị chín không đều. Nếu dùng xẻng đảo liên tục, có thể làm cho sức nóng lan tỏa đều hơn, cũng làm cho thức ăn chín nhanh hơn, gia vị ngấm đều hơn, hương vị sẽ ngon hơn. Hơn nữa, trang trí thức ăn cũng rất quan trọng, ảnh hưởng nhiều tới chất lượng món ăn. Khi trình bày, yêu cầu động tác mức xẻng nhanh nhẹn, lưu loát, chuẩn xác. Vận dụng diên chúc để trình bày, tránh cho thức ăn rơi vãi hoặc bị vỡ nát.

Ninh Tịch nhu thuận gật đầu. Nếu đây đã là quy củ khi làm học đồ thì nàng cũng phải tuân thủ.

Chỉ là nói đến đạo công, Ninh Tịch lại nhớ đến Trương Triển Du, nhìn không được khen: "Cha, đạo công của Trương Triển Du đại ca thật tốt, như thế nào mà bây giờ hẳn vẫn làm nhị trụ vậy?" Chỉ có thể đi theo đầu bếp chính xắt thức ăn, không khỏi có chút phí phạm nhân tài.

Ninh Hữu Phương cười nhạt một tiếng: ”Đạo công của Triển Du quả thật rất tốt, làm việc lại thật thà chịu khó, đã sớm đủ tư cách làm nhất trụ, xử lí chút khách nhân bình thường là không thành vấn đề. Chỉ là hần kiện tri muốn đi theo cha làm nhị trụ, cha cũng không nói được”.

Ninh Tịch hơi sững sờ, đang muốn hỏi vì cái gì, khoe mắt lại nhìn thấy bóng dáng Trương Triển Du, lập tức đem lời nói đã ra đến khoe miệng nuốt vào, trong lòng lại cân nhắc lời nói của Ninh Hữu Phương.

Trương Triển Du không chịu đi phòng bếp lớn xào rau, chỉ muốn đi theo Ninh Hữu Phương làm trợ thủ, vì cái gì?

Chẳng lẽ là vì...

Ninh Tịch mâu quang chợt lóe, bất động thanh sắc liếc Trương Triển Du một cái.

Nam tử này nhìn bề ngoài thật thà phúc hậu thì ra cũng đầy một bụng cong cong queo queo. Quả thật là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài a. Ninh Tịch lần đầu tiên nghiêm túc quan sát Trương Triển Du, phát hiện hắn là một nam tử mặt mày tuấn lãng, nhìn thoáng qua thì không tính quá xuất sắc nhưng nhìn thật kỹ lại cảm thấy ngũ quan đoan chính rất thuận mắt.

Mặc dù không bằng vẻ ngoài chói mắt của Thiệu Yến nhưng cũng coi như là đập vào mắt.

Dường như Trương Triển Du đã nhận ra ánh mắt của Ninh Tịch, có chút nghi hoặc nhìn lại.

Ninh Tịch lập tức điềm nhiên như không, thu hồi ánh mắt, đi đến bên cạnh tắm thớt, cúi đầu nhìn, nhìn không được lâu bầu một câu: ”Những thanh đao này nhìn thế nào cũng thấy nặng”.

Cánh tay, bắp chân nhỏ của nàng cơ bản không có nhiều khí lực, làm sao có thể cầm đao lớn như vậy. Ninh Hữu phương bị chọc cười, tiện tay cầm một con dao ước lượng, sau đó quyết đoán nói: ”Ngày mai cha sẽ đến của hàng thiết khí đặt làm cho con một bộ đao cụ...” Liếc nhìn sắt cùng thìa sắt lớn một cái, bỏ thêm một câu: ”Thuận tiện làm một bộ nồi thiết cùng cái muỗng”.

Trương Triển Du buồn cười nở nụ cười. gương mặt nghiêm túc bị vẻ tươi cười này làm sáng lên, đúng là tuổi trẻ hết sức anh tuấn.

Ninh Tịch có chút xấu hổ trừng Trương Triển Du một cái: ”Huynh cười cái gì mà cười, ta là cô gái, đương nhiên sẽ không có nhiều khí lực giống huynh...”

Lời còn chưa dứt, tiếng cười của Trương Triển Du lại càng to hơn.

Ninh Hữu Phương cũng cúi đầu buồn bực nở nụ cười.

Ninh Tịch then quá hóa giận, trừng hai người nam nhân đang cười trộm một cái: ”Chán ghét, hai người đều cười nhạo con.” Quệt mồm quay mặt đi.

Khuôn mặt lớn cỡ bàn tay kia bây giờ đỏ bừng, đôi mắt long lanh giống như xuân thủy làm người ta nhìn thoáng qua liền không rời mắt được.

Trương Triển Du sững sốt một lúc, trong lòng âm thầm cảm thán. Tuổi nhỏ đã lộ vẻ xinh đẹp như vậy, tiếp qua vài năm cũng không biết là sẽ xinh đẹp động lòng người đến nhường nào. Ninh Hữu Phương theo thói quen tiến lên dụ dỗ: ”Nữ nhi ngoan, con là nữ tử, khí lực ít một tí cũng là bình thường. Đao cụ nồi cụ ở đây đều quá nặng, cơ bản là không hợp với con, cha đi làm cho con một bộ nhỏ hơn, nhẹ hơn một chút. Chúng ta không có ai chê cười người hết. Đúng không, Triển Du?” Liên tục hướng Trương Triển Du nháy mắt.

Trương Triển Du rất thức thời, lập tức cười nói: ”Dạ dạ dạ, ta vừa rồi là cảm thấy chủ ý của Ninh đầu bếp rất hảo cười, cũng không phải chê cười người, Tịch muội tử. Muội đừng nóng giận”.

Lúc này Ninh Tịch mới chuyển giận thành vui, mỉm cười ngọt ngào.

Trương Triển Du trong lòng cười một tiếng, quả nhiên là đứa con nít không lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đám Học Đồ Trong Thái Bạch Lâu

Chờ khách nhân trong tửu lâu tản đi hết, người trong phòng bếp cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi, thuận tiện ăn cơm.

Tất nhiên là sáu đầu bếp ngồi một chỗ, các đầu bếp bình thường ngồi lại một bàn, bồi bàn ngồi cùng một chỗ, học đồ cùng làm việc vặt ngồi một bàn khác. Nhìn như lơ đãng nhưng kì thực lại phân biệt rất rõ ràng.

Ninh Hữu Phương liếc Ninh Tịch một cái, vừa định nói: ”Con ngồi bên cạnh cha đi”, liền nghe Ninh Tịch tùm tùm cười nói: ”Cha, con và tiểu Tứ ca sẽ

ngồi cùng nhau”.

Ninh Hữu Phương cũng sờ một chút, chợt cười gật đầu đáp ứng, cất giọng hô:”Tiểu Tứ, đổi vị trí. Sau này Tịch nhi sẽ ngồi cùng với người, người chiếu cổ nàng một chút”.

Tiểu Tứ cảm thấy ngoài ý muốn, vừa mừng vừa sợ đứng lên, nói chuyện cũng có chút lắp bắp:”Được... được ạ, cháu nhất định sẽ chiếu cổ muội tử thật tốt”.

Vài cái nam tử không lớn không nhỏ ngồi cùng bàn đều ồ ồ cười vang, rồi rít hường tiểu Tứ nháy mắt ra hiệu. Thật là một cái tiểu tử không có tiền đồ, thấy con gái thì ngay cả lời nói cũng nói không xong.

Có điều, những tiếng cười này chỉ duy trì một chút, đợi Ninh Tịch đi tới thì mắt đẹp lưu chuyển cười ngọt ngào. Vài thiếu niên lập tức đỏ mặt.

Đôi mắt tiểu cô nương xanh sáng giống như biết nói, nụ cười lại càng trong veo xinh đẹp. Rõ ràng chỉ mặc một bộ quần áo vải thô đơn giản tùy ý cũng không thể che dấu hết phần xinh đẹp tuyệt trần kia.

Tiểu Tứ ân cần dọn ra vị trí của mình:”Tịch muội tử, muội ngồi đây đi”. Nơi này chuyên dùng cho mọi người phòng bếp ăn cơm, mọi thứ tuy sạch sẽ nhưng cũng không đầy đủ như tiền viện, chỉ là vài băng ghế dài mà thôi.

Ninh Tịch cười nói cảm ơn, thuận tiện nói:” Tiểu Tứ ca ca, băng ghế này rất lớn, huynh cũng cùng ngồi xuống đi.”

Tiểu Tứ trong lòng vui thích, đang định gật đầu, liền nghe một giọng nói lớn tiếng thô lỗ vang lên:”Tiểu Tứ, người đến chỗ ta ngồi đi”.

Người lên tiếng là Vương Hi con trai Vương mặt đỏ.

Mặc dù tên của Vương Hi có chữ nữ trong nữ tử, nhưng sinh ra lại cao cao trắng trắng, rất có khí lực. Từ xưa đến nay tiểu Tứ có chút sợ hãi, nghe vậy không dám phản bác, nhìn Ninh Tịch có chút lưu luyến không rời, liền ngồi xuống bên cạnh Vương Hi.

Ninh Tịch nhìn Vương Hi, cười dài hỏi:”Không biết nên xưng hô với vị đại ca này như thế nào?”

Hai tiếng "Đại ca" kia mềm mại non nớt, Vương Hi nghe xong mặt mày hớn hờ:”Tịch muội tử đừng khách khí, về sau ngày nào chúng ta cũng phải gặp mặt, gọi ta Vương Hi là được rồi.” Nói xong còn bổ sung thêm một câu:”Ta cũng đi theo cha ta làm học đồ”.

Ninh Tịch lập tức hiểu được, Vương Hi này chính là con trai Vương mặt đỏ. Xem tướng mạo một chút, quả thật có vài phần tương tự. Chẳng qua, Vương Hi cao hơn cha hẳn chút ít. Da hơi đen, trên mặt có vài vết sẹo rõ cũng không tính quá chói mắt.

“Ta mới đến không hiểu quy củ, kính xin Vương đại ca chỉ điểm nhiều hơn”. Ninh Tịch cười khẽ, không ngoài ý muốn chứng kiến mặt Vương Hi đỏ lên.

Kiếp trước nàng một lòng yêu Thiệu Yến, không chịu vịn cành cây cao. Nếu không, với dung mạo và tính tình của nàng, muốn tìm một mối hôn sự tốt không phải là việc khó.

Những thanh niên không lớn không nhỏ trước mắt này, suốt ngày cúi đầu làm việc, đột nhiên nhìn thấy một tiểu cô nương xinh xắn như nàng, việc xum xoe vây quanh cũng là bình thường, không ngạc nhiên.

Không ngoài sở liệu, hai thiếu niên khác cũng tranh nhau tự giới thiệu bản thân.

Thiếu niên đầu tròn mười lăm mười sáu tuổi tên là tiểu Thuận, là đồ đệ của Chân mập mập đầu bếp. Về mặt thật thà phúc hậu, lúc nói chuyện không dám nhìn thẳng Ninh Tịch, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bát đĩa trước mặt.

Một thiếu niên khác mười sáu mười bảy tuổi gọi là Hồ Thanh, là bà con xa của Hồ lão đại, ở đây làm học đồ đã được sáu năm, nói chuyện có chút khéo đưa đẩy, so với những thiếu niên khác thì lão luyện hơn nhiều.

Cũng không biết như thế nào, Ninh Tịch có ấn tượng với Hồ Thanh không tốt bằng đối với mấy người tiểu Tứ bọn họ.

Là vì lúc nói chuyện, ánh mắt của Hồ Thanh lơ lửng không chừng? Hay là vì nụ cười của hắn có chút khoa trương?

Không, tất cả đều không phải. Là vì đôi mắt hẹp dài kia lúc cười lộ lên có vài phần giống như Thiệu Yến...

Ninh Tịch nhàn nhạt liếc Hồ Thanh một cái, liền quay đầu đi nơi khác, cùng tiểu Tứ tán gẫu:”Tiểu Tứ ca ca, tên đầy đủ của huynh là gì?”

Tiểu Tứ ngượng ngùng cười cười:”Cha mẹ ta chết sớm, là sư phụ thương tình chứa chấp ta, thuận miệng đặt cho ta cái tên, từ đó về sau, ta vẫn luôn được gọi là tiểu Tứ.”

Vương Hi buồn cười vỗ vai tiểu Tứ:”Theo tính tình của Chu đầu bếp, chưa đặt tên cho người là phát tài bạch bản coi như đã không tệ rồi.” Chu Nhị trời sinh ham bài bạc, hầu hết mọi người đều biết.

Vài thiếu niên đều nở nụ cười.

Ninh Tịch cũng mỉm môi nở nụ cười. Kiếp trước, nàng chưa bao giờ cùng nhiều thiếu niên chung đụng qua như vậy, có chút thấp thòm, bây giờ nhìn lại, mọi thứ so với tưởng tượng thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Nam hài tử không có nhiều tiểu tâm tư như nữ hài tử, tính tình phần lớn là sáng sủa, lại bởi vì nàng là nữ hài tử, khó tránh khỏi muốn nhường nhịn nàng nhiều hơn một chút. Điều may mắn chính là, cuộc sống của nàng sau này sẽ không quá gian nan.

Com trưa cũng rất đơn giản, phần lớn là thức ăn còn dư lại trong phòng bếp được hâm nóng lại rồi bung lên. Mọi người bận việc nửa ngày, đều đã rất đói bụng, nguyên một đám lang thôn hồ yết bắt đầu ăn.

Ninh Tịch bị tướng ăn của mọi người dọa hết hồn, cảm thấy không biết phải làm thế nào mới tốt.

Tiểu Tứ thấy thế, vội vàng gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong chén Ninh Tịch, vừa cười vừa nói: "Tịch muội tử, mấy người bọn họ ăn com đều như vậy, hôm nay có muội ở đây bọn họ còn thu liễm một chút, bình thường đều là cướp của nhau, nếu ai động tác chậm thì sẽ ăn được ít nhất..."

Vương Hi cười mắng: "Ngươi được lắm tiểu Tứ, ngươi cũng đừng giả bộ nhả nhận trước mặt Tịch muội tử, mọi ngày không ai tranh đoạt lại ngươi."

Đều là thiếu niên đang tuổi lớn, đang lúc cơ thể phát triển, lượng com ăn một người lại hơn một người. Lúc ăn com ai cũng không thể so với ai nhả nhận. Bất quá, hôm nay có Ninh Tịch ở đây, mọi người đều ngưng ngưng lộ ra tính tình hồ đồ giành ăn, nhả nhận không biết bao nhiêu vất vả đây.

Hồ Thanh cũng cười tiếp lời: "Chính là, hôm nay trước mặt Tịch muội tử lại rất có thể giả bộ."

Gương mặt thanh tú của tiểu Tứ đỏ lên, trừng Vương Hi cùng Hồ Thanh một cái.

Hai người này là đang cố tình bôi nhọ hấn sao.

Ninh Tịch nín cười, ôn nhu khuyên nhủ: "Mọi người cứ chiếu theo thói quen hằng ngày là tốt rồi, không cần cố kỵ ta. Sau này mỗi ngày chúng ta đều phải chung đụng, không cần phải khách khí câu nệ. Tuy là nói như vậy nhưng mấy người bọn họ đâu thể không biết xấu hổ đoạt món ăn trước mặt nữ hài tử, ngược lại càng câu nệ hơn."

Ninh Tịch bắt đầu dĩ cười cười, cúi đầu từ từ bắt đầu ăn.

Đầu lưỡi ăn cao lương mỹ vị đã quen, rất tự nhiên chậm rãi thưởng thức hương vị của các món ăn.

Hương vị của thịt kho tàu hơi nặng, có chút ngấy dầu mỡ... Thanh ốc xào rất ngon miệng, chính là hơi mặn một chút...

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mì Gà Xé Sợi

Bận rộn cả ngày, Ninh Tịch đã sớm mệt mỏi, hai chân bủn rủn.

Đến buổi tối Thái Bạch lâu lâu ăn không kém gì so với buổi trưa. Đội khách toàn bộ tản đi, còn phải rửa chén quét dọn phòng bếp một chút.

Những việc nặng nhọc này đám đầu bếp tự nhiên là không làm. Về phần đám học đồ, lại giống như người làm việc vất vả cùng nhau làm những việc này.

Ninh Tịch thấy bát đĩa dính đầy dầu mỡ liền nhúc đầu, tình nguyện đi lau bàn cùng sửa sang lại tủ chén cũng không chịu đi rửa chén.

Ninh Hữu Phương thấy Ninh Tịch gấp rút, đầu đầy mồ hôi đã sớm đau lòng, nhìn không được đi tới gần nói: "Tịch nhi, những việc này để bọn họ làm đi, con nghỉ ngơi một lát".

Chân của Ninh Tịch đã sớm bủn rủn, cánh tay cũng sắp giờ lên không được, lại kiên trì nói: "Con sẽ cùng những người khác nghỉ ngơi". Người ném trái qua đau khổ mới là thượng nhân. Nếu đã quyết định đi con đường này, cũng đừng nuông chiều chính mình.

Ninh Hữu Phương buồn cười không nói gì, chỉ đành phải nghe theo nàng.

Đội đến lúc nghỉ ngơi, Ninh Tịch đã mệt đến mức nói cũng không nói nổi.

Một chén mì gà xé sợi nóng hôi xuất hiện trước mắt Ninh Tịch. Rau xanh màu lục bích, thịt gà xé thành sợi mỏng, bỏ thêm măng thái sợi cùng nấm hương, nhiệt khí cùng mùi thơm bốc nghi ngút.

Cùng lúc đó, giọng nói ân cần của Ninh Hữu Phương vang lên bên cạnh: "Tịch nhi, cha tự mình làm mì gà xé sợi cho con này, con nhanh nếm thử xem".

Trong lòng Ninh Tịch âm áp, lại có một ít chua xót. Chỉ cần có thể nhìn thấy Ninh Hữu Phương bình an vô sự, cho dù bất năng chịu nhiều khổ cực hơn nữa nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ninh Hữu Phương thấy nàng không động đũa, lập tức cười nói: "Con làm việc cả một ngày, nhất định là cánh tay đã rất mỏi. Đến đây cha đút cho con ăn". Nói xong liền gấp mì sợi lên thổi thổi đưa đến bên miệng Ninh Tịch.

Ninh Tịch thoát ra khỏi những suy nghĩ lung tung, cười há mồm ăn.

Sợi mì không mềm không cứng, dẻo dai mười phần, còn mang theo hương vị nồng đậm của canh gà. Vị thật tốt. Ninh Tịch mới vừa ăn một miếng đã cảm thấy đói bụng, nhanh chóng cầm đũa, từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

Ninh Hữu Phương thấy Ninh Tịch ăn khoan khoái liền hài lòng nở nụ cười.

Buổi trưa Ninh Tịch ăn không nhiều lắm, buổi chiều lại phải vội vội vàng vàng làm việc, bụng đã sớm rỗng tuếch. Ăn hết một chén mì gà xé sợi lớn, còn húp phần nửa nước súp mới mới hài lòng thờ dài: "Ăn ngon thật".

Ninh Hữu Phương ha ha nở nụ cười, ngao ngễ nói: "Mì sợi tự tay cha cán đương nhiên ăn ngon".

Trương Triển Du ở một bên nghe, xen miệng nói: "Tịch mười từ thật có lộc ăn, người bình thường muốn ăn thức ăn do Ninh đầu bếp làm thật không dễ dàng."

Ninh Hữu Phương là đầu bếp chính của Thái Bạch lâu, chỉ phụ trách một ít bữa tiệc của khách quý. Khách nhân bình thường gọi món ăn đều là do các đầu bếp khác nấu, hẳn sẽ không ra tay.

Chỉ là khi đối mặt Ninh Tịch, ngao khí của Ninh Hữu Phương dường như lập tức biến mất làm cho người đã rất quen thuộc với hắn là Trương Triển Du hết sức kinh ngạc. Đã gặp qua nhiều người biết đau lòng khuê nữ, nhưng sùng ái đến mức độ như vậy thực rất ít gặp a. Ninh Tịch cười khanh khách nhìn Ninh Hữu Phương một cái, hỏi: "Cha, mì sợi còn không?"

Ninh Hữu Phương cười nói: "Cha vừa rồi cán nhiều một chút, nếu con vẫn còn muốn ăn, cha lại làm cho con chén nữa..."

"Không cần, con ăn no rồi". Ninh Tịch nhanh chóng đứng dậy tiếp lấy câu chuyện: "Cha bận rộn nửa ngày, cũng chưa ăn cơm tối, để con nấu bát mì sợi cho cha ăn đi".

Ninh Hữu Phương sững sốt, đang định cự tuyệt, chợt nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Ninh Tịch, không biết như thế nào lại gật đầu.

Mì sợi, thịt gà đều đã có sẵn, nấu mì cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, để cho nàng thử một lần tốt lắm.

Ninh Tịch thấy Ninh Hữu Phương gật đầu, lập tức vui mừng đứng dậy đi tới cạnh bếp, chọn lấy một cái nồi thiết không lớn không nhỏ bắc lên bếp.

Ngày bình thường thấy Ninh Hữu Phương không tốn tí công sức nào đã cảm được nồi thiết lên, nhưng khi Ninh Tịch cảm lên, nồi thiết kia liền biến thành nặng trĩu. Ninh Tịch không dám lộ ra bộ dáng cố hết sức, làm ra vẻ trấn tĩnh đem nồi đảo một vòng trên bếp lò cho nóng đều, sau đó nhanh chóng múc một chén canh gà lớn đổ vào trong nồi.

Đội canh gà sôi lên, Ninh Tịch đem một phần mì sợi thả vào, thuận tay cho một ít rau xanh, măng non và nấm hương vào. Về phần thịt gà cũng đã được xé sẵn, trực tiếp bỏ vào nồi là được.

Không đến một khắc, một chén mì gà xé sợi đã được bung ra.

Ninh Tịch bung chén mì đến trước mặt Ninh Hữu Phương, vẻ mặt mong đợi: "Cha, người nếm thử xem". Đây là lần đầu tiên nàng xuống bếp nấu cơm. Ninh Hữu Phương cười đến không khép miệng được: "Khuê nữ của cha đích thân nấu mì, không cần nếm cũng biết chắc chắn là ngon. Đúng rồi, cha đi xem vài người khác đã ăn cơm chiều chưa". Nói xong liền bung tô mì như bảo bối đi tìm những đầu bếp khác.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là tính khoe khoang một vòng.

Quả nhiên, vừa đến cách vách liền nghe giọng nói to lớn của Ninh Hữu Phương truyền đến: "Uy uy uy, Chân mập mập, mấy người các người đã ăn tối chưa, ta hôm nay không cùng các người ăn được, khuê nữ của ta nấu mì gà xé sợi cho ta..."

Trương Triển Du buồn cười không thôi.

Mặt Ninh Tịch mơ hồ nóng lên, thật mất thể diện...

Đương nhiên, chuyện mất mặt hơn còn ở phía sau...

Vương mặt đỏ lịc cái chén trong tay Ninh Hữu Phương một cái, nhếch miệng: "Chỉ là một chén mì gà xé sợi bình thường mà thôi, có cái gì đáng tự hào".

Ninh Hữu Phương không vui, dương dương đắc ý khoe khoang nói: "Đây cũng không phải là mì sợi bình thường, đây là do khuê nữ của ta tự mình nấu cho ta". Đây còn là lần đầu tiên hắn ăn chén mì do nữ nhi làm, trong lòng đang kích động hưng phấn đây. Hồ lão đại nín cười, nghiêm trang đáp: "Ninh

lão đệ, người nếu không có ý định ăn, ta sẽ ‘hỗ trợ’”.

Ninh Hữu Phương cười hắc hắc: “Vậy cũng không được, chén mì này đừng ai nghĩ đến chuyện đụng vào”. Nói xong liền cố ý đứng trước mấy người đầu bếp chậm rãi bắt đầu ăn.

Mọi người không khỏi cười nhạo Ninh Hữu Phương vài câu, Ninh Hữu Phương vẫn một mực giả bộ không nghe thấy, vui thích thưởng thức món mì.

Mặt Ninh Tịch đã hơi đỏ đi tới, nhờ giọng nói: “Cha, hay là người ngồi xuống ăn đi”. Cứ bung chén mì đứng hút hút trượt trượt cũng quá khoa trương đi. Hồ lão đại lớn tiếng cười chế nhạo: “Tịch nha đầu, cháu theo cha cháu đứng, chờ cha cháu ăn xong đi. Nếu không ăn xong tô mì này ở đây, hẳn sẽ không đi đâu.” Cố tình đến trước mặt bọn họ khoe khoang, cam lòng đi mới là lạ.

Chân mập mạp cũng cười tiếp câu chuyện: “Đúng là Ninh lão đệ có phúc khí, khuê nữ có bộ dạng xinh đẹp, lại nghe lời hiếu thuận”.

Lời này tự nhiên là Ninh Hữu Phương thích nghe, mặt mày hớn hờ đáp: “Nói đúng lắm, hay cho Chân đại ca có ánh mắt tốt”.

Mặt cười của Ninh Tịch đã sạm đỏ một mảng, hận không thể làm Ninh Hữu Phương lập tức im miệng.

Cũng chỉ là một chén mì gà xé sợi, nguyên liệu nấu ăn đã có sẵn, nàng chỉ cần nấu chín mà thôi, ở đâu đáng giá như vậy. Mắt thấy Ninh Hữu Phương còn có tư thế chuẩn bị tiếp tục thao thao bất tuyệt, Ninh Tịch vội vàng cười kéo lại đề tài: “Cha, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi dập lò lửa đi”.

Lúc này, Ninh Hữu Phương mới miễn cưỡng dừng miệng, đem phần còn lại vài ngum ăn hết, thuận tiện uống sạch sẽ nước súp mới đắc chí đi dập lò lửa.

—

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người Yêu Thương Nàng Nhất

Làm xong tất cả, Ninh Hữu Phương dẫn Ninh Tịch ra khỏi Thái Bạch lâu, từ từ đi trở về. Lúc này ước chừng đã là giờ tỵ, các cửa hàng dọc hai bên đường đều đóng cửa.

Ánh trăng sáng chiếu xuống mặt đường một mảng ngân bạch.

Ninh Hữu Phương có chút lo lắng nhìn Ninh Tịch một cái: “Tịch nhi, chắc con đã mệt chết đi, hay là cha công con về nhé”.

Ninh Tịch lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, con một chút cũng không mệt”. Ninh Hữu Phương cũng bận rộn cả ngày mới là người mệt nhất, nàng làm sao có thể nhẫn tâm để cho Ninh Hữu Phương công nàng về.

Nghĩ đến cái này, Ninh Tịch nhin không được thở dài vài câu: “Cha, ngày nào người cũng bận rộn như thế, thật sự là rất vất vả”.

Ninh Hữu Phương cười sáng lãng: “Đây đã là cái gì, chỉ cần con cùng Ninh Huy có thể có cuộc sống thật tốt, lại mệt mỏi như vậy cha cũng cam tâm tình nguyện”.

Nghe lời nói này, hốc mắt Ninh Tịch lại nóng lên.

Ninh Hữu Phương mặc dù có rất nhiều tiểu tật xấu nhưng hẳn là người cha tốt nhất trên đời. Luôn yêu thương con gái như vậy. Nhất là đối với nàng, quả thực là cưng chiều không có quy tắc.

Kiếp trước, nàng xem những điều này là hiển nhiên. Cho đến khi tận mắt chứng kiến Ninh Hữu Phương nhận hết thống khổ mà chết, một khắc kia, nàng cảm thấy tất cả đều sụp đổ...

Những đau khổ đè nén, những thứ tàn khốc mà Ninh Tịch không muốn nhớ đến kia, toàn bộ xông lên trong lòng. Ninh Tịch chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

Ninh Hữu Phương đợi một hồi lâu cũng không nghe thấy Ninh Tịch nói chuyện, quay đầu qua nhìn lập tức sững sờ.

Trên trán Ninh Tịch toàn là mồ hôi, sắc mặt thì tái nhợt dị thường, đôi mắt luôn chứa đựng ngọt ngào bây giờ lại toàn bi thương thống khổ, toát ra đau thương vô tận. Lòng Ninh Hữu Phương cũng xót xa theo, vội vàng hỏi: “Tịch nhi, con làm sao vậy?”

Ninh Tịch há mồm tựa như muốn nói gì, mâu quang lại buồn bã, sít sao cắn môi.

Không, không thể nói.

Một chuyện kinh hãi thế tục như vậy, nói ra ai cũng không dám tin tưởng đi. Nếu liều lĩnh nói ra, chỉ làm Ninh Hữu Phương lo lắng. Không chừng sẽ nghĩ nàng bị trúng tà, hồ ngôn loạn ngữ, sau này muốn ra cửa cũng không dễ dàng.

Những thống khổ này cứ để nàng vui dưới đáy lòng đi. "Cha, người đừng lo lắng, con không có gì". Ninh Tịch bình tĩnh lại, cố nặn ra vẻ tươi cười: "Chính là đột nhiên cảm giác chân mỗi nhừ mà thôi".

Ninh Hữu Phương không nghi ngờ gì, thờ phào nhẹ nhõm, ngồi xổm xuống cười nói: "Đến đến, lên nhanh chút, cha công con trở về".

Trong mắt Ninh Hữu Phương, Ninh Tịch là một tiểu cô nương chưa lớn, còn chưa tới thời điểm có kỳ khác biệt nam nữ, bởi vậy động tác rất tự nhiên.

Ninh Tịch lại do dự một lát. Từ lúc mười tuổi trở đi nàng liền không để cho Ninh Hữu Phương công nữa, thật đúng là có chút ít then thưng. Ninh Hữu Phương thấy Ninh Tịch còn không có nhúc nhích lập tức nghiêng đầu thúc giục: "Nhanh leo lên đi, hôm nay đã muộn, mẫu thân cùng ca ca con đều đang ở nhà chờ chúng ta đấy".

Đúng vậy, nương cùng ca ca còn đang chờ đâu.

Ninh Tịch rộng mở trong sáng, đau thương khổ sở lúc trước tan thành mây khói. Cười hi hi nằm ở trên lưng Ninh Hữu Phương, tình nghịch vỗ đầu Ninh Hữu Phương: "Đại mã chạy mau".

Động tác nhỏ quen thuộc này khiến cho Ninh Hữu Phương tâm tình thật tốt, lập tức tinh thần phấn chấn lên, công Ninh Tịch chạy chậm về phía trước, dụ dỗ nàng cao hứng.

Ninh Tịch ôm cổ Ninh Hữu Phương, đầu gất gao tựa vào trên tấm lưng rộng lớn ấm áp của hắn, trong lòng cũng ấm lên.

Trước đây, Ninh Hữu Phương cũng công nàng như vậy. Nàng luôn bướng bỉnh vỗ đầu hắn và hô: "Đại mã chạy mau". Sau đó Ninh Hữu Phương sẽ giống như bây giờ, công nàng một đường chạy chậm về phía trước, chọc nàng vui vẻ.

Đã cách thật nhiều năm, không nghĩ tới còn có thể ôn lại tình cảnh như thế.

Ninh Tịch cười tủm tỉm nghiêng đầu, thân mật ghé vào bên tai Ninh Hữu Phương nói chuyện: "Cha, con nặng hơn nhiều so với mấy năm trước, cha công con như vậy có mệt hay không?"

Ninh Hữu Phương sáng lạng nở nụ cười: "Nữ nhi ngoan của cha rất nhẹ, một chút cũng không nặng, cha một đường chạy về cũng không vấn đề gì". Lời nói tuy phòng khoáng nhưng hô hấp lại dồn dập không ít.

Hắn đứng mệt mỏi cả một ngày đến bây giờ cũng rất mệt mỏi. Ninh Tịch mặc dù không nặng nhưng công nàng chạy như vậy lại là có hết sức.

Tất cả Ninh Tịch đều biết, cũng rõ ràng Ninh Hữu Phương quan trọng nhất là mặt mũi, trực tiếp khuyến khích định là vô dụng. Ngẫm nghĩ một lát, liền vừa cười vừa nói: "Cha đêm nay trăng đẹp như vậy, người đi chậm một chút, chúng ta vừa đi vừa ngắm".

Ninh Hữu Phương cười đáp ứng, thả chậm cước bộ.

Gió đêm hơi lạnh, thổi qua gò má hết sức thoải mái. Trăng sáng sao thưa, những nơi tầm mắt có thể nhìn tới được đều bị một tầng thảm ngân huy nhàn nhạt phủ lên. Ninh Tịch tùy ý cười nhỏ, thỉnh thoảng thay Ninh Hữu Phương lau đi mồ hôi trên trán.

Ninh Hữu Phương mỉm cười, ngẫu nhiên quay đầu lại, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Cha và con gái cứ như vậy một đường trở về.

Nguyễn thị cùng Ninh Huy sớm đã đứng ở cửa chờ lâu, rất xa liền đón.

Ninh Tịch khoan khóa hô: "Nương, ca ca, hai người chưa ngủ sao?"

Nguyễn thị oán trách nói: "Hai người các người chưa trở lại, chúng ta sao có thể an tâm ngủ. Tịch nhi, con là cô nương lớn rồi sao còn để cha con công. Làm cho người khác trông thấy lại điều cợt con đó..."

Ninh Hữu Phương không cho là đúng, cây ngay không sợ chết đứng trả lời: "Cho dù có lớn hơn nữa cũng là khuê nữ của ta, ta công thì làm sao? Ai dám điều cợt?" Không có chút ý tứ để Ninh Tịch xuống, vẫn tiếp tục công về phía trước.

Nguyễn thị cũng không có cách nào đối với Ninh Hữu Phương, trừng mắt liếc hắn một cái, liền không nói nữa.

Ninh Huy cười hi hi bu lại: "Muội muội, hôm nay nhất định là mệt mỏi đi". Nếu không cũng không đến nổi khí lực đi đường cũng không có.

Ninh Tịch làm sao có thể thừa nhận: "So với đọc sách thì nhẹ nhàng hơn nhiều". Thuận tiện hướng Ninh Huy trừng mắt.

Ninh Huy trong lòng ấm áp.

Ninh Tịch thay hần làm học đồ, không biết đã ăn bao nhiêu khổ cực, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận. Hần là ca ca sao có thể không cảm động?

"Cha, người cống muối muối một đường rồi, khẳng định đã mệt mỏi, để con tới cống muối muối đi". Ninh Huy chọt đề nghị.

Lần này Ninh Hữu Phương không từ chối, cười đáp ứng, để Ninh tịch xuống đất. Ninh Huy đã sớm ngồi xổm xuống cười hì hì nghiêng đầu hô: "Muối muối mau lên đây".

Ninh Tịch không chút khách khí đi lên, đợi Ninh Huy đứng dậy, liền kéo lỗ tai Ninh Huy la ầm lên: "Tiểu mã chạy mau".

Ninh Huy vui cười hớn hở chạy về phía trước, trong miệng còn không phục: "Thân thể ta cường tráng như thể này, sao lại là tiểu mã rồi?"

"Cha là đại mã, huynh đương nhiên là tiểu mã". Ninh Tịch giả hoạt giải thích, thuận tiện ôm chặt cổ Ninh Huy.

Ninh Huy làm bộ như khó thở, gào không ngừng: "Siết chặt quá, tiểu mã cũng bị siết chết".

Ninh Tịch khanh khách nở nụ cười, cố ý ôm chặt hơn, chọc cho Ninh Huy kêu la không ngừng. Tiếng cười của hai người như tiếng chuông bạc thanh thúy, tung bay trong gió đêm.

Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương nhìn xem hai huynh muội vui đùa ầm ĩ, đối mặt cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khắc Hoa Bằng Củ Cải

Vài ngày sau, bộ nồi cụ đao cụ đặc biệt đặt riêng cho Ninh Tịch được đưa đến Thái Bạch lâu.

Ninh Hữu Phương háng giọng hô: "Tịch nhi, mau lại đây xem một chút".

Ninh Tịch khoan khoái đáp ứng, lập tức đi tới, cẩn thận đánh giá.

Đây là một bộ đao cụ nồi cụ rất đầy đủ. Một cái nồi đun nước có hai tay cầm, một cái chảo sắt cán dài chuyên dụng để xào rau, đều là sử dụng gang thượng hạng làm ra, so với những thứ thường thấy trong phòng bếp thì nhỏ hơn một nửa, nhìn có vẻ lung linh đáng yêu.

Về phần đao cụ càng làm cho Ninh Tịch mở rộng tầm mắt. Ngoại trừ dao cắt gọt thức ăn thường thấy nhất còn có vài thanh đao dài ngắn không đồng nhất. Trong đó có một thanh đặc biệt khéo léo, chỉ dài khoảng ba tấc (khoảng 10 cm), rộng bằng ngón tay.

Lòng hiếu kỳ của Ninh Tịch nổi lên, vươn tay cầm tiểu đao kia lên lật xem.

Ninh Hữu Phương vội vàng nhắc nhở: "Loại tiểu đao này hai cạnh hai bên đều là lưỡi dao, đặc biệt sắc bén, coi chừng cắt trúng tay".

Ninh Tịch "Ân" một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ đặt tại tiểu đao sắc bén dài nhỏ kia, nhin không được hỏi: "Cha, đao này cũng dụng để xắt thức ăn sao?"
Ninh Hữu Phương cầm lấy bả đao đó cười giới thiệu: "Cây đao này có hai lưỡi, lại đặc biệt dài nhỏ, là dùng để róc xương. Đúng rồi, còn có hai thanh này là khắc hoa đao..."

Khắc hoa? Ninh Tịch lập tức hứng thú, liếc một cái hỏi: "Không phải chỉ cần nấu ăn là được sao? Khắc hoa đao dùng để làm gì?"

Ninh Hữu Phương ha ha cười một tiếng: "Nha đầu ngốc, nếu muốn làm một đầu bếp thực thụ, công dụng của đao này rất trọng yếu. Cắt gọt rau củ là đơn giản nhất, nếu muốn chính thức luyện đao công đương nhiên phải tập khắc hoa mới được. Đến, bây giờ cha sẽ làm thử cho con xem".

Nói rồi tiện tay lấy một củ cải, sau đó cầm khắc đao, lưu loát nạo xuống, bên trái một chút, bên phải một chút, phía trên một chút, không đến một lát, hình thức ban đầu của một đóa hoa đã hiện ra.

Ninh Hữu Phương lại cầm một thanh đao khác nhỏ hơn, tinh tế tạo hình cho mỗi phiến cánh hoa.

Động tác của hắn cũng không nhanh lắm, nhưng lại cực kỳ ổn định, từ đầu đến cuối, thế nhưng không sai một đao. Nếu có người lành nghề ở đây cũng sẽ bị động tác của Ninh Hữu Phương làm cho kinh hãi.

Sau một lúc lâu, một đóa hoa mẫu đơn nở rộ liền xuất hiện trước mắt Ninh Tịch.

Ninh Tịch tận mắt nhìn một củ cải thủy nộn trong khoảng thời gian ngắn liền biến thành một đóa mẫu đơn óng ánh trong suốt, sớm đã tròn mắt há mồm không nói ra lời.

Quả thực là quá thần kỳ. Quá lợi hại.

“Cha, khắc hoa thú vị quá, dạy con cái này trước được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch đỏ lên lóe ra quang mang vui mừng cùng mong đợi.

Ninh Hữu Phương nhìn không được cười lên, kiên nhẫn dụ dỗ nói: “Tịch nhi, hay là con cứ luyện cắt gọt thức ăn cho tốt đi đã, kỹ thuật khắc hoa này tương đối khó, chờ về sau rồi từ từ luyện cũng không muộn...”

Ninh Tịch không tình nguyện gật đầu nhẹ, ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm củ cái khắc hoa kia không tha.

Ninh Hữu Phương buồn cười, dứt khoát đem củ cái khắc hoa bỏ vào tay Ninh Tịch: “Nếu con đã thích thì lấy ăn đi”.

Ninh Tịch theo phản xạ lắc đầu: “Con mới không ăn”. Khắc hoa đẹp như vậy ai nỡ lòng ăn cơ chứ. Ninh Hữu Phương cười nói: “Có xinh đẹp hơn nữa thì nó cũng chỉ là một củ cái, mà củ cái chính là dùng để ăn. Nếu con không ăn, nhiều nhất là nửa ngày nó sẽ khô héo, đến lúc đó sẽ ăn không ngon...”

Ninh Tịch quệt mồm kháng nghị: “Con chính là không ăn, con muốn giữ lại từ từ xem”

Ninh Hữu Phương không có cách nào đối với nàng, chỉ đành phải bắt đắc dĩ đáp ứng: “Tốt tốt tốt, đều tùy con. Hôm nay nôi cụ đao cụ đều đã có, vậy bắt đầu từ hôm nay, con luyện nửa ngày đao công, nửa ngày thước công”.

Vừa nói đến vấn đề nghiêm túc, Ninh Hữu Phương lập tức thu lại nụ cười.

Ninh Tịch cũng đi theo bót phóng túng nụ cười, trịnh trọng gật đầu đáp ứng. Sau đó liền đem vài thứ nôi cụ cùng đao cụ sửa sang lại.

Phòng bếp chuyên dụng của Ninh Hữu Phương rất rộng rãi, một hàng bếp cao có thấp có, dựa vào tường thẳng tắp. Ninh Tịch đặc biệt chọn cái bếp thấp nhất nằm trong góc, đem chảo cán dài thả lên. Độ cao quả là thích hợp.

Ninh Tịch hài lòng gật đầu, sau đó cầm lấy thái đao, đi đến bên cạnh cái thớt dài, cười hỏi: “Cha, con luyện cái gì trước?”

Trương Triển Du đứng một bên nhìn về mặt nhao nhao muốn thử của Ninh Tịch, âm thầm buồn cười.

Nào có ai vừa mới làm học đồ liền ở trong phòng bếp nhỏ luyện tập xắt thức ăn, không nghĩ cũng biết, cắt ra chắc chắn không sử dụng được. Ninh Hữu Phương lại vô cùng chú ý bất bẻ, đao công hòa hậu sai nửa điểm cũng không được.

Quả nhiên liền nghe Ninh Hữu Phương cười nói: “Bây giờ cha dẫn con đi phòng bếp lớn cùng tiểu Tử, Vương Hi mấy người bọn họ luyện tập đao công trước, bọn họ đều tại phòng bếp lớn bên kia luyện tập đao công”.

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Ninh Hữu Phương đến phòng bếp lớn.

Vài người đầu bếp có phòng bếp nhỏ của riêng mình, chuyên môn nấu ăn cho các khách nhân trong các gian phòng trang nhã. Mà các đầu bếp khác trong phòng bếp lớn thì chịu trách nhiệm khách nhân bình thường trong thính đường, đối với nguyên liệu nấu ăn cũng không có nhiều yêu cầu. Vài cái học đồ ngày thường luyện đao công thuận tiện cắt toàn bộ nguyên liệu dùng trong ngày.

Thời điểm Ninh Hữu Phương dẫn Ninh Tịch vào phòng bếp lớn, lập tức rước lấy một đoàn ánh mắt tò mò.

Hồ Thanh lá gan lớn nhất, cười hỏi: “Ninh đầu bếp, Tịch muội tử cũng tới đây luyện đao công sao?”

Ninh Hữu Phương cười hớ hớ gật đầu: “Nàng tuổi còn nhỏ, lại vừa bắt đầu làm học đồ, rất nhiều thứ không hiểu, mấy người các người chỉ điểm nàng nhiều thêm chút ít”.

Đây rõ ràng là lời nói khách sáo, vậy nhưng mấy thiếu niên lại nhiệt tình đáp ứng. Nhất là Vương Hi, nói chuyện ồm ồm, giọng quả thực không nhỏ: “Ninh đầu bếp, người cứ yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để Tịch muội tử mệt mỏi”.

Ninh Hữu Phương nín cười, gật đầu nói lời cảm ơn.

Chu đầu bếp chịu trách nhiệm phòng bếp lớn đi tới, liếc Ninh Tịch đang cười tủm tỉm một cái, trêu ghẹo nói: “Tịch nha đầu, phòng bếp lớn chúng ta mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, vừa khổ lại mệt, nếu người không chịu nổi thì nói ta một tiếng, đừng đến chỗ cha người khóc nhè cáo trạng a”.

Mọi người trong phòng bếp lớn cười vang.

Ninh Tịch cũng không giận, cười hi hi nói: “Chu bá bá người cứ yên tâm đi, cháu có thể làm”.

Tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn lại nói ra những lời như vậy, tất nhiên là không có ai tin, đều là vẻ mặt xem kịch vui.

Vị giác nhạy bén là trời sinh, ai cũng không bằng. Chỉ là đao công này cần phải khổ luyện thật lâu mới được. Bộ dáng Ninh Tịch ngọt ngào đáng yêu, như thế nào cũng cảm thấy không ăn được phần khổ này.

Ninh Hữu Phương trong lòng cũng không tin, ho khan một tiếng nói ra: “Tốt lắm, Tịch nhi, con liền ở đây luyện tập, Chu đầu bếp sẽ phân công việc cho con”.

Ninh Tịch tràn đầy tự tin gật đầu nhẹ:”Con biết rồi cha, người cứ đi làm việc của mình đi, không cần lo lắng cho con”.

Không lo lắng mới là chuyện lạ...

Ninh Hữu Phương trong lòng thầm thì, nhưng nụ cười trên mặt rất trấn định, gật gật đầu liền đi.

Ninh Tịch nhìn về phía Chu đầu bếp, ân cần hỏi:”Chu bá bá, cháu phải làm những gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Khổ luyện đao công

Chu đầu bếp nhìn nét mặt tươi cười của Ninh Tịch, ngừng nghĩ một lát liền nói:”Ngày đầu tiên của cháu, trước hết hãy theo tiểu Tứ cùng nhau làm việc đi”.

Đao công cơ bản có thể chia ra thành thái sơi, cắt nhỏ, cắt miếng, thái đinh và cắt thành khối. Trong chuyện này, thái sơi là khó khăn nhất, cắt miếng thì đơn giản hơn chút ít.

Chú thích: cái từ thái đinh này mình không tra được, có thể là do mình mới tập edit lần đầu nên không biết chỗ tra thích hợp, bạn nào biết thì giải thích cho mình với nhé.

Tiểu Tứ là học đồ năm đầu tiên, luyện đao công nhiều nhất là cắt miếng. Ninh Tịch đi theo tiểu Tứ cùng nhau luyện, cũng sẽ nhẹ nhàng hơn chút ít.

Ninh Tịch là người thông tuệ, lập tức hiểu ý Chu đầu bếp, vội vàng nói lời cảm ơn:”Đa tạ Chu bá bá chiếu cố”.

Đối với một tiểu cô nương thông minh lanh lợi miệng lại ngọt ngào như vậy, Chu đầu bếp liền hết sức yêu thích, cười hơ hớ gật đầu:”Làm việc thật tốt, có cái gì không hiểu thì tới hỏi ta”.

Lời vừa thốt ra liền rước lấy ánh mắt hâm mộ của đám Hồ Thanh.

Chu đầu bếp làm đến đầu bếp cấp bậc này, đến một tửu lâu nổi tiếng nào cũng sẽ là đầu bếp chính đương nhiên sẽ có bản lãnh ấn dấu của chính mình. Cho dù là đối với đồ đệ của mình cũng không cam lòng chỉ dạy tất cả. Đối với học trò của người khác dĩ nhiên là càng keo kiệt.

Mấy người bọn họ ở đây thời gian dài có ngăn có, đối với tính tình của vị Chu đầu bếp này cũng hiểu rõ một chút. Chớ nhìn hần ngày thường cười tùm tùm rất hòa khí, thế nhưng đối với thủ nghệ của mình lại rất coi trọng, chưa bao giờ chịu chỉ điểm người nào thêm một chút...

Không nghĩ tới, Chu đầu bếp đối với Ninh Tịch lại có vài phần xem trọng...

Ninh Tịch cười gật đầu đáp ứng, sau đó nghiêm trang nói:”Tiểu Tứ ca ca, bây giờ chúng ta bắt đầu đi”.

Tiểu Tứ vui tươi hơn hờ gật đầu, Vương Hi đứng một bên ghen ghét trừng tiểu Tứ. Hồ Thanh cùng tiểu Thuận đỡ hơn một chút nhưng cũng nhìn không được liên tiếp nhìn qua bên này.

Thái Bạch lâu làm ăn vô cùng tốt, mỗi ngày có không ít khách nhân lui tới. Bởi vậy, trong phòng bếp lớn mỗi ngày đều phải xử lý rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Rau xanh, củ quả các loại đã rửa sạch chờ được xử lý chất đóng trong vài bồn.

Tay chân tiểu Tứ rất lưu loát, mang một bồn ớt chuông đi đến, lấy một quả đặt trên tấm thớt keng keng thùng thùng cắt ra.

Ninh Tịch có học có dạng, cũng đi theo bận rộn lên. Đầu tiên là sơ chế: cắt bỏ đầu và đuôi, sau đó rạch một đường rồi bỏ phần hạt bên trong, lại cắt thành các phiến nhỏ khoảng một tấc vuông (hơn 3 cm), nói thì nghe rất đơn giản, bắt quả chân chính thực hiện mới thấy được là không dễ dàng.

Chỉ nói riêng việc sơ chế thôi đã là một công việc rất phí tâm tư. Khi cắt bỏ phần hạt bên trong, một tay đè nặng, tay kia nắm dao lượn sát phía trong thịt quả. Lực tay hơi mạnh một chút đã làm ớt chuông bị tước mất một mảnh. Về phần cắt miếng cũng không phải quá khó, mấu chốt là lớn nhỏ phải đồng đều giống nhau. Đây đã có thể thực khó khăn.

Ninh Tịch hết sức chăm chú, trong thời gian uống một chung trà đã thành công cắt mười quả ớt chuông. Còn chưa kịp đắc ý, liền nghe tiểu Tứ buồn cười nói:”Tịch muội tử, nếu là theo tốc độ này của muội thì đến trưa cũng không cắt xong bồn ớt này được.”

Ninh Tịch nhìn bồn ớt chuông đầy đã được cắt hoàn chỉnh của tiểu Tứ, nhìn lại trong chậu của chính mình chỉ có rải rác vài phiến ớt có thể đếm được lập tức xấu hổ, đẩy nhanh tốc độ.

Động tác ngược lại rất nhanh, nhưng món ăn đã cắt ra ngoài có phần khá to lại có phần hơi nhỏ, không đồng đều nhau lắm.

Tiểu Tứ ngược lại không có giễu cợt, cười an ủi: "Đao công này không phải ngày một ngày hai có thể luyện được, ta luyện chừng một năm mới có tốc độ như vậy, Tịch muội từ thông minh như vậy, rất nhanh sẽ mạnh hơn ta".

Ninh Tịch cười gât đầu, âm thầm lưu ý thủ pháp cầm đao, vận đao của tiểu Tứ, thêm chút cải tiến quả nhiên có tiến bộ.

Bắt quả công việc trong phòng bếp quá nhiều. Cắt hết một chậu ớt chuông lại có một bồn rau xanh được đưa lên, sau đó là nấm mèo, vài loại nấm, vv...

Ninh Tịch lúc mới bắt đầu thì hứng thú dạt dào, càng về sau tay chân càng bủn rủn, trán ướt mồ hôi, hai mắt choáng váng. Rốt cục cũng cảm nhận được một chút vất vả khi làm đầu bếp.

Nhìn qua những người khác, tiểu Tứ hiển nhiên cũng mệt mỏi, động tác chậm lại không ít. Ngược lại Vương Hi đối diện vẫn vững vàng như gió, động tác gọn gàng linh hoạt, củ cải trong tay lập tức biến thành từng khối từng khối.

Ninh Tịch nhìn không được khen một câu: "Đao công của Vương đại ca đúng là lợi hại".

Vương Hi thỉnh thoảng được khen một câu lập tức mặt mày hớn hớn, lại tỏ ra khiêm tốn: "Đâu có đâu có, so với Hồ Thanh còn kém xa".

Ninh Tịch tự nhiên nhìn Hồ Thanh một cái

Hồ Thanh từ năm mười tuổi đã bắt đầu làm học đồ, đến nay đã hơn sáu năm, đao công đã sớm thuần thục. Đao trong tay không ngừng rơi xuống, sợi khoai tây được cắt ra mảnh như sớ tóc.

Ninh Tịch sợ hãi không thôi: "Mỗi người các huynh đều thật lợi hại".

Hồ Thanh ngẩng đầu cười cười: "Cái này không có gì, chỉ cần chịu khổ công luyện nhiều, ai cũng có thể luyện tốt. Tịch muội từ mới thật lợi hại, bất kể là món ăn gì chỉ cần ném một lần là có thể biết được nguyên liệu nấu ăn, còn có thể nói ra ưu khuyết điểm, đây cũng không phải cứ khổ luyện là có thể học được." Ninh Tịch ngày đó đại triển thần uy, mọi người đều xem tại đây mất.

Ninh Tịch đối với Hồ Thanh không có nhiều hảo cảm, thế nhưng mấy câu nói vừa rồi của hắn nghe thật sự vô cùng lọt tai, không khỏi ngọt ngào cười: "Hồ đại ca khen ta như vậy, muội không dám nhận đâu".

Nụ cười ngọt ngào kia lập tức thấp sang cả phòng bếp, Vương Hi ở đối diện ngẩn ngơ, động tác không tự giác chậm lại, sau đó...

"A" tiếng hét thảm vang dội cả phòng bếp.

Các đầu bếp đang bề bộn chỉ liếc một cái, liền tự nghiêng đầu qua đi.

Cắt thức ăn trúng tay mà thôi, chuyện nhỏ chuyện nhỏ.

Ninh Tịch lại bị dọa sợ hết hồn, vội vàng hỏi: "Vương đại ca huynh có sao không? Mau đuổi tay ra muội nhìn chút".

Vương Hi chỉ cảm thấy mất mặt cực kỳ, làm sao chịu đưa tay: "Không có việc gì, không có việc gì..."

"Đúng vậy hắn không có việc gì". Hồ Thanh nhếch miệng cười một tiếng không chút khách khí nói: "Nhiều nhất chỉ là thất thần lúc làm việc cắt trúng ngón tay thôi, hắn da dày thịt béo, chảy ít máu không coi vào đâu. Tịch muội từ đừng lo lắng".

Vương Hi thẹn quá hóa giận trừng Hồ Thanh một cái, hét một tiếng: "Hồ Thanh", cơ hồ mọi người đều có thể nghe thấy.

Hồ Thanh cúi đầu buồn cười, thức thời ngậm miệng. Vương Hi vô cùng dễ nổi nóng, nói thêm cái gì nữa sẽ động thủ đánh người.

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, nói ra: "Vương đại ca, trước tiên huynh hãy dùng nước rửa vết thương rồi đem ngón tay băng bó một chút, việc còn dư lại muội sẽ làm giúp huynh".

Trong lòng Vương Hi vui muốn chết nhưng miệng lại từ chối: "Như vậy sao được, ta chẳng qua là bị một điểm thương tổn nhỏ..."

"Dù sao thì cũng phải cầm máu trước cái đã rồi mới quay lại làm việc" Ninh Tịch kiên trì: "Hay là huynh tìm vài đến bao lại một chút đi".

Vương Hi lúc này mới đáp ứng, đi ra ngoài rửa vết thương, băng bó.

Ninh Tịch đứng ở vị trí của Vương Hi, bắt đầu cắt củ cải khối. Tốc độ xa xa không kịp Vương Hi, bắt quả kích cỡ lại đồng đều phù hợp yêu cầu.

Chu đầu bếp đi một vòng, gặp Ninh Tịch làm việc kỹ lưỡng cẩn thận bài bản, trong lòng cực kỳ hài lòng, dụng tâm khen Ninh Tịch vài câu.

Ninh Tịch bận rộn nửa ngày, cánh tay đều sắp không thể giơ lên, hai chân bủn rủn vô lực, ngay cả cười cũng không có sức.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Thật vất vả nhìn đến lúc nghỉ ngơi, Ninh Tịch cũng không nhàn rồi.

Nàng len lén sờ củ cái để trong túi, sau đó lặng lẽ trốn đến một góc sáng sủa trong phòng bếp lớn, một tay nắm củ cái khắc hoa của Ninh Hữu Phương, tay còn lại cầm một củ cái lớn đã rửa sạch sẽ, cúi đầu suy nghĩ.

Mặc dù đã qua nửa ngày nhưng hình ảnh Ninh Hữu Phương khắc củ cái nàng vẫn nhớ rõ dị thường, thậm chí ngay cả vị trí đầu tiên Ninh Hữu Phương hạ đao cũng đều nhớ rõ không sai.

Ninh Tịch nghiêm túc nhìn thật lâu, mới để củ cái khắc hoa lên bàn, sau đó lấy khắc đao ra, cẩn thận khắc nhất đầu tiên. Một khối củ cái rơi xuống. Tiếp theo là nhất thứ hai, thứ ba...

Nếu Ninh Hữu Phương đứng một bên nhìn, bảo đảm sẽ khiếp sợ đến rơi cả tròng mắt. Động tác của Ninh Tịch mặc dù lạnh nhạt vụng về một chút, nhưng lại giống như đúc đao pháp lúc đó hần dùng.

Chỉ nhìn một lần lại có thể đem tất cả động tác của hần nhớ rõ ràng tường tận. Trí nhớ này quả là kinh hãi thế tục. Ninh Tịch cũng âm thầm kinh ngạc một lúc, sau đó liền trấn định lại. Sinh mệnh mất đi còn có thể có lại một lần. Vị giác nhạy bén đến trình độ như vậy, nhiều thêm một cái trí nhớ kinh người cũng không khó tiếp nhận.

Từ từ, hình thức ban đầu của bông hoa hiện ra.

Ninh Tịch lại lấy ra tiểu đao khắc càng mảnh hơn, cẩn thận chỉnh sửa củ cái. Qua một hồi lâu, một củ cái khắc hoa óng ánh trong suốt xuất hiện trước mắt.

Mặc dù trông cũng rất sống động, nhưng khi để cùng củ cái mà Ninh Hữu Phương đã điêu khắc liền có thể nhận ra sự chênh lệch.

Rất hiển nhiên, đóa hoa mà Ninh Hữu Phương đã khắc ra kia tinh xảo chói mắt hơn, đao công kỹ xảo thuần thực cao siêu cũng không phải chỉ dựa vào bất chúc là có thể đạt đến.

Ninh Tịch nghiêm túc xem xét hồi lâu, sau đó tự nhủ: "So với tay nghề của cha thì còn kém một chút, về sau phải luyện tập nhiều mới được".

"Tịch muội tử, ngươi đang làm gì ở đây vậy?" Vương Hi đi vào phòng bếp, thấy Ninh Tịch ngồi ở cái bàn trong góc tường, đưa lưng về phía cửa, miệng thì lầm bầm gì không rõ, lập tức tò mò bu lại.

Ninh Tịch tùy ý cười cười: "Ta đang luyện tập khắc hoa".

Vương Hi còn không có làm hồi sự, đến khi nhìn thấy hai củ cái khắc hoa trên bàn kia lập tức tròn to hai mắt, nói chuyện cũng không lưu loát: "Này, này là tự tay muội điêu khắc ra sao?"

Ninh Tịch buồn cười: "Ta cần gì phải lừa huynh".

Vương Hi nuốt một ngụm nước miếng, kìm nén nửa ngày mới nói được một câu: "Tịch muội tử, nhất định là sau này muội sẽ lợi hại hơn Ninh đầu bếp". Có học đồ nào vừa mới bắt đầu luyện đao công ngày đầu tiên đã có thể điêu khắc củ cái thành bông hoa giống như thật như thế.

Hần đã luyện hơn hai năm, cũng chưa luyện được tay nghề như vậy. Ninh Tịch nghe Vương Hi tán dương, trong lòng âm thầm vui mừng, trên mặt lại toát ra bộ dáng khiêm tốn: "Vương đại ca đừng khen muội như vậy, muội còn kém cha xa lắm".

Ba người Hồ Thanh, tiểu Tứ cùng tiểu Thuận cũng bị hấp dẫn đến, nghe nói củ cái khắc hoa sống động như thật kia là do Ninh Tịch tự tay làm, nhất tề choáng váng, ánh mắt nhìn Ninh Tịch cũng trở nên phức tạp.

Thì ra, nàng không chỉ có vị giác nhạy bén hơn người, thiên tư cũng thông minh siêu quần. Mới vừa bắt đầu làm học đồ đã bộc lộ tài năng xuất chúng, trong tương lai không xa chẳng phải nàng sẽ mạnh hơn nhiều so với bọn họ sao?

Vài thiếu niên không lớn không nhỏ ít nhiều đã bị rung động, lập tức đem khinh thường trong lòng thu vào.

"Tịch muội tử, muội thật sự là rất lợi hại". Tiểu Tứ thật lòng tán thưởng: "Ta luyện đao công một năm, đến bây giờ vẫn chưa khắc hoa, muội mới luyện ngày đầu tiên đã có thành tựu như vậy".

Hồ Thanh mâu quang chột lóe, nụ cười lại không được tự nhiên: "Đúng vậy, làm cho chúng ta cảm thấy xấu hổ".

Củ cải khắc hoa như vậy hẳn cũng có thể làm. Tuy nhiên hẳn đã là học đồ sáu năm, tùy thời có thể xuất sư. Dưới tình huống như thế, so đao công với một cái học đồ tiểu cô nương quả thực là một chuyện nhục nhã, thế nhưng trong mắt lại toát ra thần sắc hăm dọa.

Mặt ngoài, vài vị đầu bếp nhìn có vẻ êm thấm, nhưng sau lưng mơ hồ có ý khác. Làm vài học đồ cũng so cao thấp hết khí lực. Mấy ngày trước mấy người bọn họ luôn bị khuôn mặt tươi cười của Ninh Tịch làm choáng váng, cũng không xem Ninh Tịch là đối thủ.

Thế nhưng mà giờ khắc này, một loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt đang bắt đầu dâng lên trong lòng những thiếu niên này, ánh mắt nhìn về phía Ninh Tịch tự nhiên có biến hóa.

Ninh Tịch không phải là tiểu cô nương ngây thơ ngu ngốc, đối với biến hóa vi diệu của vài thiếu niên đều xem trong mắt, trong lòng khẽ động, miệng lại càng khiêm tốn: "Các huynh cũng đừng khen nữa, muội phải học tập các huynh mới đúng".

Tiểu Tứ là người cực kì đơn thuần, ha ha cười nói: "Hiện tại muội theo chúng ta học tập, không bao lâu sau, chúng ta lại hướng muội xin chỉ giáo".

Vương Hi không biết che dấu tâm tư, nụ cười trên mặt đã có chút cứng ngắc.

Hồ Thanh lại rất nhanh khôi phục như thường, cười phụ họa nói: "Tiểu Tứ nói rất đúng, tài nấu nướng không phải là xem thời gian làm học đồ dài hay ngắn. Dùng trí thông minh trời cho của Tịch muội từ khiêng định sẽ rất nhanh vượt qua mấy người chúng ta".

Ninh Tịch cười thân nhiên, đôi mắt xanh trệt sáng ngời: "Nhận được lời chúc của các vị đại ca, muội cũng hi vọng sẽ có một ngày như vậy đi".

Có một số việc muốn tránh cũng không tránh khỏi, nếu bọn họ cứ phải cùng nàng so tài, nàng sẽ không lùi bước bằng nụ cười vô tư như trước nữa. Nụ cười của vài thiếu niên có chút mất tự nhiên.

Nhất là Vương Hi, miệng vĩnh viễn có động tác nhanh hơn đầu óc, thốt ra nói: "Tịch muội tử, muội không phải thật sự định làm học đồ mãi chứ". Nữ tử nên ở trong nhà thêu khăn, làm một chút nữ công thì thích hợp hơn. Ninh Tịch thân nhiên cười: "Đương nhiên là không làm như vậy...". Mọi người vừa muốn thở ra lại nghe nàng nói tiếp, nhất tề tức cười: "Nhiều nhất là làm hai năm học đồ sau đó sẽ làm đầu bếp".

Đám người Hồ Thanh nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, nên khen nàng tự tin hay giấu cợt nàng quá cuồng vọng.

Muốn làm một người đầu bếp hợp cách, ít nhất cũng phải làm học đồ ba đến năm năm. Còn chưa nghe nói có ai hai năm đã xuất sư đây. "Tốt, có chí khí, khuê nữ của cha phải như vậy", một thanh âm quen thuộc vang lên ngoài cửa, là Ninh Hữu Phụng.

Không biết Ninh Hữu Phụng đã đứng đó bao lâu thế nhưng khi nghe câu nói sau cùng của Ninh Tịch rốt cục cũng không nhịn được lên tiếng.

Ninh Hữu Phụng sải bước đi đến, cúi đầu nhìn bao quát một lần, đôi mắt lập tức phát sáng: "Tịch nhi, đây là con dựa theo củ cải khắc hoa của cha mà làm ra sao?" Đương nhiên hẳn không nghĩ tới là Ninh Tịch có thể nhớ rõ từng bước hẳn đã làm, dựa theo đó mà điều khắc ra.

Ninh Tịch không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Lời nói vừa rồi đã đủ phách lối, cũng không thể đem tất cả thực lực đều bộc lộ ra, cất giấu một chút vẫn tốt hơn.

Ninh Hữu Phụng sáng lạng cười, đắc ý vỗ đầu Ninh Tịch: "Khuê nữ của Ninh Hữu Phụng ta quả nhiên là tốt".

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Củ cải a củ cải

Củ cải khắc hoa kia dạo qua tay của chư vị đầu bếp một vòng mới quay lại về trên tay Ninh Hữu Phụng.

Khi mọi người nhìn Ninh Hữu Phụng đặt dao đắc ý thì cảm thấy vừa buồn cười lại quen mắt.

Hồ lão đại nhin không được than thở vài câu: "Ta vốn tưởng rằng Hồ Thanh đã là thông minh rồi, nhưng so với Tịch nha đầu thật sự là kém xa".

Chân mập mạp liền phụ họa: "Đúng vậy, đồ đệ gốc kia của ta lại càng không có cách nào nhắc ra a".

Ninh Hữu Phụng nghe đến toàn thân thoải mái, trên mặt còn phải nặn ra nụ cười khiêm tốn: "Đâu có đâu có, quá khen quá khen". Đây quả thực là giống với một cái thổ địa chủ giàu đến chảy mỡ đang nói: "Ta rất nghèo, ta đặc biệt nghèo", thực khiến cho người ta hận mà.

Vương mặt đỏ chua lỏm nói một câu: "Thật là có chút thông minh, cũng không biết có thể tiếp tục học bao lâu". Nữ tử làm học đồ trong hiện tại ngày càng ít, không biết có thể nhìn đến ngày xuất sư hay không.

Những lời này liền chọc trúng nỗi đau buồn âm thầm trong lòng Ninh Hữu Phương, nụ cười lập tức cứng lại rồi.

Theo thường lệ là Hồ lão đại cười hòa giải: "Tốt lắm tốt lắm, sự tình sau này thì để sau này nói. Tóm lại Tịch nha đầu thông minh lanh lợi, có tài năng thiên phú, là một mầm non tốt khó gặp. Chúng ta đều nên vì Ninh lão đệ có người nối nghiệp mà vui vẻ mới đúng".

Ninh Hữu Phương cười nhẹ một tiếng, sắc mặt dễ nhìn không ít, trong lòng lại âm thầm ghen một cổ không nhẹ.

Sau này cần phải xuất ra tất cả tuyệt kỹ của bản thân để dạy Ninh Tịch, phải làm cho bọn họ nhìn một chút, khuê nữ của Ninh Hữu Phương hẳn so với Hồ Thanh mấy người bọn họ mạnh hơn nhiều. Nghĩ như vậy, Ninh Hữu Phương lập tức thay đổi kế hoạch tiến hành theo chất lượng ban đầu. Mới vừa com nước xong liền kêu Ninh Tịch vào trong phòng bếp nhỏ.

Hắn dè dặt đóng cửa, sau đó nghiêm trang nói với Ninh Tịch: "Khả năng điêu khắc của con rất có thiên phú, những ngày tiếp theo cứ luyện tập cái này đã, những thứ khác nói sau".

Ninh Tịch trịnh trọng gật đầu, vừa cười vừa nói: "Cha, mỗi ngày người dạy con nhiều hơn một chút đi, con không sợ khổ". Nếu đã quyết định đi lên con đường này, nằng nề đã chuẩn bị tâm lý chịu khổ.

Ninh Hữu Phương rất vui mừng, trùi mền nhìn Ninh Tịch sau đó nghiêm nghị nói: "Tham thì thâm, điều kiêng kỵ nhất khi học nghề là thấp thỏm phập phồng, hơi có chút tiến bộ liền đắc chí. Chỉ cần con dụng tâm, khẳng định sẽ tiến bộ rất nhanh, cha có lòng tin đối với con".

Ninh Tịch nhoén miệng cười, nghịch ngợm le lưỡi: "Con cũng có lòng tin đối với bản thân mình".

Cha và con gái đối mặt cười một tiếng.

Thời gian kế tiếp, tự nhiên là muốn cùng củ cái phần đầu.

Ninh Hữu Phương vừa biểu diễn các loại kỹ xảo điêu khắc, vừa nói: "Thật ra, có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn có thể dùng để khắc hoa, củ cái là thường gặp nhất, con mới bắt đầu luyện tập thì dùng củ cái là thích hợp nhất".

Ninh Tịch xem không chớp mắt, trong miệng không nhịn được hỏi: "Như vậy rốt cục khắc hoa có lợi gì?"

Ninh Hữu Phương ha ha cười: Tác dụng rất lớn, chỉ cần là một bữa tiệc trang trọng một chút thì trang trí đĩa thức ăn đặc biệt được chú ý. Có những bông hoa được khắc xinh đẹp như thế này này trang trí vào sẽ làm gia tăng khẩu vị của khách nhân. Hơn nữa, món ăn nguội bên trong có thịt nguội là không nói, để so sánh tay nghề giữa các đầu bếp thì cần dùng những khắc hoa này trang trí. Đều là chậm rãi luyện như vậy..."

Ninh Tịch nghe rất nồng nhiệt, nhìn chăm chăm động tác trong tay Ninh Hữu Phương, ngay cả nháy mắt cũng luyện tiéc, ngón tay không tự chủ được chuyển động trên đùi.

Ninh Hữu Phương làm mẫu một lần, muốn xem Ninh Tịch nhớ được bao nhiêu, cố ý cười nói: "Tốt lắm, bây giờ con đến thử xem".

Ninh Tịch không chút nghĩ ngợi gật đầu, đưa tay cầm lấy một củ cái mỏng nước, vừa hồi tưởng động tác vừa rồi của Ninh Hữu Phương, vừa động thủ.

Lần này đến phiên Ninh Hữu Phương ghen hòng trăn trối nhìn.

Bàn tay nhỏ nhắn, trắng mịn non mềm của Ninh Tịch nắm lấy thanh tiêu khắc đao mỏng manh, động tác cực kỳ linh hoạt và tinh xảo, đao pháp không chút lệch lạc, chính là đem đao pháp vừa rồi hắn dạy thì triển một lần.

Nàng chỉ nhìn một lần liền có thể tạo ra thành tựu như vậy, quả là thiên tài nấu nướng. Ninh Hữu Phương liếc mạng hít sâu, đem khiếp sợ cùng vui mừng dưới đáy lòng kiềm chế đi, cố làm ra vẻ lạnh nhạt nói: "Tốt, cứ luyện như vậy thêm mấy lần nữa".

Ninh Tịch nhu thuận gật đầu, quả nhiên lại cầm một củ cái khác cúi đầu tiếp tục điêu khắc.

Ở một góc độ mà Ninh Tịch không nhìn thấy, khóe miệng Ninh Hữu Phương toét ra một độ cong thật lớn, đôi mắt sáng kinh người.

Cảm tạ trời xanh, cuối cùng thì tài nấu nướng của Ninh gia cũng có truyền nhân, hắn còn mơ hồ có dự cảm trong tương lai Ninh Tịch sẽ không phải là vật trong ao.

Nói không chừng còn có thể đem tài nấu nướng của Ninh gia phát dương quang đại, chính là nữ nhi nhìn mảnh mai yếu đuối này đây. Hơn mười ngày kế tiếp, Ninh Tịch ngoại trừ thời gian vội vàng xất thức ăn luyện tập đao công cơ bản ra thì thời gian còn lại đều dùng để luyện tập khắc hoa. Quả thật là vội đến tẩu hỏa nhập ma. Mỗi ngày không biết muốn dùng đến bao nhiêu củ cái.

Tóm lại, đầu bếp chịu trách nhiệm mua nguyên liệu đã yên lặng đem số lượng củ cái cần mua tăng gấp đôi.

Về sau, ngay cả Tôn đại nương chịu trách nhiệm rửa rau thấy Ninh Tịch cũng sẽ trêu ghẹo: "Củ cái còn dùng đủ không, nếu không đủ ta lại rửa thêm chậu nữa".

Ninh Tịch cũng không xấu hổ, cười tủm tỉm đáp: "Vậy thì đa tạ đại nương", chọc đám người Tôn đại nương cười vui vẻ.

Ninh Tịch nỗ lực khắc khổ, roi vào trong mắt đám người Hồ Thanh, làm bọn họ có một phen cảm thụ bất đồng.

Chỉ hơn nửa tháng ngắn ngủi, đao công của Ninh Tịch đã có tiến bộ thần tốc. Ngoại trừ tốc độ còn chưa bằng bọn họ thì kỹ xảo cắt miếng, thái đinh, cắt khối, thái sợi đều đã nắm bắt sơ bộ.

Về phần trình độ khắc hoa, tiến bộ lại càng nhanh. Ban đầu vẫn là củ cải khắc hoa đơn giản, về sau Ninh Tịch lại đem củ cải điêu khắc thành nhiều hình dạng khác nhau.

Đầu tiên là đủ các loại hoa, tiếp theo là một chút tạo hình động vật đơn giản. Chỉ ít ỏi vài đao liền điêu khắc trông rất sống động, mấy người Hồ Thanh xem mà lú lười không thôi.

Mọi người trong miệng thì không nói gì, trong lòng lại bắt đầu âm thầm nổi lên tâm tư tranh đua, so với ngày thường đều dụng tâm hơn rất nhiều.

Nhất là Hồ Thanh tâm khí cao ngạo, vốn định sớm xuất sư nhưng bây giờ lại không chịu, trong lòng suy nghĩ bất luận như thế nào đều không thể thua một tiểu nha đầu. Vương hi lại không cam lòng ở phía sau Hồ Thanh, tự nhiên cũng hết sức cố gắng. Ngày ngày quần lấy Vương mặt rõ xin chỉ dạy chút ít bản lãnh. Vương mặt rõ đối với con mình tất nhiên là không giữ lại chút nào, ngày ngày mang Vương Hi đến phòng bếp nhỏ chỉ bảo.

Lời nói của tiểu Thuận không nhiều lắm, nhưng lại cực kỳ chăm chỉ, đi phòng bếp nhỏ của Chân mập mập cũng không ít.

Tiểu Tử lại là người buồn nhất.

Chu Nhị trời sinh ham mê bài bạc, không có việc gì lại chạy ra ngoài, cơ bản là không có tâm tư dạy bảo hấn thật tốt. Mỗi ngày nhìn những người khác đi theo sư phụ mình học nghề, hấn lại chỉ có thể luyện lập đao công cơ bản nhất. Ninh Hữu Phương đem biến hóa của tất cả thu vào mắt, đáy lòng âm thầm dâng lên sự tự hào không cách nào nói được.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thuyết phục Ninh Đại Sơn

Chuyện tình Ninh Tịch đến Thái Bạch lâu làm học đồ tự nhiên không thể giấu những người khác trong Ninh gia.

Ninh Hữu Tài cùng Vương thị rất kinh ngạc, cũng ngầm châm chọc vài câu, gặp Nguyễn thị ứng đối tự nhiên liền thức thời không nói gì nữa.

Chỉ có Ninh Đại Sơn nghe xong chuyện này thì mất hứng, muốn quở trách Ninh Hữu Phương vài câu, thế nhưng Ninh Hữu Phương mỗi ngày đều đi sớm về trễ, gần như là không thể thấy bóng dáng.

Hôm nay, Ninh Hữu Sơn đặc biệt đợi nửa buổi tối, rốt cục cũng thấy Ninh Hữu Phương và cháu gái trở lại.

Vừa nhìn Ninh Tịch một cái, sắc mặt Ninh Đại Sơn liền trầm xuống. Sắc mặt Ninh Tịch không thể che hết vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là đã rất mệt.

Ninh Đại Sơn nhìn mà thấy thương yêu đứt, hung hăng trợn mắt nhìn Ninh Hữu Phương: "Lão Tam, con rốt cục là đang làm cái gì? Tịch nha đầu là tiểu nữ oa, con không để nàng ở nhà hảo hảo đợi, lại đưa đến Thái Bạch lâu làm học đồ, con xem một chút nàng đã mệt mỏi đến thế nào?"

Đừng thấy Ninh Hữu Phương ở bên ngoài ngẩng đầu ưỡn ngực hăng hái, khi đến trước mặt Ninh Đại Sơn cũng chỉ có thể cười phàn: "Cha người đừng nóng giận. Chuyện làm học đồ này là Tịch nhi chính mình nói ra..."

Ninh tịch thông minh tiếp lời: "Đúng vậy tổ phụ, lúc đó là cháu cầu xin cha, cầu xin thật lâu cha mới gật đầu đồng ý".

Ninh Đại Sơn bán tín bán nghi: "Thật sự là Tịch nha đầu chính mình yêu cầu làm học đồ sao?"

Ninh Tịch gật đầu liên tục, tựa như con gà mổ thóc: "Dạ dạ dạ, là cháu chủ động yêu cầu. Tổ phụ, người cũng đừng tức giận với cha, cháu rất thích học nấu ăn, mặc dù khổ cực một chút nhưng lại học được nhiều thứ tốt như vậy, cháu cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều thật khoái trá".

Sự yêu thích từ tận đáy lòng nàng bởi vì nỗ lực cùng tiến bộ mà cảm thấy hạnh phúc.

Ninh Đại Sơn ghen đã nửa ngày, bây giờ lại nghe nàng nói như vậy liền hoạt kê tắt lửa, có chút rầu rĩ kéo sa sầm mặt: "Làm học đồ vừa khổ lại mệt mỏi, cháu là một cô nương, làm cái gì không làm lại muốn đi học cái này..."

Cả đời làm đầu bếp, không có ai có thể biết rõ hơn Ninh Đại Sơn về sự khổ cực của nghề này.

Ninh Hữu Phương ho khan một tiếng, vừa cười vừa nói: "Cha, Tịch nhi rất có thiên phú. Chỉ mới học hơn nửa tháng liền có thể so với người khác học nửa năm. Tài nấu nướng của Ninh gia chúng ta cuối cùng cũng có người kế nghiệp."

Ninh Đại Sơn tự nhiên không tin, hừ nhẹ một tiếng quay mặt đi.

Ninh Hữu Phương kiên trì đem biểu hiện hằng ngày của Ninh Tịch kể cho Ninh Đại Sơn, mặt cũng nhanh cười đến cứng lại. Thế nhưng mặt Ninh Đại Sơn vẫn sa sầm không nói tiếng nào.

Ninh Hữu Phương cũng không có cách nào, bắt đắc dĩ thở dài, nhìn Ninh Tịch một cái.

Ninh Tịch lập tức ngẫm hiểu, gấp rút thi triển khả năng làm nũng của mình, kéo tay áo Ninh Đại Sơn dao động qua lại không ngừng, trong miệng găt giọng: "Tổ phụ, cháu thật sự là thật tâm thích học nấu ăn, người đừng nóng giận. Mấy người đại ca bọn họ cũng không chịu học nấu ăn, về sau có cháu thừa kế tay nghề của Ninh gia chúng ta không tốt sao?"

Ninh Đại Sơn có chút dao động, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Vài thiếu niên đồng lứa của Ninh gia đều không có tư chất để trở thành đầu bếp. Ninh Tịch thì ngược lại, nàng có thiên phú lại chịu đựng tâm học, tương lai chỉ cần chỉ điểm thêm chút ít, tất nhiên là một mầm non tốt.

Ninh Tịch lại thêm chút sức, làm nũng nói: "Tổ phụ, tài nấu nướng của người tốt như vậy, về sau chỉ điểm cháu một chút đi".

Ngày thường Ninh Đại Sơn yêu thương Ninh Tịch, làm sao có thể chống lại Ninh Tịch làm nũng như vậy, sắc mặt hòa hoãn: "Cháu thật sự có thể chịu khổ khi làm nghề này sao?" Điều tối kỵ lúc học nghề đó là bỏ dở giữa chừng. Từ xưa giờ Ninh Tịch được nuông chiều thành tánh, không biết có thể kiên trì hay không.

Ninh Tịch vẫn cười như cũ, trong mắt lại có kiên định cùng chấp nhất: "Tổ phụ, cháu không sợ chịu khổ. Người tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ kiên trì tới cùng".

Ninh Đại Sơn cười một chút rồi thở dài: "Cũng được, nếu cháu đã thật lòng muốn trở thành đầu bếp, ta sẽ không ngăn cản nữa. Về sau có cái gì không hiểu, cứ việc tới hỏi ta".

Nghe Ninh Đại Sơn nói như thế, Ninh Tịch cao hứng nhảy cao ba thước, hoan hô không thôi: "Cảm ơn tổ phụ, tổ phụ đối với Tịch nhi tốt nhất". Ninh Đại Sơn cả dờn làm đầu bếp, tay nghề tự nhiên là đỉnh cao, ông chịu chỉ dạy cho mình tự nhiên là chuyện tốt. Ninh Đại Sơn bị chọc cười, yêu thương sờ đầu Ninh Tịch: "Nhà đầu nhà người có một mối cũng đừng khóc nhè là được".

Ninh Tịch nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, cười nói: "Người yên tâm, ngày đó không có đâu".

Kiếp trước, nàng liên tục sống trong sự quan tâm che chở của người nhà, được nuông chiều thành tánh, chưa bao giờ nghiêm túc làm việc gì. Kiếp này có thể làm lại, nàng tuyệt đối không tái phạm cái sai đó.

Khóe miệng Ninh Tịch chứa đựng vui vẻ, đôi mắt sáng so với sao trên trời còn muốn sáng hơn.

Ninh Đại Sơn dẫn dò vài câu xong liền đi. Lúc này Ninh Hữu Phương mới thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói: "Cha cũng thiệt là, vì chút chuyện nhỏ này còn đặc biệt chạy tới một chuyến".

Nguyễn thị cười tiếp lời: "Chứ sao nữa, cha chồng đợi một hồi lâu, mặt vẫn nhăn nhó".

Ninh Huy cười hì hì lại tiếp: "Chính là chính là, làm hại con đọc sách cũng không vào".

Vừa nhắc tới đọc sách, Ninh Tịch đột nhiên nhớ đến một sự kiện, ân cần hỏi han: "Ca ca, còn hai ngày nữa là huynh thi học trò nhỏ đúng không?".

Ninh Huy gật gù đầu: "Trong học đường của huynh có mười mấy người cùng tham gia thi, đến lúc đó huynh sẽ cùng bọn họ đi là được".

Địa điểm diễn ra cuộc thi học trò nhỏ là ở trong huyện thành, đi bộ khoảng một hai canh giờ là đến. Tổng cộng muốn thi một ngày rưỡi, bởi vậy, mười mấy học sinh trong học đường hẹn ước nhau cùng tìm một cái khách sạn ở phụ cận trụ lại, cùng tiền cùng xuất cũng có thể giúp đỡ nhau chút ít.

Ninh Hữu Phương đối với chuyện Ninh Huy đi thi xưa nay chưa từng hỏi qua, đêm nay lại khó có được hỏi một câu: "Hành lý đã thu thập xong chưa?"

Ninh Huy có chút thụ sủng nhược kinh, gật đầu liên tục: "Vừa rồi đã thu thập xong. Sáng ngày mai con sẽ xuất phát, chờ thi xong lại trở về". Đi một lần là khoảng chừng ba ngày.

Ninh Hữu Phương gật đầu nhẹ, phân phó Nguyễn thị: "Đi ra ngoài có nhiều thứ cần dùng đến tiền, nàng cho Ninh Huy nhiều một chút".

Nguyễn thị cười cười: "Yên tâm đi, số tiền ta đưa cho hắn ước chừng cũng đủ hắn dùng".

Ninh Tịch cắn môi, chợt nói: "Ca ca, lúc thi cần phải trầm ổn chút ít, ngàn vạn lần đừng hoảng hốt". Cho dù là không đậu cũng đừng tức giận.

Những lời cuối cùng tự nhiên không có nói ra.

Ninh Huy cũng không có nhiều nắm chắc, nghe vậy cười cười, lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nguyễn thị đặc biệt vận bắc đèn ra ngoài thêm một ít, trong phòng quả nhiên sáng hơn rất nhiều.

Ninh Huy yên lặng ôn tập sách vở, Ninh Tịch đã mệt mỏi vô cùng, nhưng cũng không chịu đi ngủ sớm, quyết tâm thức đêm cùng Ninh Huy.

Chỉ là, bận rộn cả ngày, nàng thật sự là quá mệt mỏi, con mắt dần trĩu xuống...

Ninh Huy vô tình ngẩng đầu lên, nhìn không được cười cười. Ninh Tịch cứ như vậy mà gối lên cánh tay của mình ngủ thiếp đi. Khuôn mặt nhỏ nhỏ kia dưới ánh đèn có vẻ ôn nhu yên tĩnh dị thường.

Ninh Huy nhẹ nhàng để cuốn sách xuống bàn, rón rén ôm lấy Ninh Tịch, đặt nàng lên giường, cời giấy lại đem đệm chăn đắp kín cho nàng. Lúc này mới tiếp tục đi đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Các thiếu niên tranh giành tình cảm

Nguyễn thị tràn đầy mong đợi, chờ Ninh Huy thi xong trở về.

Ninh Hữu Phương mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng cũng ôm chút ít kỳ vọng.

Trước kia hẳn một lòng mong Ninh Huy thừa kế thủ nghệ của mình, hiện tại đã có Ninh Tịch, phần tâm tư này cũng nhạt bớt, đối với cuộc thi học trò nhỏ của Ninh Huy cũng coi trọng nhiều hơn.

Nếu Ninh Huy có thể đỗ học trò nhỏ, sẽ trở thành người có công danh, có thể thoát khỏi vận mệnh mấy đời đều là bạch đinh của Ninh gia. Đối với Ninh gia mà nói, trăm phần trăm đó là một chuyện tốt. Nhưng Ninh Tịch lại là người duy nhất biết rõ kết quả kỳ thi này của Ninh Huy. Mỗi lần nghĩ đến kiếp trước Ninh Huy thi không đậu, tinh thần sa sút cùng thất vọng, trong lòng liền mơ hồ đau, âm thầm mong mỗi kỳ tích sẽ xuất hiện.

Nếu ngay đến chuyện trùng sinh còn có thể xảy ra, thì có lẽ, vận mệnh của Ninh Huy cũng sẽ không giống kiếp trước đi, nói không chừng, hẳn có thể khảo trúng đầu. Ninh Tịch nhiều lần an ủi chính mình. Bởi vì có tâm sự, lúc làm việc cũng không chuyên chú bằng trước kia.

Tiểu Tứ đã sớm thấy sự khác thường của Ninh Tịch, nhìn không được thấp giọng hỏi: "Tịch muội từ, muội là sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?" Ít cười, nói chuyện cũng thiếu nhiều so với trước kia, thỉnh thoảng lại nhíu mày, hiển nhiên là có tâm sự.

Ninh Tịch phục hồi lại tinh thần, cười cười, thuận miệng nói: "Không có việc gì", liền cúi đầu tiếp tục xắt thức ăn.

Tiểu Tứ tràn ngập nhiệt tình thì bị xối một gáo nước lạnh, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Vương Hi nhìn thấy tất cả, trong lòng cực kỳ thoải mái, nhìn không được cười nhạo: "Tiểu Tứ, người thật là xen vào chuyện người khác, Tịch muội từ thật tốt, có thể có chuyện gì?"

Hắn đã sớm nhìn tiểu Tứ không vừa mắt, trong vài người bọn họ, tiểu Tứ là thanh tú nhất, lại là người thân với Ninh Tịch nhất. Khó có thể có cơ hội tốt như vậy, phải chế nhạo vài câu mới thống khoái.

Tiểu Tứ không muốn cùng hắn tranh chấp, im lặng không nói cúi đầu làm việc.

Vương Hi chiếm thế thượng phong, tâm tình thật tốt, cười hi hi nhìn về phía Ninh Tịch, ân cần hỏi: "Tịch muội từ, ta đã làm xong phần của mình, ta tới giúp muội một chút nhé?"

Ninh Tịch cười nhạt, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Không cần, đao công của muội còn kém xa so với các huynh, phải luyện tập nhiều mới được, không thể lười biếng".

Vương Hi đụng phải cây đinh mềm, nụ cười cũng không nhìn được.

Tiểu Tứ thấp giọng cười rộ lên.

Vương Hi đầy bụng tức, lập tức trừng tiểu Tứ: "Tiểu Tứ, người cười cái gì?"

Tượng đất cũng có ba phần tức giận, hướng chỉ ở trước mặt một cô gái xinh đẹp, là nam hài tử làm sao có thể chịu yếu thế. Tiểu Tứ luôn luôn nhu thuận, thế nhưng bây giờ cũng đáp trả một câu: "Ta thích cười liền cười, người có thể quản sao?"

Cơ bản là Vương Hi không nghĩ tiểu Tứ dám mạnh miệng, lại thấy Hồ Thanh cùng tiểu Thuận ở một bên xem náo nhiệt, con tức trong lòng liền từ từ xuất

ra. Trong lúc mất bình tĩnh, liền vọt tới trước mặt tiểu Tứ, một tay nắm lấy cổ áo tiểu Tứ:”Ngươi mới vừa nói cái gì? Có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa”.

Đổi lại là trước kia, tiểu Tứ đã sớm lùi bước, liên tục nói xin lỗi. Nhưng không biết hôm nay như thế nào, tính tình tiểu Tứ bộc phát, ngạnh cổ đáp:”Nói thì nói, ta muốn cười liền cười, không mượn người xen vào”.

Vương Hi nghiêng răng ken két, khóe mắt lại thấy Ninh Tịch ân cần nhìn tiểu Tứ một cái, tính khí lập tức không dễ ép được, mạnh mẽ cho tiểu Tứ một đấm.

Tiểu Tứ không dễ phòng, cứng rắn bị một đấm này, kêu lên một tiếng:”Ồi chao ơ”.

Mọi người đang nhàn nhã xem náo nhiệt giặt mình, vội vàng đi đến khuyên can.

Tiểu Thuận kéo lấy Vương Hi, cau mày khuyên nhủ:”Vương Hi, ngươi bị cái gì, mau buông tay, nếu để Chu đầu bếp biết được, khẳng định sẽ tìm người tính sổ đây”.

Hồ Thanh thì dùng sức kéo tiểu Tứ ra, thấp giọng nói:”Tiểu Tứ, ngươi đánh không lại Vương Hi đâu, đừng làm rộn, kiên nhẫn một chút”.

Những lời này thiếu sót hoàn toàn con tức trong lòng tiểu Tứ, không ngó ngang quan tâm, gào lên:”Ta sao không đánh lại hắn, ngươi buông tay, ta...ta phải đánh hắn ngay bây giờ. Ý vào vóc dáng cao to, cả ngày khi dễ người khác, hừ”.

Vương Hi tính tình vốn đã nóng nảy, lại nghe những lời của tiểu Tứ càng thêm căm tức, cao giọng la ầm lên:”Đến đây, có bản lĩnh thì chúng ta ra ngoài đọ sức”.

Tiểu Tứ không biết như thế nào, hừ một tiếng, từ trong tay Hồ Thanh dẩy ra, nhào tới.

Vương Hi cũng không phải là người cam lòng để cho người khác làm chủ, lập tức đẩy tiểu Thuận, cùng tiểu Tứ quần thành một đoàn.

Hai người không cẩn thận đụng phải tấm thớt gỗ, “Đông”, phát ra một tiếng vang thật lớn rơi xuống mặt đất. Cái trắng rơi đầy đất, bị hai người giẫm đạp lên, thật là khiến cho người ta không đành lòng nhìn đến.

Các đầu bếp nhìn không được, cũng đi lại can ngăn, phòng bếp to như vậy nhanh chóng loạn thành một đoàn.

Ninh Tịch ghen ghét nhìn trần trời, theo phản xạ hô:”Cha, cha mau tới, bọn họ đánh nhau rồi”.

Vừa dứt lời, bóng dáng Ninh Hữu Phương liền xuất hiện trong phòng bếp lớn. Hắn nhìn Vương Hi đang dây dưa không ngừng với tiểu Tứ, lại nhìn mặt đất chật vật, lửa giận xông ra:”Tất cả dừng lại cho ta”.

Tiếng rống muii phản trung khí kia làm tiểu Tứ và Vương Hi giật mình, không hèn mà cùng dừng tay.

Tóc Vương Hi tán loạn, nhìn rất chật vật. Tiểu Tứ càng thảm hơn, má trái bị đánh một quyền, sưng phồng lên.

Mặt Ninh Hữu Phương âm trầm, nổi giận đùng đùng đi lên phía trước, tức miệng mắng to:”Hai người các ngươi ăn no rồi việc không có việc gì làm đúng không? Sao lại đánh nhau ở chỗ này? Các ngươi hãy nhìn xem phòng bếp bị hai người các ngươi lãng phí như thế nào? Quả thực là không còn thể thống gì cả. Ta cho các ngươi thời gian là một nén nhang để thu thập sạch sẽ chỗ này. Nếu ta thấy có nửa điểm không sạch thì hôm nay các ngươi đừng nghĩ đến việc ăn cơm”.

Vương Hi cùng tiểu Tứ mới vừa rồi còn giống như hai con gà chọi, bây giờ bị chửi thì đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ biết gật đầu.

Con giận của Ninh Hữu Phương còn chưa tan hết, trừng tiểu Thuận và Hồ Thanh một cái:”Hai người bọn họ đánh nhau, các ngươi cũng không biết đem bọn họ kéo ra sao? Đều là đồ vô dụng”.

Hồ Thanh nhỏ giọng giải thích:”Chúng ta vừa rồi có kéo bọn họ, nhưng cơ bản là kéo không được...”

Ninh Hữu Phương vừa nghe lời này, lại càng tức giận hơn, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hi một cái, lại nghĩ đến tính tình Vương Hi mặt rỗ bao che khuyết điểm, cảm thấy nhức đầu, tự nhiên đem lửa giận trút hết lên tiểu Tứ.

“Tiểu Tứ, ngày thường ngươi rất biết nghe lời, nhu thuận, hôm nay là như thế nào? Ngươi không biết nhường Vương Hi một chút sao?”

Tiểu Tứ đẩy bụng ủy khuất, vành mắt đều đỏ.

Ninh Tịch ở một bên nghe, nhìn không nổi nữa, chen miệng vào:”Cha, chuyện này cũng không thể trách tiểu Tứ cả ca hết được. Vừa rồi là Vương đại ca động thủ trước”, đến bây giờ mặt tiểu Tứ vẫn còn sưng kia kia. Ninh Hữu Phương sửng sốt, nhìn sang Vương Hi.

Vương Hi vừa giận vừa hờn, nhưng cũng không dám không thừa nhận, gật đầu nhẹ, trong lòng lại càng thêm ghen ghét tiểu Tứ.

Ninh Hữu Phương lại khiển trách Vương Hi vài câu, Vương Hi cũng không dám lên tiếng, đem tất cả nhớ đến trên đầu tiểu Tứ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Người là ai

Trận phong ba nhỏ này tạm thời dừng lại.

Vương Hi với tiểu Tứ thu thập phòng bếp lớn, cả hai đều không thèm nhìn nhau. Hồ Thanh cùng tiểu Thuận cũng ngồi xuống hỗ trợ.

Ninh Tịch rất tự nhiên tiến tới bên cạnh tiểu Tứ, thấp giọng hỏi: "Tiểu Tứ ca ca, mặt của huynh còn đau không? Muội đi vắt khăn nóng cho huynh chườm nhé?"

Tiểu Tứ trong lòng rất vui sướng, gật đầu liên tục đáp ứng.

Vương Hi buồn bực hừ một tiếng, ồm ồm nói: "Tịch muội tử, muội cũng quá thiên vị đi. Cánh tay ta cũng bị đánh sưng lên, tại sao muội không lấy khăn lông cho ta?"

Ninh Tịch dờ khóc dờ cười, chỉ đành phải đáp một câu: "Hào hảo hảo, muội đi vắt hai cái khăn đến cho các huynh, các huynh mỗi người một cái".

Vương Hi lúc này mới vừa lòng, khiêu khích trừng tiểu Tứ một cái.

Tiểu Tứ hừ nhẹ, quay đầu qua chỗ khác, không thèm nhìn Vương Hi nhiều thêm một cái.

Chỉ là khi Ninh Tịch cầm khăn nóng đi đến, hai người lập tức trung ra nụ cười, trăm miệng một lời nói: "Cho huynh trước", sau đó trợn mắt trừng đối phương.

Ninh Tịch vừa tức giận vừa buồn cười, nhin không được quở trách vài câu: "Hai huynh cũng thật là, chuyện lông gà vỗ tới thôi mà cũng đánh nhau. Tôn thương hòa khí không nói, còn đem phòng bếp làm lộn xộn. Chúng ta ở đây là để làm học đồ, có thể ngày ngày làm việc cùng nhau cũng là một loại duyên phận. Cãi nhau âm ỉ nhiều không tốt.

Tiểu Tứ có chút xấu hổ, cúi đầu nói: "Tịch muội tử nói đúng lắm, về sau ta sẽ không đánh nhau với Vương Hi nữa".

Ninh Tịch cười tán thành, đưa khăn nóng qua.

Vương Hi cũng ngượng ngùng cười cười: "Tịch muội tử, vừa rồi là ta quá xúc động, muội đừng nóng giận".

Ninh Tịch nhin không được cười lên: "Vương đại ca, lời này của huynh không đúng rồi, lời xin lỗi không nên nói với muội". Hắn vừa rồi đánh tiểu Tứ một quyền không nhẹ, khóe mắt tiểu Tứ đều tím bầm một mảng.

Vương Hi không tình nguyện nói: "Tiểu Tứ, vừa rồi là ta không đúng, thật xin lỗi". Giọng nói rất là giả dối, không có nhiều thành ý.

Tiểu Tứ phẫn nộ đáp: "Không sao, ta cũng đánh người hai quyền mà". Hai người liền xem như hòa hảo.

Ninh Tịch cười tủm tỉm nhìn một màn này, đưa cái khăn lông còn lại cho Vương Hi.

Lúc này, Vương mặt đỏ vội vã đi đến, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Vương Hi, sắc mặt liền trở nên khó nhìn: "Vương Hi, ai khi dễ con?"

Vương mặt đỏ đúng là một người bao che khuyết điểm. Vừa đến cũng không hỏi sự tình từ đầu đến cuối mà chỉ lo hỏi là ai khi dễ Vương Hi, hắn cũng không nghĩ thử, Vương Hi to lớn như vậy, ai có thể khi dễ hắn?

Ninh Tịch trong lòng cảm thán không thôi, nhưng cũng biết Vương mặt đỏ vô cùng khó nói chuyện, nàng vẫn là không chen miệng thì tốt hơn.

Mặc dù Vương Hi dễ xúc động, dễ giận, nhưng cũng là một thiếu niên thẳng thắn thành thật, thấp giọng đáp: "Cha, con cùng tiểu Tứ nổi lên chút tranh cãi, nhất thời không kiềm được tính tình nên liền động thủ".

Vương mặt đỏ nổi giận trừng tiểu Tứ một cái, lại nhìn thấy vết bầm ứ đọng trên khóe mắt của tiểu Tứ mới đem lời mắng đã đến bên miệng nuốt vào, trảm mặt kéo Vương Hi đi.

Tiểu Tứ bị trừng thì ủy khuất, chỉ là dù thế nào thì Chu Nhị cũng sẽ không đến làm chỗ dựa cho hắn, hắn đành phải nhin con tức này.

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, khuyên như: "Tiểu Tứ ca ca, là Vương Hi ra tay trước, ai cũng không thể đổ lỗi cho huynh".

Tiểu Tứ trong lòng âm áp, lại nhìn thấy nụ cười ôn nhu thân thiết của Ninh Tịch thì đỏ mặt.

Trong mắt Ninh Tịch, tiểu Tứ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa, nằng nệ miệng quan tâm cũng chỉ xuất phát từ tình bạn khi làm việc cùng nhau mà thôi. Thấy tiểu Tứ như vậy thì khẽ mỉm cười, liền cúi xuống tiếp tục công việc của mình.

Đao công của nàng tiến bộ cực nhanh, cắt miếng, cắt khối, thái sợi đều thành thực, so với tốc độ của tiểu Tứ không xê xích bao nhiêu. Chỉ là, khí lực của nữ tử kém hơn nam tử, mặc dù trong tay cầm thái đao được được đặt làm riêng cho mình nhưng cánh tay nàng vẫn càng ngày càng bủn rủn.

Ninh Tịch không nói tiếng nào, cắn răng gắng gượng đến cuối cùng. Chờ quả cà cuối cùng biến thành sợi nhỏ dưới đao của mình, nàng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cánh tay đã đau nhức đến mức không thể nhấc lên nổi.

Mấy ngày qua, nàng đều là cứng rắn chống đỡ như vậy, chưa từng tỏ khổ trước mặt Ninh Hữu Phương.

Chu đầu bếp đi đến, ân cần hỏi han: "Tịch nha đầu, nếu mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi, đừng cố quá".

Ninh Tịch dùng tay áo tùy ý lau mồ hôi, giữ vững tinh thần đáp: "Không có việc gì, cháu còn có thể tiếp tục".

Chu đầu bếp nhìn không được, cười: "Nha đầu nhà cháu, sắc mặt đều đã trắng bệch lại còn cứng rắn. Phía sau cũng không còn chuyện của các cháu, đi nghỉ ngơi một chút đi".

Ninh Tịch cười gật đầu, thật tự nhiên cầm lấy một củ cải, hiển nhiên là dự định đi luyện khắc hoa.

Chu đầu bếp thấy như vậy âm thầm thôn thức không thôi. Vừa có thiên phú trời cho, lại chịu chăm chỉ khổ luyện, tiểu cô nương này tương lai không kém a. Ninh Tịch theo thói quen đi đến phòng ăn, tìm một chỗ ít người qua lại để ngồi, lấy khắc đao ra, từng đao, từng đao hạ xuống.

Chốc lát sau, một đóa hoa trông rất sống động liền xuất hiện trước mắt. Cánh hoa được khắc rất tỉ mỉ, tầng tầng nở rộ, tinh xảo xinh đẹp.

Cho dù là một người trong nghề quan sát cũng sẽ không tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Ninh Tịch vẫn không hài lòng lắm, lẩm bẩm nói nhỏ: "Tốc độ quá chậm", so với tốc độ của Ninh Hữu Phương thì tốc độ của nàng chậm hơn không chỉ một phần.

Một âm thanh mềm mại chọt vang lên ở sau lưng: "Uy, một mình ngồi ở đây nói thầm cái gì vậy?"

Ninh Tịch sửng sốt, theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Đó là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, một đôi mắt bồ câu tràn đầy tò mò đánh giá chính mình.

Thiếu nữ xa lạ này ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc một cái áo màu vàng nhạt, váy hồng đào, trên đầu chài búi tóc hai bên. Nhìn cách ăn mặc, dù không phải là tiểu thư khuê các nhưng so với nữ tử bình thường thì chú ý hơn chút ít.

Trong phòng bếp của Thái Bạch lâu, ngoại trừ những người phụ nữ làm việc vất vả thì còn lại đều là nam tử. Đột nhiên nhìn thấy một thiếu nữ độ tuổi giống mình, Ninh Tịch cảm thấy rất ngoài ý muốn: "Người là ai?"

Thiếu nữ kia nhún vai, vừa cười vừa nói: "Ta họ Tôn, gọi là Tôn Đông Tuyết".

Tôn Đông Tuyết? Cái tên này hình như có chút quen thuộc...

Ninh Tịch cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra cái tên này mình nghe ở nơi nào: "Người là nữ nhi của Tôn chương quỹ đúng không?"

Tôn Đông Tuyết cười hi hi một tiếng: "Đúng vậy, Tôn chương quỹ là cha ta. Người chính là Ninh Tịch, người cha ta hay nhắc đến phải không?", ở trong phòng bếp xuất hiện một cô nương mười một mười hai tuổi xinh đẹp, ngoại trừ nữ nhi của Ninh đầu bếp- Ninh Tịch, thì cũng không còn người khác. Ninh Tịch cười gật đầu, nhu thuận hô: "Đông Tuyết tỷ tỷ tốt".

Tôn Đông Tuyết vui tươi hơn hờ xác nhận, tiến lên phía trước, lập tức kinh hô: "Nha, hoa này là dùng nguyên liệu gì để điêu khắc ra vậy? Thật sự là quá đẹp".

Ninh Tịch cười cười: "Là ta sử dụng củ cải để làm ra, Đông Tuyết tỷ tỷ nếu thích thì muội tặng cho tỷ".

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bạn mới

Tôn Đông Tuyết cao hứng đồng ý, dè dặt nhận lấy đóa hoa kia, nhìn kĩ càng thấy đóa hoa được điêu khắc rất tinh xảo xinh đẹp, thật sự là càng xem

càng thấy thích.

“Tỷ ném thử đi”, Ninh Tịch hưng trí bưng bưng đề nghị. “Củ cải hôm nay đặc biệt thủy nộn ăn rất ngon miệng”.

Tôn Đông Tuyết tròn to hai mắt, khoa trương lắc đầu: “Củ cải khác hoa xinh đẹp như vậy, sao tỷ có thể ăn được chứ. Tỷ muốn giữ lại, mang về từ từ xem”.

Ninh Tịch nhin không được cười lên, sinh ra một chút hảo cảm đối với thiếu nữ đứng trước mặt này. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy bông hoa mà Ninh Hữu Phương điêu khắc cũng có phản ứng như vậy. “Có xinh đẹp đi chẳng nữa thì đó cũng chỉ là một củ cải mà thôi”, Ninh Tịch cười khanh khách đem những lời Ninh Hữu Phương đã từng nói ra nói lại một lần: “Củ cải là dung để ăn, nếu hiện tại tỷ không ăn, lát nữa nó sẽ bị héo, ăn không ngon”.

Tôn Đông Tuyết cười hi hi: “Dù sao tỷ cũng không ăn”. Nói xong thì dè dặt đem đóa hoa đó nâng niu, quả thực là thích không buông tay: “Ninh Tịch muội muội, tài nấu nướng của muội thật tốt”.

Ninh Tịch mím môi cười một tiếng, khiêm tốn vài câu: “Đừng khen muội như vậy, muội mới làm học đồ một tháng thôi, muội còn kém xa lắm”.

Nghe Ninh Tịch nói như vậy, Tôn Đông Tuyết càng ngạc nhiên: “Muội mới làm học đồ một tháng đã có thể điêu khắc ra đóa hoa đẹp như vậy, thật sự là quá lợi hại”.

Ninh Tịch lại cười một tiếng: “Ngay cả chức công muội còn chưa học đâu, có gì mà lợi hại”. Những ngày qua nàng một mực khổ luyện đao công, chức công còn chưa bắt đầu học. Tôn Đông Tuyết cẩn thận đánh giá Ninh Tịch, thở dài nói: “Muội nhỏ hơn tỷ hai tuổi mà so với tỷ, muội có bản lĩnh hơn tỷ nhiều”.

Ninh Tịch vội cười nói: “Tỷ mà tiếp tục khen muội như vậy muội sẽ đỏ mặt đấy”.

Hai người ta một câu ngời một câu, rất nhanh liền quen thân.

Sau một lúc lâu, đám người Hồ Thanh cũng đi đến, thấy Tôn Đông Tuyết lập tức tiến đến chào hỏi.

Tôn chương quỹ thương yêu nhất nữ nhi này, thỉnh thoảng sẽ mang nàng đến Thái Bạch lâu chơi, bởi vậy bọn họ ai cũng biết nàng.

Tôn Đông Tuyết liếc Vương Hi và tiểu Tứ một cái, cười hi hi: “Nhìn hai người các ngươi là đánh nhau đi”. Khóe mắt tiểu Tứ có một khối máu ứ đọng, trên tay Vương Hi lại có vài vết cào, vừa nhìn liền biết đó là dấu vết đánh nhau.

Tiểu Tứ da mặt mỏng, thẹn thùng gật đầu.

Vương Hi ngay thẳng hơn, thông khoái thừa nhận: “Vừa rồi cùng tiểu Tứ đánh một trận, đem phòng bếp làm loạn thành một nùi, dọn nửa ngày mới sạch sẽ”.

Tôn Đông Tuyết bị chọc cười, giả làm mặt quý: “Rồi lại bị Ninh đầu bếp mắng đúng không? Đáng đời”.

Ninh Tịch cũng cười hi hi, đối với Tôn Đông Tuyết hoạt bát sáng láng lại thêm một tầng hảo cảm.

Tôn Đông Tuyết cũng có ấn tượng rất tốt đối với Ninh Tịch, cười nói: “Ninh Tịch muội muội, dù sao muội cũng đã xong việc ở nơi này rồi, hay là trưa nay muội cùng tỷ đến tiền viện ăn cơm đi, tỷ sẽ dẫn muội đến nhà gian mở rộng tầm mắt”.

Ninh Tịch vừa nghe tâm liền động.

Từ lúc đến Thái Bạch lâu đến giờ, mỗi ngày nàng đều ở trong bếp làm việc, còn chưa bao giờ đi đến tiền viện đâu, lại khó có dịp gặp được một thiếu nữ hợp ý mình như vậy...

Tôn Đông Tuyết hờn dỗi cười kéo tay Ninh Tịch: “Do dự gì nữa, đi thôi”.

Ninh Tịch cũng không ngần ngại, suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý: “Được, nhưng mà để muội nói với cha một tiếng đã”. Hai thiếu nữ vừa cười vừa nói, lôi kéo tay cứ như vậy mà đi.

Vài thiếu niên đều lộ vẻ hâm mộ. Về phần bọn hân hâm mộ chuyện đi tiền viện ăn cơm hay là chuyện Tôn Đông Tuyết được thân mật nắm tay Ninh Tịch thì không ai biết được.

“Cha, con có thể cùng Đông Tuyết tỷ tỷ đi tiền viện ăn cơm không?”

Ninh Hữu Phương đang bận rộn xào rau, khi nghe tiếng nói mềm mại ngọt ngào của Ninh Tịch thì phản xạ quay đầu qua nhìn.

Chưa kịp lên tiếng, liền nghe Tôn Đông Tuyết nói: “Ninh thúc thúc, người yên tâm, cháu đảm bảo sẽ đem Ninh Tịch muội muội trả lại bình yên vô sự, một cọng tóc cũng không thiếu”.

Ninh Hữu Phương không nhịn được cười lên: “Tốt tốt tốt, Tịch nhi, vậy hôm nay con đi chơi với Đông Tuyết trong chốc lát đi”.

Ninh Tịch cười gật đầu, chưa kịp nói gì liền bị Tôn Đông Tuyết nôn nóng kéo đi.

“Ninh Tịch muội muội, tỷ đã sớm nghe cha nói về muội”, Tôn Đông Tuyết vừa đi vừa nói: “Ta rất hiếu kỳ, muốn đến xem muội một chút, cuối cùng hôm nay cũng có thể nhìn thấy muội”.

Ngày thường Ninh Tịch đều ở cùng một đồng thiếu niên, suốt ngày không nói chuyện nhiều lắm, luôn vội đầu làm việc. Kéo có được hôm nay lại nhìn thấy thiếu nữ cùng lứa, lập tức khôi phục bản tính hoạt bát dí dỏm, cười nói: “Muội cũng đã sớm nghe nói khuê nữ của Tôn chương quý thông minh lại xinh đẹp, hôm nay được nhìn thấy, quả thế”.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, thân mật lôi kéo nhau đi về phía tiền viện.

Lúc này, khách nhân của Thái Bạch lâu còn chưa tan hết, hơi hạ nhiệt.

Ninh Tịch đi theo Tôn Đông Tuyết từ lối đi đằng sau phòng bếp vòng ra tới trong tiền viện, lập tức sợ hãi không thôi.

Trong hành lang rộng rãi sáng sủa xếp đặt khoảng hơn hai mươi cái bàn vuông, đều ngồi đầy nhóc. Người dùng bữa, uống rượu, nói chuyện nói cười không dứt, thật sự là náo nhiệt cực kỳ.

Vài tên bồi bàn đi đi lại lại, hoặc là lau bàn hoặc là bưng thức ăn hoặc là chào hỏi khách khứa, bận rộn cực kỳ.

Trung gian đại đường có một cái cầu thang làm bằng gỗ, thông đến nhà gian ở lầu hai. Nhìn lướt qua, nhà gian cũng đã ngồi đầy.

Thái Bạch lâu làm ăn thật đúng là tốt.

Ninh Tịch thấy một màn này, không biết như thế nào liền dâng lên một cổ tự hào cùng phấn chấn.

Một ngày nào đó, nơi này sẽ có rất nhiều khách nhân biết đến cái tên Ninh Tịch, hơn nữa vì nàng mà tranh nhau đến, vì được ăn thức ăn nàng làm.

Vừa nghĩ đến đó, Ninh Tịch cảm thấy nhiệt huyết cầu mình sôi trào mãnh liệt.

Cảm giác mãnh liệt muốn được làm gì đó kích thích bành trướng, rất xa lạ, nhưng nàng lại cảm thấy thật tốt. “Ninh muội tử, tỷ dẫn muội đi gặp cha tỷ nhé?”, hiển nhiên là Tôn Đông Tuyết đối với nơi này rất quen thuộc, ngựa quen đường cũ mà dẫn Ninh Tịch đến trước quầy thu ngân, cười hi hi hô: “Cha”.

Ninh Tịch lập tức chào: “Tôn bá bá tốt”.

Tôn chương quý đang cúi đầu tính toán sổ sách có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, khi thấy Ninh Tịch thì ngẩn người, lại cười nói: “Ta lại nghĩ hôm nay sẽ giới thiệu hai con với nhau, không nghĩ hai con đã tự làm quen trước”.

Tôn Đông Tuyết cướp lời, nói: “Cha bận rộn mà, cũng không chịu dẫn con đến phòng bếp, con liền tự đi qua”.

Tôn chương quý cười hơ hớ đáp: “Tốt tốt tốt, hai người các con nói chuyện hợp ý liền tự mình đi dạo tốt lắm, chờ nhà gian trên lầu trống cha liền cho người gọi các con”.

Tôn Đông Tuyết cười đáp ứng, lôi kéo Ninh Tịch đi dạo xung quanh.

Khách nhân ngồi ở tiền sảnh tầng trệt đa số là chút hán tử trẻ tuổi, cũng có nam tử có bộ dáng thư sinh nho nhã. Giữa một đồng đại nam nhân chợt xuất hiện hai tiểu cô nương xinh đẹp, đầu ai có thể nhận được, tất cả đều quay lại nhìn theo.

Vốn Ninh Tịch có chút không được tự nhiên, lại nghĩ, sau này nàng trở thành đầu bếp sớm muộn gì cũng có ngày phải lộ diện, thích ứng sớm một chút cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Ninh Tịch lại thả nhiên rất nhiều, mỉm cười nhìn lại những ánh mắt tò mò kia, một bộ dáng bình thản tự nhiên.

Ngược lại những người đang nhìn kia có chút ngượng ngùng, đều tự thu hồi ánh mắt.

Tôn Đông Tuyết liếc Ninh Tịch một cái, chợt cười nói: “Ninh Tịch muội muội, muội lớn lên thật duyên dáng. Tỷ vẫn cảm thấy bộ dạng chính mình đẹp mắt nhưng khi gặp được muội, tỷ mới biết như thế nào mới gọi là mỹ nhân”.

Rõ ràng chỉ mặc xiêm y vải thô rẻ tiền bình thường nhất nhưng không thể nào che hết phần xinh đẹp tuyệt trần xuất chúng kia. Chờ qua hai năm nữa, không biết sẽ còn xinh đẹp đến bậc nào. Ninh Tịch thả nhiên cười: “Trước kia muội cũng cảm giác là bộ dạng mình xinh đẹp. Chỉ là trước mặt Đông Tuyết tỷ tỷ muội cũng không dám đắc chí như vậy nữa”.

Tôn Đông Tuyết được khen cả người thư sướng, mặt mày hớn hở dặt tay Ninh Tịch, không chịu buông lỏng.

Lai Phúc thở hổn hển chạy đến: “Khách nhân trong nhà gian hoa sen đi rồi, các người lên lầu ngồi đi”.

Ninh Tịch và Tôn Đông Tuyết gật đầu đáp ứng, theo Lai Phúc lên lầu.

Nhà gian ở lầu hai chia thành mười hai phòng nhỏ, lấy chút ít tên học đòi văn vẻ để đặt: ‘Hoa mai sánh’, ‘hoa quế sánh’,... Hoa sen sánh dựa vào cửa sổ, có thể quan sát cảnh trí ngoài lầu, là gian phòng có vị trí tốt nhất.

Lai Phúc vội vàng thu thập chén bát ngổn ngang trên bàn, Ninh Tịch không nói tiếng nào đã xắn tay áo, phụ giúp thu dọn.

Lai Phúc có chút thụ sủng nhược kinh, ngăn cản: ‘Tịch muội tử, những thứ này bẩn lắm, người không cần làm đâu, một mình ta dọn là được’.

Ninh Tịch mỉm môi cười: ‘Huynh yên tâm, ta sẽ không làm vỡ đâu’.

Lai Phúc gãi gãi đầu, cũng cười nói: ‘Muội đừng hiểu lầm, ta không phải là có ý này...’. Hắn là không đành lòng để cho nàng làm việc này. Ninh Tịch ra vẻ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: ‘Huynh rõ ràng là có ý tứ này’.

Lai Phúc bối rối, ủy khuất nói: ‘Ta thật sự là không có ý này...’ Lời còn chưa dứt, liền nghe Ninh Tịch cười rộ lên.

Tôn Đông Tuyết cũng đứng một bên cười không ngừng.

Đến lúc này Lai Phúc mới biết mình bị trêu chọc, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Ninh Tịch yêu thích sự sạch sẽ, ghét nhất công việc rửa bát đĩa, thu thập thức ăn còn dư kỳ thật cũng không tốt hơn bao nhiêu, đồng dạng là dầu mỡ khiến người ta sinh chán ghét.

Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối không có khả năng động thủ làm những việc này. Chỉ là trong một tháng làm học đồ, khiến cho nàng cái biến không ít thói quen, cũng chuyên cần hơn nhiều.

Đội thu dọn bàn xong, Ninh Tịch mới thờ phào nhẹ nhõm, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tôn Đông Tuyết, cùng nhau nhìn ra ngoài.

Lúc này trên Thanh Hà phường người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt. Từ trên lầu nhìn xuống lại tăng thêm vài phần thú vị

Tôn Đông Tuyết không biết nhìn thấy gì, chợt tinh thần chấn động, kéo tay Ninh Tịch la ầm lên: ‘Mau nhìn mau nhìn’.

Ninh Tịch nhìn theo ngón tay Tôn Đông Tuyết đang chỉ: ‘Nhìn cái gì?’

Đội đến khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lại xa lạ, tiếng nói của Ninh Tịch im bất, sắc mặt trắng xanh nhìn chằm chằm.

Hắn... Làm sao hắn lại ở đây?

Tôn Đông Tuyết không có phát giác sự khác thường của Ninh Tịch, vẫn hưng trí bừng bừng nói: ‘Xem người thiếu niên kia, nhìn xa xa thật là anh tuấn, không biết nhìn gần thì như thế nào...’

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sườn xào chua ngọt

Tôn Đông Tuyết vẫn đang không ngừng nói gì đó, nhưng Ninh Tịch một chữ cũng không nghe lọt, chỉ sững sờ nhìn người thiếu niên kia.

Nàng đương nhiên biết hắn.

Hắn là Dung Cẩn.

Cha hắn là Dung Diệu Võ- Dung Đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy khắp đất nước, trấn giữ biên quan mấy năm, lập vô số chiến công, là võ tướng mà đương kim thánh thượng xem trọng nhất. Đại ca hắn là Dung Giác, sau khi đỗ Võ trạng nguyên thì trở thành thống lĩnh Ngự lâm quân, Nhị ca hắn Dung Tông là Tham tướng trẻ tuổi nhất, theo Dung tướng quân cùng nhau đóng quân ở biên quan.

Dung gia một nhà hiển hách, ở kinh thành cũng là tiền đồ vô lượng.

Mặc dù như vậy nhưng kiếp trước Ninh Tịch cũng không để ý đến những chuyện này, có thể làm cho nàng có ấn tượng sâu sắc như vậy là bởi vì hắn còn có một muội muội là Dung Ngọc...

Dung Ngọc, Dung Ngọc...

Cái tên này như một cái châm, đột nhiên đâm vào tim Ninh Tịch.

Loại đau đớn này vừa mãnh liệt lại đột ngột, nàng hầu như không có lực chống đỡ, đôi môi run rẩy, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Kiếp trước, nàng một lòng yêu Thiệu Yến, đau khổ chờ đợi nhiều năm, thế nhưng đến một khắc trước khi chết kia, nàng cũng chưa từng gả cho hắn.

Bởi vì hắn đã sớm định hôn sự cùng Dung gia tứ đại tiểu thư, chỉ chờ tân hoàng đế đăng cơ sẽ chính thức cưới Dung Ngọc.

Khi đó, Thiệu Yến thề son sắt trong lòng chỉ có mình nàng. Mà nàng thế nhưng ngây ngốc tin hắn.

Lúc Ninh gia cả nhà gặp họa thì Thiệu Yến đang bận rộn chuẩn bị hôn sự...

Nhớ tới chuyện cũ, Ninh Tịch tự giễu cười cười, trong nụ cười tràn đầy bất đắc dĩ cùng tiêu điều.

Chỉ là nhìn thấy cổ nhân kiếp trước đã gặp qua vài lần, nàng liền kích động khó có thể ức chế. Như thế này tuyệt đối không được, nếu tương lai đụng phải Dung Ngọc hay là Thiệu Yến nàng nên làm cái gì bây giờ?

Cuối cùng Tôn Đông Tuyết cũng phát giác được sắc mặt Ninh Tịch không bình thường, nghi hoặc đánh giá Ninh Tịch: "Sắc mặt của muội thật khó coi, có chỗ nào không thoải mái sao?" Mới vừa rồi còn nói tốt cơ mà. Ninh Tịch thu hồi ánh mắt, cố nặn ra vẻ tươi cười: "Không có gì, chỉ là đột nhiên đói bụng thôi".

Hai người lần đầu tiên gặp mặt, còn không tính quen thuộc, mặc dù nhìn ra Ninh Tịch nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng Tôn Đông Tuyết cũng không tiện truy vấn thêm, vừa cười vừa nói: "Hiện tại phòng bếp đang bê bộn, muội ăn trước ít trà bánh lót bụng đi đã". Nói xong liền tiện tay đem cái mâm bên cạnh đẩy đến trước mặt Ninh Tịch.

Ninh Tịch cười cười, mượn động tác dùng trà từ từ khôi phục trấn định. Đầu óc sáng rõ tinh táo liền phát giác chỗ không thích hợp.

Dung Cẩm trời sinh thể chất yếu, nhiều bệnh không thể tập võ, ngay cả số lần xuất phủ cũng cực ít. So với danh tiếng mạnh mẽ của hai vị huynh trưởng, hẳn thật sự quá mức điệu thấp.

Cũng vì vậy mà kiếp trước nàng chỉ nhìn thấy hắn từ xa hai lần, chưa nói chuyện trực tiếp bao giờ.

Như vậy, làm sao Dung Cẩm có thể rời xa kinh thành Lạc Dương mà xuất hiện ở đây?

Ninh Tịch cố làm ra vẻ trấn định nhìn ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện thiếu niên đã biến mất vô tung. Chẳng lẽ vừa rồi là mình đã hoa mắt sao?

Tôn Đông Tuyết cũng nhìn theo ánh mắt nàng, tiếc hận thở dài nói: "Đừng nhìn nữa, thiếu niên anh tuấn đã đi rồi".

Ninh Tịch bình tĩnh lại, dò hỏi: "Đông Tuyết tỷ tỷ, thiếu niên mà người nói là người mặc quần áo đỏ sẫm sao?"

Tôn Đông Tuyết gật đầu liên tục, hiển nhiên là có ấn tượng rất sâu đối với thiếu niên kia: "Đúng vậy, hắn đứng trước cửa hàng, cười đẹp mắt cực kỳ. Ta còn chưa bao giờ thấy qua chàng trai xinh đẹp như vậy đâu".

Ninh Tịch im lặng suy nghĩ.

Không, thiếu niên kia không có khả năng là Dung Cẩm.

Mặc dù kiếp trước, nàng không quen thuộc với Dung Cẩm nhưng vẫn nghe qua một chút lời đồn đãi về hắn. Dung Cẩm là người hướng nội văn nhược, hằng năm lại hay sinh bệnh, cho nên xuất phủ cực ít, cũng không gặp người ngoài nhiều, không thể nào có chuyện đứng trên đường phố náo nhiệt nhất ở thành Lạc Dương cười tùm tùm như vậy.

Có lẽ thiếu niên mà nàng vừa thấy kia chỉ là lớn lên rất giống Dung Cẩm mà thôi. Cách xa như vậy, cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt, vừa rồi nàng bị hoa mắt đi. Đúng, nhất định là như vậy. Ninh Tịch nghĩ thông suốt, tâm tình trở nên sáng sủa, cười trừ ghẹo nói: "Đông Tuyết tỷ tỷ thích xem thiếu niên anh tuấn như vậy, nên đi phòng bếp dạo mới phải". Vài cái học đồ đều có phong thái đặc sắc khác nhau, còn có mấy vị đầu bếp trẻ tuổi, lớn lên cũng không sai.

Mối tình đầu của Tôn Đông Tuyết cực kỳ chính trực, trong sáng, bị giễu cợt như vậy lập tức đỏ mặt, mềm mại đảm bảo vai Ninh Tịch. Ngược lại khoảng cách của hai người kéo gần lại không ít.

Đang cười nói thì Lai Phúc bụng một mâm đồ ăn nóng hổi đi vào.

Tôn Đông Tuyết trêu cười: "Lai Phúc, huynh mang đến nhầm chỗ rồi".

Lai Phúc nhếch miệng cười, lưu loát đem mâm bày ra trước mặt hai người: "Ninh đầu bếp lo lắng hai người đói bụng, đặc biệt làm món sườn xào chua ngọt để ta mang đến cho các muội. Các muội nhanh nếm thử đi".

Trong lòng Ninh Tịch ảm áp, cười liếc đĩa món ăn kia một cái.

Hiện tại nàng coi như đã bước vào ngưỡng cửa trừ nghệ, chỉ liếc mắt nhìn liền có thể biết chỗ hơn người của món ăn này.

Những miếng sườn lớn nhỏ vừa ăn nằm lộ ra trong đĩa nước sốt bán trong suốt, màu khê phiếm hồng, bốc lên chút nhiệt khí. Cứ nhìn như vậy cũng đủ để người ta cảm thấy thèm thường, lại không cần phải nói đến hương thơm nồng đậm đã lan tỏa khắp hoa sen sành.

Tôn Đông Tuyết nhìn đến chảy nước miếng, vội vàng gấp một miếng bỏ vào miệng.

Ninh Tịch kịp thời nhắc nhở: "Coi chừng bị phỏng..."

Lời còn chưa dứt liền nghe Tôn Đông Tuyết kêu to: "Ôi chao, nóng quá, bỏng chết ta".

Ninh Tịch nhin không được cười lên, gấp rút rút chén trà đưa qua: "Sườn xào chua ngọt này vừa mới nấu xong, đừng xem nhiệt khí ít mà nhảm, kì thật rất dễ bị phỏng, phải chờ một chút nữa mới có thể ăn được".

Tôn Đông Tuyết uống nửa chén nước trà, đầu lưỡi mới dễ chịu hơn một ít.

Lúc này, Ninh Tịch cầm lấy đôi đũa, nhẹ nhàng linh hoạt gấp lên một khối sườn, nhẹ nhàng thổi thổi, chậm rãi cắn một miếng, sau đó khẽ neho mắt, tinh tế nghiền ngẫm thưởng thức.

Nhìn bộ dạng hưởng thụ của Ninh Tịch, Tôn Đông Tuyết cũng nóng lòng, lại gấp lên một khối, học bộ dáng của Ninh Tịch, cái miệng nhỏ cắn một chút, khen không dứt: "Ăn ngon, ăn ngon thật".

Về phần ngon ở chỗ nào thì nàng không thể nói ra được.

Ninh Tịch lộ ra nụ cười hiểu ý, chậm rãi mà đàm đạo: "Món sườn xào chua ngọt này thoát nhìn đơn giản nhưng thực chất để làm ra được thì rất khó khăn. Phải lựa chọn một khối sườn non nhất, rửa sạch sẽ chặt thành miếng vừa ăn, lại dùng rượu gia vị, dấm chua cùng dưa muối ngâm nửa ngày như vậy mới có thể bài trừ mùi tanh của xương cũng sẽ làm món ăn thêm ngon miệng".

Tôn Đông Tuyết nghe đến nồng nhiệt, lại gấp thêm một miếng nhắm nháp, mơ hồ nói không rõ: "Sườn này bên ngoài có hương giòn chua ngọt, bên trong lại mềm mại non nớt, rốt cục là làm như thế nào?"

Ninh Tịch cũng gấp thêm một khối thưởng thức mới nói tiếp: "Chuyện này cũng không khó, chờ ngâm dưa muối xong liền cho sườn vào chiên sơ qua là được".

Đương nhiên, phải thật chú ý khống chế hỏa hậu, có thể chiên sườn đến mức độ ngon nhất hay không là phải xem tay nghề của đầu bếp.

Sau khi vớt ra, lại cho sườn vào nồi một lần nữa, lần này, dùng lửa nhỏ để bên trong miếng thịt có thể mềm từ từ, ngon miệng. Tỷ lệ gia vị đường là mấu chốt của món ăn, đây là tay nghề độc nhất vô nhị của mỗi đầu bếp, cũng không truyền ra ngoài.

Khi thịt đã ngấm gia vị, nâng nồi cao hết sức, dùng lửa lớn cùng đảo liên tay để phần nước sốt cô đặc lại mà không bị cháy. Như vậy, một món sườn xào chua ngọt ngon miệng, ngoài giòn trong non, mĩ vị hương nồng mới tính là đã hoàn thành.

Tôn Đông Tuyết nghe xong, tròn mắt há hốc mồm: "Ninh Tịch muội muội, muội mới làm học đồ một tháng liền biết làm sườn xào chua ngọt, thật sự là lợi hại".

Ninh Tịch cười một tiếng: "Hiện tại ngày nào muội cũng luyện đao công, ngay cả chước công còn chưa học, làm sao có thể làm sườn xào chua ngọt".

"Vậy không phải là Ninh đầu bếp dạy muội sao?", Tôn Đông Tuyết tự nhiên hỏi.

Ninh Tịch cười cười: "Tạm thời cha còn chưa dạy muội cái này, muội cũng là vừa rồi ăn mới biết được".

Tôn Đông Tuyết nghe đến đầu đầy mờ mịt: "Từ từ, thế nào gọi là ăn mới biết được?", nàng như thế nào mà một chữ cũng không hiểu rồi?

Ninh Tịch mím môi nở nụ cười, trong mắt lóe ra nụ cười: "Mặc kệ là món ăn gì, muội chỉ cần nếm thử một miếng liền có thể biết món đó làm như thế nào. Món sườn xào chua ngọt này cũng vậy, đây là lần đầu tiên muội ăn".

Tôn Đông Tuyết không dám tin nhìn Ninh Tịch, lắp bắp hỏi: "Thật...thật vậy sao?"

Ninh Tịch bị bộ dáng ngốc hồ hồ của nàng chọc cười: "Muội lừa tỷ làm cái gì. Trong phòng bếp, đầu bếp chính, nhị trù, học đồ hay là bồi bàn đều biết chuyện đó. Mặc kệ là món ăn gì chỉ cần một miếng là có thể biết nguyên liệu nấu ăn cùng cách nấu".

Lúc mới đầu mọi người còn khiếp sợ, đến bây giờ đã tập mãi thành thói quen, sớm đã không xem ra gì.

Đương nhiên cũng có người không tin, trong những lúc phòng bếp được nghỉ ngơi sẽ mang những món ăn ly kỳ cổ quái đến cho Ninh Tịch nếm thử. Sau khi Ninh Tịch nói đúng nguyên liệu và cách nấu của tám món ăn thì không có ai làm như vậy nữa.

Tôn Đông Tuyết há to miệng, nửa ngày đều không thể nói gì, hiển nhiên là còn chưa phục hồi tinh thần sau khiếp sợ vừa rồi.

Ninh Tịch lại bắt đầu có khẩu vị, nồng nhiệt ăn xong sườn xào chua ngọt.

Một lúc lâu sau, Lai Phúc lại hét lớn đưa các món khác lên.

Tôn Đông Tuyết lập tức tỉnh táo, la hét bắt Ninh Tịch nhắm mắt, lại cúi đầu kiểm tra kỹ sau đó giao hoạt cười, tự mình gấp một miếng thức ăn đút cho Ninh Tịch: "Nói thử xem, đây là món gì?"

Ninh Tịch vừa nhắm mắt vừa nhai thức ăn, khẳng định đáp: "Bầu dục cừu non xào, tuy nhiên, vì sao tỷ chỉ gấp rau cần cho muối ăn?" Món nàng không thích nhất là rau cần a.

Chú thích: Bầu dục cừu là quả cật của con cừu, để vậy cho bớt thô.

Tôn Đông Tuyết bị ghen, nàng không gấp miếng bầu dục, cố ý gấp rau cần vậy mà Ninh Tịch cũng có thể ném ra. Không phải là nàng nhìn lên chứ.

Ninh Tịch giống như biết rõ Tôn Đông Tuyết đang nghĩ gì, trêu ghẹo nói: "Nếu không, tỷ tìm miếng vải đen bịt mắt muối lại, như vậy muối sẽ hòa toàn không nhìn thấy gì".

Chủ ý này rất tốt.

Tôn Đông Tuyết đang muốn gạt đầu, liền nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh: "Đông Tuyết, không được hờn nháo", là Tôn chương quý đứng cạnh cửa nói.

Cũng không biết Tôn chương quý đã đến bao lâu, đắm chìm trong trò chơi nhỏ của hai thiếu nữ không hề phát giác.

Tôn chương quý cười đi đến, nhìn Ninh Tịch tán dương, không hề keo kiệt ca ngợi: "Vị giác Tịch nha đầu bén nhạy, lại thông tuệ có thiên tư hơn người, trời sinh là một mầm non tốt, tương lai nhất định có thể kế thừa y bát của Ninh đầu bếp, trở thành một đầu bếp xuất sắc nhất"

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hóa trang lên sân khấu

Quả nhiên không hổ danh là Tôn đại chương quý khéo léo, cho dù là đang tặng bốc người khác cũng có thể chân thành tha thiết đến như vậy, làm cho người ta nghe đến toàn thân thoải mái.

Ninh Tịch không dám chậm trễ, vội cười đáp: "Tôn bá bá đừng khen cháu như vậy, cháu mới bắt đầu làm học đồ, còn kém xa lắm".

Tôn chương quý mỉm cười, hiển nhiên là tâm tình không tệ: "Ở trước mặt ta thì khiêm nhường khách sáo như thế làm gì, cha cháu vẫn thường khen cháu với ta rất nhiều".

Ninh Tịch vừa nghĩ tới Ninh Hữu Phương thao thao bất tuyệt tán dương mình trước mặt người khác lập tức có xúc động muốn che mặt chạy trốn.

Đau khuê nữ là chuyện rất thường tình, thích khoe đôi câu về nữ nhi của mình với người khác cũng không có gì đáng trách. Nhưng người giống như Ninh Hữu Phương, hận không thể từng giây từng phút đều nói về nữ nhi thì đại khái là không thể tìm ra người thứ hai trong khắp thiên hạ.

Tôn Đông Tuyết chen miệng: "Trước kia tỷ cũng thường nghe cha kể về muội, hôm nay xem như thấy được". Mặc dù có điểm chua chát nhưng không thể không thừa nhận là Ninh Tịch rất ưu tú.

Lớn lên xinh đẹp, lại có tài nấu nướng trời cho như vậy, tương lai nhất định không phải là một cô gái bình thường.

Ninh Tịch cười cười, đang định khiêm tốn vài câu, Lai Phúc vội vàng chạy vào, thanh âm có chút dồn dập: "Tôn... Tôn chương quý mau xuống lầu".

Tôn chương quý nhú mày, trầm giọng hỏi: "Có khách nháo sự sao?"

Lai Phúc lắc đầu liên tục: "Không, không, là Đông gia thiếu gia đến".

Tôn chương quý lập tức gạt mình, không nói hai lời liền theo Lai Phúc xuống lầu.

Đôi mắt của Tôn Đông Tuyết cũng phát sáng lên, vui rạo rức muốn đi theo xuống lầu. Ninh Tịch vội kéo tay áo Tôn Đông Tuyết, nhỏ giọng hỏi: "Đông Tuyết tỷ tỷ, Đông gia thiếu gia là ai vậy?"

Tôn Đông Tuyết đáp thật nhanh: "Ông chủ phía sau của Thái Bạch lâu là Lục gia, Đông gia thiếu gia chính là Lục đại thiếu gia. Tốt lắm tốt lắm, trước tiên đừng nói cái này, mau cùng ta đi xuống lầu". Nói rồi kích động kéo Ninh Tịch đi.

Ninh Tịch không thể phản kháng, bị dất xuống lầu, trong đầu lại nhanh chóng lục tìm trí nhớ về Lục gia.

Lục gia chính là phú thương nổi danh nhất thành lạc Dương, dùng nghề đóng thuyền để lập nghiệp, của cải giàu có phong phú. Những năm nay, cửa hang trong thành Lạc Dương mười cái thì có ba bốn cái là của Lục gia, Thái Bạch lâu cũng nằm trong đó.

Tôn chương quỹ vốn là một quản sự ở Lục gia, bởi vì khôn khéo lại có năng lực nên được phái tới Thái Bạch lâu làm chương quỹ, đem Thái Bạch lâu kinh doanh nhộn nhịp lên, nghiêm nhiên trở thành tửu quán nổi danh nhất thành Lạc Dương.

Ở kiếp trước, Ninh Tịch sớm theo Ninh Hữu Phương đến kinh thành sinh sống, đối với Thái Bạch lâu hầu như không biết gì cả, tự nhiên cũng không chú ý đến Lục gia này.

Chỉ là bây giờ nàng đang làm học đồ ở Thái Bạch lâu, nếu không có gì thay đổi, tương lai nàng sẽ ở đây tri triển tài năng, về sau lưu tâm nhiều chút thì tốt hơn.

Tôn Đông Tuyết hấp tấp dẫn Ninh Tịch xuống lầu, khi nhìn thấy thiếu niên tuấn lãng mặc áo lam kia lập tức đỏ mặt.

Ninh Tịch nhảy cảm phát hiện ra bất thường, không khỏi mím môi cười một tiếng.

Khó trách Tôn Đông Tuyết vội vã xuống lầu như vậy...

Thiếu niên kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày trong sáng, ánh mắt nhu hòa, khoe môi mỉm cười. Rõ ràng không tính là quá tuấn lãng nhưng lại làm cho người nhìn cảm thấy thoải mái không nói rõ được. Xem ra đây là Lục đại thiếu gia trong truyền thuyết.

Tôn chương quỹ mặt mũi tràn đầy tươi cười cùng Lục đại thiếu gia nói gì đó, Tôn Đông Tuyết xấu hổ tiến lên phía trước, hành lễ với Lục đại thiếu gia: "Nô tỳ gặp qua Đại thiếu gia".

Nô tỳ? Ninh Tịch hơi sững sờ, chợt hiểu. Tôn chương quỹ là quản sự của Lục gia, Tôn Đông Tuyết tự nhiên cũng sớm vào Lục gia làm việc.

Lục đại thiếu gia rất hiền hòa, mỉm cười nhìn Tôn Đông Tuyết: "Người là Đông Tuyết đúng không?"

Tôn Đông Tuyết hưng phấn lại kích động, quả thực cảm giác như được bay lên, không biết đáp lời như thế nào.

Tôn chương quỹ thấy vậy vội trả lời thay: "Trí nhớ của thiếu gia thật tốt, đây là khuê nữ của tiểu nhân, gọi Đông Tuyết, làm việc trong sân của Nhị tiểu thư".

Lục đại thiếu gia cười gạt đầu, ánh mắt rơi xuống người Ninh Tịch.

Ninh Tịch khẽ mỉm cười, vững vàng tiến lên phía trước, tự nhiên hào phóng giới thiệu bản thân: "Ta gọi là Ninh Tịch, là học đồ ở đây, Đông gia thiếu gia tốt".

Lời nói không kiêu không khiêm nhường, rất có chừng mực.

Ninh Hữu Phương dựa vào tay nghề ăn cơm, nàng tới làm học đồ học tay nghề, cũng không phải người làm của Lục gia, không cần thiết phải khúm núm.

Lục đại thiếu gia cũng rất ngoài ý muốn, nhìn không được dò xét Ninh Tịch thêm lần nữa, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh diễm: "Người họ Ninh, là thân thích của Ninh đầu bếp sao?"

Ninh Tịch cười đáp: "Ninh đầu bếp là cha của ta".

Tôn chương quỹ vội vàng bổ sung: "Tịch nha đầu đến đây làm học đồ đã được một tháng rồi, nàng rất có thiên phú, lại chịu khó, có Ninh đầu bếp chỉ điểm tỉ mỉ, tương lai sẽ trở thành một đầu bếp tốt".

Lục đại thiếu gia có chút kinh ngạc nở nụ cười. Ánh mắt của Tôn chương quỹ cực cao, rất ít tán dương ai, cô nương thủy linh thanh tú này có thể làm hấn khen ngợi như thế tất nhiên có chỗ độc đáo.

Tôn Đông Tuyết thấy ánh mắt Lục đại thiếu gia một mực đảo quanh trên người Ninh Tịch thì trong lòng có chút không tự nhiên, cố ý giành lấy câu chuyện: "Đại thiếu gia, ngài đến vào lúc này khẳng định chưa ăn gì, hay là ngài lên hoa sen sảnh đi, phòng đó đang trống đâu".

Lục đại thiếu gia cười nói: "Chờ biểu đệ đến đây rồi cùng đi lên cũng không muộn".

Biểu đệ?

Tất cả mọi người sững sờ, chưa từng nghe nói Lục đại thiếu gia có biểu đệ...

Lục đại thiếu gia hiển nhiên không có ý giải thích, chỉ cười cười.

Ninh Tịch có cảm giác mình đứng ở đây quá dư thừa, liền tính toán rời đi. Mới vừa quyết định như vậy khoe mắt liền nhìn thấy bóng dáng thiếu niên mặc quần áo đỏ thẫm đi đến.

Ninh Tịch ngậy ngấn cả người, kinh ngạc nhìn sang.

Thiếu niên kia bước vào cửa Thái Bạch lâu, phảng phất như đem tất cả ánh mặt trời cũng dẫn theo tiến vào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đại sảnh mặc kệ nam nữ hay lão ấu, ánh mắt cùng nhau bị hấp dẫn qua, trong lòng đồng thời hiện lên một câu sợ hãi than: Đúng là một thiếu niên anh tuấn. Thiếu niên này ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, thân hình khoongtinh là quá cao, quần áo đỏ thắm làm nổi bật phong thái lỗi lạc, làn da như ngọc của hắn.

Đôi mắt hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng chứa đựng ý cười không chút đề ý, toàn thân tản mát phong thái chói mắt. Cái loại phong tư này còn thu hút ánh nhìn hơn so với khuôn mặt tuấn mỹ vô luân của hắn.

Lục đại thiếu gia cũng được xem là thiếu niên tuấn lãng, nhưng nếu cùng so sánh với thiếu niên đang chậm rãi đi tới này lập tức có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Nụ cười của Ninh Tịch cứng lại, theo bản năng mím chặt môi.

Khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt người thiếu niên kia vô cùng rõ ràng, làm cho nàng không có cách nào lừa gạt mình đây chẳng qua là một người đi đường lớn lên tương tự Dung Cẩn.

Hắn là Dung Cẩn, là người hiếm khi bước chân ra khỏi nhà kia, là ca ca của tứ tiểu thư Dung gia cao ngạo bốc đồng. Dung Cẩn, hắn cứ như vậy bình tĩnh đi tới, giống như biểu thị nỗ lực của nàng cũng không thể sửa đổi vận mệnh qua lại hết thảy, muốn tránh cũng không thoát, lơ đãng đi tới trước mặt nàng.

Cổ nhân thứ nhất xuất hiện không phải là Thiệu Yến, ngược lại đó là Dung tam thiếu gia không quen thuộc, ngay cả một câu cũng chưa từng nói cùng, đây có được coi là một may mắn của nàng hay không?

Ninh Tịch tự giễu cười, không biết như thế nào bước chân đã bước ra lạng lẽ thu lại.

Tất cả đang diễn ra lúc này thật quý dị, làm nàng không thể không sinh ra đề phòng. Kiếp trước, Dung tam thiếu gia thể chất yếu nhiều bệnh không thích ra ngoài, hầu hết mọi người đều biết.

Hãy nhìn bộ dáng hắn bây giờ, mặc dù không có tư thế oai hùng nhưng cũng sẽ không có quan hệ gì với hai chữ văn nhược, lại xuất hiện trong thành Lạc Dương cách xa kinh thành vạn dặm...

Tất cả đều thật không bình thường.

Ninh Tịch nhìn chằm chằm Dung Cẩn, nghi vấn trong lòng tích tụ ngày càng nhiều.

Vào lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Dng Cẩn, không ai phát hiện ra sự bất thường của Ninh Tịch.

Dung Cẩn hiển nhiên là đã sớm thành thói quen với ánh mắt quan sát của mọi người, thân nhiên cười vỗ vai Lục đại thiếu gia: "Từ Ngôn ca ca, đã để cho huynh đợi lâu".

Lục Từ Ngôn sáng lạng cười: "Không có đợi bao lâu, đúng rồi, đệ đi dạo nửa ngày có thu hoạch gì không?"

Dung Cẩn cười cười: "Đệ nhìn trúng hai bồn mẫu đơn, đã để cho Tiểu An từ đưa về trước".

Lục Từ Ngôn nhin không được cười lên: "Biểu đệ thích mẫu đơn như vậy, quả nhiên là phong nhã. Hiện tại ta đã biết đệ vì cái gì mà từ kinh thành xa xôi chạy tới Lạc Dương này".

"Mẫu đơn của Lạc Dương nổi tiếng khắp thiên hạ, đệ đương nhiên không thể bỏ qua". Dung Cẩn khẽ mỉm cười, nụ cười kia giống như gió mát thổi nhẹ tạo nên rung động giữa hồ tĩnh lặng, làm người ta cảm thấy thật đẹp mắt.

Hô hấp của mọi người đều cứng lại.

Đứng trước một tuyệt thế tao nhã như vậy, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm. Ninh Tịch lẳng lặng nhìn Dung Cẩn, đôi mắt hơi híp lại.

Dung Cẩn trước mắt thực chênh lệch quá xa so với trong ấn tượng của nàng, lại nghĩ đến kinh nghiệm trùng sinh ly kỳ của mình, nàng chợt có một sự phỏng đoán to gan.

Chẳng lẽ Dung Cẩn cũng sống lại sao?

Dường như Dung Cẩn đã nhận ra ánh mắt chăm chú của Ninh Tịch, đưa mắt liếc qua. Hiển nhiên tướng mạo xuất chúng của Ninh Tịch cũng không khiến hắn có quá nhiều chú ý, chỉ nhìn thoáng qua liền dời tầm mắt đi nơi khác.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi đó đã làm tim Ninh Tịch nhảy ra khỏi cổ họng, lại nặng nề trở về.

Hắn không có ấn tượng đối với nàng.

Nếu Dung Cẩn cũng là người trùng sinh, khi nhìn thấy nàng hắn sẽ không có bộ dạng lạnh nhạt như vậy.

Dù sao kiếp trước nàng luôn là cái gai trong mắt Dung Ngọc, hận không thể trừ khử. Thân là ca ca của Dung Ngọc, Dung Cẩn không thể nào không có một chút ấn tượng nào đối với nàng như vậy.

Đương nhiên cũng có thể là do bây giờ nàng vẫn là một tiểu cô nương chưa nẩy nỡ, hắn nhất thời không nhận ra nàng...

Ninh Tịch không ngừng suy nghĩ miên man, các ý nghĩ cứ loạn cả lên.

Tôn chương quý đã dẫn hai vị khách quý lên lầu, một đường ân cần giới thiệu: "Hoa sen sash là nhà gian tốt nhất trong Thái Bạch lâu của chúng ta, ngồi bên trong có thể nhìn cảnh sắc bên ngoài. Đại thiếu gia, biểu thiếu gia ngồi nói chuyện một chút, tiểu nhân lập tức phân phó Ninh đầu bếp làm vài món ăn sở trường cho hai vị thiếu gia..."

Lai Phúc cơ trí đã sớm chạy đi phòng bếp.

Gò má Tôn Đông Tuyết hồng hồng, đôi mắt dị thường sáng ngời: "Ninh Tịch muội muội, thực thẹn thùng, hôm nay ta không có thời gian chơi với muội. Hôm nay đại thiếu gia ra ngoài mà không mang theo nha hoàn, bây giờ ta phải lên lầu hầu hạ ngài ấy..."

Khó có được cơ hội tốt như vậy, không hảo hảo nắm chắc làm sao được. Giờ phút này Ninh Tịch cũng không có tâm tư cùng nàng dây dưa, lung tung gật nhẹ đầu, liền trở về phòng bếp.

Trong đầu nàng là một mảnh hỗn loạn, cần phải suy nghĩ một chút...

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cá lợi hồ sen

Bởi vì có hai vị khách quý đến nên trong phòng bếp người ngả ngửa đồ.

Ninh Hữu Phương thân là đầu bếp chính tự nhiên là người bận nhất.

Đông gia thiếu gia đến đây đương nhiên là không thể khinh mạn, dù thế nào cũng phải xuất ra tuyệt kỹ ẩn dấu mới được. Chỉ là, món ăn càng tinh xảo thì càng mất nhiều công phu chế biến. Vội vã phân phó xuống như vậy, hắn không nóng nảy tức giận mới là chuyện lạ.

Vì vậy, trong phòng bếp liền vang lên tiếng rống giận của Ninh đầu bếp: "Trương Triền Du, người tới đây cho ta, đem tôm sông này đi xử lý, nhớ làm cho cẩn thận".

Trương Triền Du không dám chậm trễ, lập tức vực dậy tinh thần đi làm. Hai người làm việc vặt cũng bị sai bảo xoay quanh. Dù đã như vậy nhưng nhân thủ vẫn không đủ dùng.

Khóe mắt Ninh Hữu Phương liếc thấy bóng dáng Ninh Tịch, lập tức hô: "Tịch nhi, con đến giúp làm trợ thủ cho Triền Du, trước tiên làm cho xong mấy món nguội đi".

Ninh Tịch không chút nghĩ ngợi đáp ứng, lập tức gạt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, chuyên chú làm việc.

Đây là điều mà Ninh Hữu Phương hết lần này đến lần khác nhấn mạnh.

Mặc kệ đang có tâm sự gì chỉ cần một khắc bắt đầu cầm dao liền phải đem bỏ hết tất cả phiền não qua một bên. Người không yên lòng, chần chừ không có tư cách làm một đầu bếp tốt.

Làm các món ăn nguội cũng không phức tạp, nguyên liệu nấu ăn đều có sẵn, chỉ cần cắt ra rồi trang trí vào đĩa là được. Chỉ là đối với Ninh Hữu Phương, yêu cầu về món ăn nguội cực cao, vì thế chế tác ra một món ăn nguội cũng là một cuộc thi so sánh tay nghề giữa các đầu bếp.

Ninh Tịch dùng dao đem thịt bò đã nấu chín thái thành lát mỏng, Trương Triền Du kiên nhẫn tỉ mỉ đem các phiến thịt đó từng miếng từng miếng xếp vào trong đĩa sứ xinh đẹp. Mỗi phiến cũng không chồng chất lên nhau mà xen kẽ, từ trong ra ngoài tổng cộng ba tầng, nhìn mỹ quan hào phóng.

Đây là món nguội thường thấy nhất gọi là hướng dương thịt nguội.

Chú thích: Cái tên món ăn này ở hai nguồn ta dựa vào thì có hai tên khác nhau, tên khác là quỳ hoa thịt nguội, nhưng ta thấy cái tên hướng dương thịt nguội hợp với cách trang trí đã mô tả hơn.

Ninh Tịch liếc một cái, tiện tay cầm củ cà rốt điêu khắc một đóa hoa quỳ đặt ở mép đĩa. Nhìn lại vẫn thấy tựa hồ có chút chưa đủ, nàng dứt khoát tìm đưa leo đến, tia lấy phần vỏ làm hai cái lá cây.

Trương Triền Du nhìn không được khen: "Quả nhiên là Tịch muội tử rất khéo tay". Vốn chỉ là món hương dương thịt ngỗng bình thường, được những thứ tinh xảo xinh đẹp mà Ninh Tịch điêu khắc tô điểm thêm lập tức lộ ra vẻ chói mắt.

Ninh Tịch cười nói: "Trương đại ca đừng khen muội như vậy, muội sẽ kiêu ngạo mất".

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lạ cúi đầu tiếp tục công việc.

Có hương dương thịt ngỗng làm tiền lệ, Trương Triền Du tinh thần tỉnh táo, vài món ăn kế tiếp lại càng đa dạng phong phú hơn. Hoa sen thịt ngỗng, tứ giác hoa đồng hợp, mặt quạt tam đồng hợp, làm người xem hoa cả mắt (Chắc, hai món sau ta bỏ tay).

Ninh Tịch thì phát huy công phu khắc hoa hơn người của mình, tỉ mỉ trang trí.

Ninh Hữu Phương ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn, hài lòng gật đầu.

Tay nghề của Trương Triền Du là không thể phủ nhận, mà Ninh Tịch có thể trong thời gian ngắn mà theo kịp tốc độ của Trương Triền Du, thiên tư lại càng hơn người. Món ngỗng cuối cùng là cá hun khói.

Trương Triền Du đang định động thủ thì nghe Ninh Tịch cười nói: "Trương Đại ca món cuối cùng này để cho muội thử một lần được không?"

Trương Triền Du hơi sững sờ, chợt gật đầu cười, thoáng lui về sau mấy bước, để vị trí cho Ninh Tịch.

Trong lòng Ninh Tịch đã sớm có ý tưởng, sau khi tinh tế đánh giá khối cá hun khói to kia liền bắt đầu động thủ. Tay của nàng nhỏ nhắn xinh xắn lại vô cùng linh xảo. Chỉ tốn một khắc công phu đã đem khối cá cắt thành những miếng to nhỏ không đều nhau.

Trương Triền Du nhìn động tác của nàng âm thầm nhíu mày.

Với dao công của Ninh Tịch, đem cá hun khói cắt thành những miếng đồng đều hoặc thái sợi mỏng đều không thành vấn đề, nàng cố ý làm vậy là có dụng ý gì?

Ninh Tịch hiển nhiên là không định giải thích, chuyên chú đem các phiến cá bỏ vào đĩa. Những miếng cá lớn nhỏ không đồng đều nhìn như lộn xộn đó, qua bàn tay khéo léo của nàng đã được ghép thành hai con cá.

Sau đó nàng đem những lá rau xanh biếc trung nước sôi một chút rồi dùng kéo cắt thành các hình tròn không đều nhau, cẩn thận xếp vào đĩa. Cuối cùng lại cắt trứng gà đã luộc chín thành hình dạng những con sóng nhỏ, đặt xung quanh hai con cá, nhìn qua rất giống những gợn nước lăn tăn.

Ninh Tịch xem kỹ lại một lần, xác định không còn vấn đề gì nữa mới hài lòng gật đầu nhẹ: "Được rồi".

Trương Triền Du đã sớm trợn mắt há mồm.

Hắn học nấu nướng nhiều năm, cũng coi như có chút sở thành. Nhất là ở phương diện chế tác các món ngỗng, đã từng khổ công một phen, tự cho là mình không kém hơn bất kỳ đầu bếp nào.

Thế nhưng, đến hôm nay hắn mới biết như thế nào mới gọi là thiên tài chân chính. Trong thời gian ngắn như vậy, nàng có thể nghĩ ra cách chế biến ra một món ăn ngỗng mỹ qua lại khác biệt như thế, từ đầu đến cuối chỉ cần một lần là đã làm xong.

Mà người thực hiện điều đó là một cô nương mới làm học đồ một tháng, bây giờ nàng còn mở to đôi mắt sáng ngời, cười hi hi nhìn hắn: "Trương đại ca, huynh thấy món này như thế nào?"

Trương Triền Du nặn ra một nụ cười khô khốc: "Rất tốt", ngoại trừ hai chữ này hắn cũng không biết nói gì nữa.

Ninh Tịch thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười ngọt ngào: "Trương đại ca thấy được là được, muội còn sợ huynh không nhìn trúng món ăn này đâu".

Trương Triền D cười nhàn nhạt, chỉ là nụ cười kia có chút khổ sở.

Lai Phúc cười hi hi bu lại, sau khi nhìn thấy món ăn mà Ninh Tịch làm lập tức khoa trương hô lên: "Nha, Tịch muội tử, tay nghề của muội thật khéo a, ta còn chưa bao giờ thấy qua món ăn khác biệt xinh đẹp như vậy đâu".

Tiếng than này lập tức hấp dẫn ánh mắt của Ninh Hữu Phương, trong lúc bận rộn tùy ý liếc một cái, sau đó cũng trợn căng mắt: "Tịch nhi, ai dạy con cách trang trí này?"

Ninh Tịch cười cười: "Nào có ai dạy con, là trong lúc con nhìn Triền Du đại ca làm các món ăn khác thì tùy tiện nghĩ ra".

Tùy tiện nghĩ ra?

Ninh Hữu Phương vui vẻ, một lúc lâu sau mới cười nói: "Tốt tốt tốt, mau bung lên đi, các vị khách chắc cũng chờ đến nóng nãy rồi". Sau đó lại quay đầu đi tiếp tục bận rộn".

Tại thời điểm không có người trông thấy, miệng Ninh Hữu Phương cũng nhanh toét đến mang tai.

Lai Phúc đem đĩa cá hun khói kia bỏ vào khay bưng, thích thú cười nói: "Tịch muội tử, món ăn xinh đẹp như vậy, muội đặt cho nó cái tên đi, ta cũng có thể giới thiệu cho các vị khách một chút".

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, cười nói: "Liên gọi là cá lợi bên hồ sen đi".

Lai Phúc liên tục nói tốt, nhanh chóng bưng món ăn đi.

Ninh Hữu Phương cũng không quay đầu lại, nói: "Triển Du đem ức gà cắt đỉnh, Tịch nhi, đưa leo cà rốt cắt đỉnh".

Hai người cùng nhau vâng dạ, cúi đầu bận rộn.

Tuy rằng trong hoa se sảnh có hai khách nhân, nhưng Ninh Hữu Phương lại làm tất cả các món ăn sở trường của mình, Lai Phúc không ngừng chạy tới chạy lui mang thức ăn lên, lòng bàn chân cũng muốn nhũn ra, vẫn không quên bấm báo phản ứng của khách nhân: "Ninh đầu bếp, Đông thiếu gia nói món gà hè rượu vừa rồi không tệ

Ninh Hữu Phương tự đắc cười cười. Gà hè rượu là món ăn sở trường của hắn.

"Ninh đầu bếp, Đông gia thiếu gia nói ngày làm món cái trắng xào. Ngài ấy nói lần trước nếm qua cảm thấy món đó rất tốt".

Ninh Hữu Phương lập tức đáp ứng, không cần phân phó, Trương Triển Du cùng Ninh Tịch liền đem tất cả các nguyên liệu đã chuẩn bị xong đưa qua.

Đợi đến lúc Lai Phúc bưng cái trắng xào đi, Ninh Hữu Phương mới vừa cười vừa nói: "Thời điểm lần trước Đông gia thiếu gia đến ăn, ta làm món cái trắng xào này, hắn khen không dứt, hôm nay quả nhiên lại gọi món này.

Ninh Tịch buồn cười, chỉ cảm thấy có cùng quang vinh.

Sau khi bung lên khoảng chừng hai mươi món ăn, Lai Phúc thờ hồn hênh chạy tới, nhỏ giọng nói: "Ninh đầu bếp, một vị khách quý nói hương vị của món thịt mặn có chút phai nhạt..."

Ninh Hữu Phương sững sờ, cau mày.

Đã làm đầu bếp thì ai cũng hi vọng được người ăn tán dương, mà loại bói móc bắt bẻ này làm người ta cảm thấy xấu hổ.

Ninh Hữu Phương làm đầu bếp nhiều năm như vậy, số lần bị soi mói ít lại càng ít. Sau khi đến Thái Bạch lâu, với tay nghề xuất sắc của mình, hắn cơ hồ chưa từng nhận những lời bắt bẻ đó...

Thấy sắc mặt Ninh Hữu Phương trở nên khó nhì, Lai Phúc nhin không được nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: "Ninh đầu bếp, ngài đừng nóng giận. Vị khách kia ngoại trừ nói hương vị món thịt mặn có chút nhạt thì cũng không nói gì về các món khác..."

Ninh Hữu Phương trầm giọng hỏi: "Vị khách kia có khen ngợi các món ăn khác không?"

Lai Phúc không dám lên tiếng nữa.

Sắc mặt Ninh Hữu Phương đột nhiên tối hơn phân nửa.

Ninh Tịch thấy tình huống không đúng, vội vàng trấn an: "Cha, khẩu vị mỗi người bất đồng. Vị khách kia vốn không phải người Lạc Dương, đột nhiên ăn món ăn ở đây của chúng ta, nhất thời không quen là chuyện bình thường".

Kinh thành ở ngay dưới chân thiên tử, cũng là nơi phồn hoa nhất Đại Yến vương triều. Đầu bếp nổi danh các nơi tụ hội về đây, tay nghề tốt chỗ nào cũng có.

Dung Cẩn hằng năm sinh hoạt trong hoàn cảnh như thế khẳng định đã quen với khẩu vị đậm. Ninh Hữu Phương nghe lời này, sắc mặt hòa hoãn không ít, thuận miệng nói: "Điều này cũng đúng. Chỉ là Tịch nhi, làm sao con biết vị khách quý kia không phải là người Lạc Dương?"

Nụ cười của Ninh Tịch dừng lại, sau đó giải thích: "Lúc trước Đông Tuyết tỷ tỷ lôi kéo con đến tiền sảnh chơi trong chốc lát, đúng lúc gặp vị khách kia, nghe nói hắn là biểu đệ của Đông gia thiếu gia, từ kinh thành tới đây" trong lòng không khỏi chột dạ một chút

Trên thực tế, ngay cả Tôn Đông Tuyết cũng không biết lai lịch của Dung Cẩn, Ninh Hữu Phương không nghi ngờ, cười cười nói: "Nghe nói ở kinh thành tửu quán nhiều như mây, đầu bếp nổi danh khắp nơi đều có, nếu có cơ hội, ta phải đến nơi đó một phen".

Ninh Tịch trong lòng lộ bộ chột lạnh, nhanh chóng tiếp lời: "Cha Lạc Dương cũng rất tốt mà, đừng đi kinh thành".

Lời này xuất ra quá nhanh, lưu loát, khiến Ninh Hữu Phương kinh ngạc nhìn qua, lại không cho là đúng: "Tịch nhi con không hiểu. Một thân tài nấu nướng

của cha nếu chỉ luôn ở tại Lạc Dương này về sau sẽ không thể tiến bộ. Chỉ có đến địa phương tốt tôi luyện một phen mới có thể nâng cao được”.

Mà chỗ kia, không đâu có thể sánh bằng kinh thành.

Ninh Tịch tức cười, những ký ức kia mơ hồ lại hiện lên.

Kiếp trước, Ninh Hữu Phương dứt khoát dẫn thê tử cùng con cái đến kinh thành, ở phủ của vị quý nhân làm đầu bếp hai năm, tay nghề rất cực cũng có sở thành. Về sau luôn làm ngự trù trong cung, chiếm được sự thương thức của hoàng thượng...

Nàng luôn cảm thấy tất cả diễn ra là do vị quý nhân kia mang lại, lại không nghĩ rằng đó là mơ ước chân chính của Ninh Hữu Phương.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khá lắm tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng

Ninh Hữu Phương cho dù có là người cầu thả cũng sẽ nhận ra sự khác thường của Ninh Tịch: “Tịch nhi, con làm sao vậy?”

Ninh Tịch hơi há mồm, lại không biết phải nói gì, một hồi lâu mới cười nói: “Con thích Lạc Dương, thích Thái Bạch lâu, địa phương khác con đều không muốn đi”.

Ninh Hữu Phương sáng lạng nở nụ cười: “Nha đầu con, làm cha sợ hết hồn. Vừa rồi cha cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, cho dù muốn đi cũng không có cơ hội”.

Ninh Tịch cười cười, nụ cười có chút khổ sở.

Còn hơn một tháng, quý nhân kia liền xuất hiện, cơ hội mà Ninh Hữu Phương tha thiết mong đợi sẽ tới...

Lai Phúc cười chen miệng: “Ninh đầu bếp, vừa rồi Đông gia thiếu gia phân phó, khi nào công việc của ngài xong thì mời ngài đến hoa sen sảnh” hiển nhiên là muốn thưởng.

Ninh Hữu Phương “ừ” một tiếng, nhắc chân liền đi.

Lai Phúc lại ho khan một tiếng: “Đứng rồi, vị khách quý kia có nói muốn gặp đầu bếp làm món ngêu...”

Trương Triền Du có chút ngoài ý muốn nở nụ cười, đang định nói chuyện thì nghe Lai Phúc nói câu tiếp theo, cứng người: “...Nói là món cá lợi hồ sen kia có chút ý mới”.

Ninh Tịch sửng sốt, không nghĩ là nàng cũng sẽ được gọi, không tự chủ nhìn Ninh Hữu Phương một cái.

Ninh Hữu Phương rất cao hứng, ngoắc Ninh Tịch: “Tịch nhi, cha dẫn con đi”.

Ninh Tịch chần chờ một lúc, hiển nhiên là không quá tình nguyện: “Cha, con...”

“Ninh thúc thúc, Ninh Tịch muội muội” một thanh âm thanh thúy vang lên, là Tôn Đông Tuyết đến: “Đại thiếu gia để ta đến gọi mọi người”.

Ninh Tịch bất đắc dĩ thở dài, đành phải gật đầu nhẹ, đi theo Ninh Hữu Phương đến tiền sảnh.

Nàng không ngừng tự an ủi mình, không có chuyện gì, Dung tam thiếu gia kia không có chút ấn tượng nào đối với nàng, gặp mặt như thế này nếu nàng chỉ cúi đầu không lên tiếng thì chắc hẳn cũng sẽ không chú ý nàng quá nhiều...

Tôn Đông Tuyết cười tủm tỉm bu lại, khen ngợi hết lời: “Ninh Tịch muội muội, hôm nay muội làm món ngêu kia thật sự là cực kỳ xinh đẹp, làm cho người ta không nỡ động đũa đấy”.

Ninh Tịch bình tĩnh, cười đáp: “Muội cũng là linh cơ nhất động mới nghĩ ra cách trang trí đó, không nghĩ tới thế nhưng có thể lọt vào mắt khách quý”.

Tôn Đông Tuyết không ngừng hâm mộ thở dài: “Muội thật là có tài, nếu tỷ cũng có tài nấu nướng như vậy thì tốt rồi”.

Ninh Hữu Phương quay đầu cười một tiếng: “Vậy thì quá đơn giản, nếu cháu muốn học thì đến Thái Bạch lâu làm học đồ là được, chỉ sợ Tôn chương quỹ không nỡ để cháu ăn cái khổ này”.

Tiểu cô nương nũng nịu chính trực, thích mặc đồ đẹp, ai lại nguyện ý cả ngày ngồi trong phòng bếp đầy dầu mỡ như Ninh Tịch?

Quả nhiên, Tôn Đông Tuyết lập tức ngậm miệng, không đề cập đến vấn đề này nữa.

Sau khi lên cầu thang, hoa sen sánh hiện ra trước mắt.

Ninh Tịch hít sâu, nặn ra nụ cười, đi cuối cùng.

Sau khi bước vào nhà gian, liền nở nụ cười tiến lên chào hỏi: "Tiểu nhân Ninh Hữu Phương gặp qua Đông gia thiếu gia, biểu thiếu gia".

Lục Tử Ngôn trời sinh tính tình hiền hòa, lập tức vừa cười vừa nói: "Ninh đầu bếp mau miễn lễ, trưa hôm nay đã vất vả ngời rồi, một bàn thức ăn này thật tốt, hôm nay là ta có lộc ăn".

Lời còn chưa dứt, gã sai vặt bên cạnh đã cầm bạc đến.

Ở thời điểm tiếp nhận, Ninh Hữu Phương thuận tay sờ bên trong một chút, phỏng đoán khoảng chừng hai lượng. Một chút bạc bội lúc trước không cánh mà bay, liên tục cười nói cảm tạ.

Dung Cẩn lờ biếng ngồi một bên chợt nở nụ cười, chậm chạp nói: "Biểu ca, đây là huynh đang khen đầu bếp chính của Thái Bạch lâu sao? Theo đệ thấy thì trù nghệ cũng không có gì nổi bật".

Không có gì nổi bật?

Mọi người đều sững sờ, không khí có chút yên lặng quỷ dị.

Ninh Hữu Phương cảm thấy một sự giận dữ đang dâng lên mãnh liệt trong cơ thể. Hắn làm đầu bếp đã nhiều năm cũng chưa bị vũ nhục qua như vậy...

Ninh Tịch neho mắt, bắt động thanh sắc liếc Dung Cẩn.

Dung Cẩn không thể không biết lời mình nói quá đáng, không điểm xia gì cười nói: "Bảo thủ không chịu thay đổi, chỉ biết làm theo quy củ, hương vị tuy không có gì để nói nhưng thiếu hụt ý tưởng mới. Tất cả bây giờ đều là Ninh đầu bếp học được từ thầy phụ học được, chính mình lại chưa từng nghĩ đến việc sáng tạo món mới, ta nói có đúng không?"

Ninh Hữu Phương cứng mặt.

Mặc dù lòng tràn đầy phẫn nộ và xấu hổ, hắn không thể đẩy cửa bước ra ngoài, thế nhưng... thiếu niên quý khí xinh đẹp quá đáng này lại nói trúng nỗi buồn sâu nhất trong lòng hắn.

Đúng vậy, trù nghệ của hắn đều là học từ Ninh Đại Sơn, những năm nay mặc dù thanh danh hiển hách khắp Lạc Dương nhưng chính hắn rất rõ ràng, cơ bản là hắn không thể vượt qua tay nghề lúc còn trẻ của Ninh Đại Sơn.

Nếu muốn có tiến bộ, phải được làm việc trong một từ lâu tốt hơn, tiếp xúc với những đầu bếp siêu quần, mới có động lực thúc đẩy bản thân giỏi hơn nữa...

"Biểu thiếu gia", Ninh Tịch luôn cúi đầu đầu không nói gì bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Dung Cẩn, gần từng chữ: "Ngươi không biết là lời nói vừa rồi của ngươi có điểm quá mức sao?"

Nàng tuyệt đối không dung tha cho những kẻ nhục nhã Ninh Hữu Phương như vậy, Dù đối phương có là Dung phủ Dung tam thiếu gia có quyền có thế. Dung Cẩn ngoài ý muốn nhú mày, rất có hứng thú đánh giá Ninh Tịch vài lần: "A? Vừa rồi câu nào ta nói quá mức?"

Hồ hạp của Ninh Hữu Phương dừng lại, cuốn quit dịch một bước, che kín thân thể nhỏ nhắn của Ninh Tịch, thấp giọng nói: "Tịch nhi, đừng nói nhảm" sau đó, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: "Biểu thiếu gia đừng trách móc, khuê nữ của ta còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mới làm học đồ không lâu..."

"Đĩa cá lồi hồ sen kia là ngươi làm sao?" Dung Cẩn thẳng tắp nhìn về phía Ninh Tịch, hứng thú hỏi.

Ninh Tịch vững vàng tiến lên một bước, hắng giọng đáp: "Đúng vậy, tiểu nữ tài tài sơ học thiền, đã bêu xấu trước mặt biểu thiếu gia".

Dung Cẩn nhàn nhạt cười: "Cá hun hóa hầu không chế không tốt, hương vị quá ngọt, đao công của ngươi cũng cần tôi luyện thêm, cũng may là cách trang trí cũng coi như có điểm mới". Mặc dù bộ dạng hơi hợm, lại nói ra toàn lời sắc bén khó nghe.

Ninh Tịch kiềm lại tức giận trong lòng, lạnh nhạt cười: "Biểu thiếu gia sinh ra trong gia đình phú quý sống an nhàn sung sướng đã quen, làm sao hiểu được vất vả của nghề đầu bếp. Cha ta vì làm ra những món ăn mỹ vị không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư. Cho dù không hợp khẩu vị của ngài thì cũng xin ngài hiểu được tôn trọng vất vả của người khác".

Ninh Hữu Phương nghe thống khoái vô cùng, lại sợ hết hồn hết vía, sợ Ninh Tịch chộc giận khách quý mang đến mầm tai vạ, âm thầm kéo tay áo Ninh Tịch.

Ninh Tịch phảng phất như không biết, vẫn đứng thẳng tắp, hạ con mắt sáng ngời nhìn về nụ cười đang dần thu liễm của Dung Cẩn: "Tiểu nữ trẻ người non dạ, nếu trong lúc nói chuyện vô tình làm ngài phật lòng, kính xin ngài đừng trách phạt. Chỉ là nếu lòng dạ ngài quá hẹp hòi, cũng không nên vì vậy mà tìm phiền toái, kính xin ngài hướng về tiểu nữ mà trách phạt, đừng giận chó đánh mèo lên đầu cha tiểu nữ".

Dung Cẩn hơi híp mắt, nụ cười hoàn toàn biến mất.

Khá lắm tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng.

Nhìn như cung kính, kỳ thật câu nào cũng mang đao kiếm, làm người ta đau nhức. Cùng nàng đấu võ mồm không khỏi mất phong độ nam nhi, đáy lòng cứ như vậy mà có chút ảo não...

Tôn Đông Tuyết sớm bị sự lớn mật của Ninh Tịch dọa sợ, gương mặt trắng bệch, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Ninh Tịch a Ninh Tịch, muội ngàn lần đừng chọc giận biểu thiếu gia, đến lúc đó chỉ sợ sẽ liên lụy tỷ, tỷ cũng không chịu nổi a. Lục Tử Ngôn thấy tình huống không ổn, gấp rút ho khan một tiếng hòa giải: "Tốt lắm tốt lắm, hôm nay Ninh đầu bếp đã khổ cực, sớm nên nghỉ ngơi để chiều còn tiếp tục làm việc..."

Ninh Hữu Phương chỉ ước gì được nghe câu này, gật đầu liên tục: "Dạ dạ dạ, tiểu nhân lui ra liền, không quấy rầy ngài cùng biểu thiếu gia nói chuyện". Nói rồi muốn kéo Ninh Tịch đi.

"Một chút" Dung Cẩn bình tĩnh nhìn Ninh Tịch, chợt mỉm cười: "Người mới vừa nói, ta không biết tôn trọng sự vất vả của người khác đúng không?"

Ninh Tịch cũng cười đáp: "Tiểu nữ nào dám nói thiếu gia như vậy" trong mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Dung Cẩn thông thả ung dung nói: "Chiều theo lời nói của người, khách nhân ăn cơm đều không có quyền lợi bất bẽ hương vị thức ăn?"

Ninh Tịch cười cười, cũng không nhanh không chậm nói: "Đương nhiên là khách nhân có quyền lợi bất bẽ, chỉ là dù có bất bẽ thì cũng phải cô kỵ cảm thụ của người khác một chút. Nếu có người cô tình nhạt xương trong trứng, thì có là người đầu bếp nào cũng không thể hầu hạ được".

Nụ cười của Dung Cẩn sâu hơn: "Đầu bếp nấu ăn chính là để khách nhân thưởng thức, nên phải thẳng thắn mà tiếp thu ý kiến của khách nhân. Nếu như chỉ một câu khó nghe mà cũng không thể chịu được thì chỉ có thể làm đầu bếp hạng hai, không thể trở thành đầu bếp nhất đẳng được".

"Tay nghề tốt xấu phải xem ngộ tính cùng nỗ lực của mỗi người, chỉ là nhân phẩm cao thấp là do trời sinh. Không biết tôn trọng người khác sẽ không được người khác tôn trọng". Ninh Tịch không chút nghĩ ngợi đáp.

Dung Cẩn tức giận răng: "Người..."

Ninh Tịch nhướn mi, cười: "Ta còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, ăn nói không dễ nghe, chỉ biết nói thật. Kính xin biểu thiếu gia thông cảm".

Ninh Hữu Phương nghe đến mặt mũi trắng bệch, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đối phương cũng không phải là khách nhân bình thường, là biểu đệ Đông gia thiếu gia a. Nhìn lại một thân quần áo cùng khí độ của hắn không phải thì cũng quý. Ninh Tịch đặc tội khách nhân như vậy tương lai làm sao có thể tiếp tục ở lại Thái Bạch lâu? Lục Tử Ngôn cũng có chút nhức đầu.

Biểu đệ này từ kinh thành đến Lạc Dương mới vài ngày, tính tình như thế nào hắn không rõ lắm. Hôm nay cùng một tiểu cô nương đấu võ mồm hang hái như vậy hắn phải khuyên như thế nào mới tốt đây?

Dung Cẩn với Ninh Tịch cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy một lúc, sau đó đồng thời quay mặt đi, trong lòng không hận mà cùng nghĩ: thật là một nha đầu (cậu ấm) khó dây dưa.

"Biểu đệ" Lục Tử Ngôn nhân cơ hội gấp rút giảng hòa: "Đệ không phải là còn muốn đi dạo chợ hoa sao? Huỳnh dẫn đệ đi".

Dung Cẩn khẽ hừ một cái, tính là đồng ý.

Lục Tử Ngôn vui mừng, liên tục nháy mắt với Ninh Hữu Phương. Ninh Hữu Phương hiểu ý, lập tức dắt Ninh Tịch chuẩn đi.

Lần này Dung Cẩn không có gọi họ lại, chỉ nhìn bóng lưng Ninh Tịch, nhân nhạ hỏi một câu: "Người tên gì?"

Ninh Tịch không quay đầu, trấn tĩnh đáp: "Tiểu nữ tên Ninh Tịch".

Dung Cẩn, hắn sẽ có ấn tượng với cái tên này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tâm sự của cha và con gái

Thân ảnh khéo léo của Ninh Tịch nhanh chóng biến mất tại cửa. Từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại xem một cái, bước chân ổn định dị thường. Dung Cẩn vẫn cười như cũ, trong mắt thoáng hiện lên một tia ánh sáng khác thường.

Ninh Tịch? Rất tốt, hẳn sẽ nhớ kĩ cái tên này.

Sau khi Ninh Hữu Phương ra khỏi hoa sen sảnh, không nói hai lời kéo Ninh Tịch chạy chậm về phòng bếp. Đến khi vào phòng bếp, hẳn mới phát hiện ra mình đã sớm toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hồi tưởng lại một màn vừa phát sinh, Ninh Hữu Phương cảm thấy nhức đầu, nhất thời cũng không biết phải nói với Ninh Tịch như thế nào.

Ninh Tịch chủ động cúi đầu nhận lỗi: "Cha, thật xin lỗi, vừa rồi là con quá tùy hứng, không nên tranh cãi cùng khách nhân".

Đâu chỉ là tranh cãi đơn giản, quả thực chính là âm ỷ, còn nói đến mức độ làm khách nhân thay đổi sắc mặt...

Ninh Hữu Phương nặng nề thở dài, nói lời thăm thía: "Tịch nhi, cha biết rõ con là trút giận cho cha. Thế nhưng cha cũng chỉ là một đầu bếp, đừng nhìn cha ở phòng bếp này rất có phân lượng mà nhầm, khi bước ra khỏi phòng bếp, đến trước mặt khách nhân cha cũng chỉ có thể nhìn sắc mặt người mà hành xử. Hôm nay con đắc tội khách quý của Đông gia thiếu gia, chỉ sợ sau này hẳn sẽ tìm chúng ta gây phiền toái. Cha thì không sợ những thứ này, cùng lắm cha sẽ đổi sang một tủ lâu khác làm việc. Thế nhưng con thì làm sao bây giờ? Dù sao con cũng là nữ hài tử, cứ chọc giận khách nhân như vậy là không được a".

Nói đến đâu, vẻ mặt Ninh Hữu Phương lo lắng trùng trùng.

Ninh Tịch nghe thế trong lòng ề ề, lại quật cường ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Ninh Hữu Phương nói: "Cha, con không cần biết hẳn là khách quý hay cái khi gió gì, hẳn chế nhạo vũ nhục cha như vậy là không được".

Ninh Hữu Phương cười khổ, lại cảm động thổn thức: "Nha đầu ngốc nhà con, bị chế nhạo vài câu thì có gì đáng ngại, cha chỉ cần giả bộ như không nghe thấy, cứ làm việc và nhận thưởng cho công sức ta bỏ ra là được".

Ninh Tịch cắn môi: "Trong lòng con, cha là đầu bếp tốt nhất trên đời này. Hẳn chỉ là một công tử ăn chơi lêu lổng, có tư cách gì để chê bai cha?"

Người thiếu niên kia cùng Dung tam thiếu gia vẫn nhọc trong trí nhớ của nàng tưởng như hai người khác nhau, cao ngạo lại nói những lời độc ác, một chút cũng không làm người ta thích. Ninh Hữu Phương im lặng hồi lâu thở dài: "Mặc dù lời nói của hẳn có chút khó nghe nhưng không phải là không có đạo lý".

Ninh Tịch không nghĩ Ninh Hữu Phương sẽ nói những lời như vậy, kinh ngạc tròn tròn mắt: "Cha, người..."

Ninh Hữu Phương nhanh chóng tiếp lời: "Tài nấu nướng của cha là từ tổ phụ học được, qua nhiều năm như vậy cha chỉ là làm đi làm lại những gì đã học, không nghĩ cải thiện hay là nghĩ món mới. Trù nghệ chỉ là càng ngày càng thuần thực không có tiến bộ thực chất".

Nói đến đây, nụ cười của Ninh Hữu Phương có một tia khổ sở.

Ninh Tịch vội vàng trấn an: "Cha, trù nghệ của người rất tốt..."

Ninh Hữu Phương thở dài: "Cả ngày cha đều ở Thái Bạch lâu nấu ăn, nghe lời tán dương của khách nhân nhiều đến nỗi vầng đầu rồi. Kỳ thật, cha còn cách đầu bếp chân chính rất xa. Vị khách kia nói rất đúng, ta cần phải sớm tỉnh lại mới đúng".

Ninh Tịch thấy tâm tình của Ninh Hữu Phương xuống thấp, không chút nghĩ ngợi liền trấn an: "Cha, người không cần phải vì vài câu thuận miệng của người khác mà mất đi lòng tin, tương lai nhất định cha sẽ trở thành đầu bếp nổi danh nhất vương triều Đại Yên, làm cho Ninh gia chúng ta kiêu ngạo".

Điều này không ai biết rõ hơn nàng.

Nghe những lời chân thành này của Ninh Tịch, Ninh Hữu Phương lập tức động dung: "Tịch nhi, con thật sự cảm thấy cha có thể làm được chứ? Không phải an ủi ta đúng không?"

Mới vừa rồi tự tin bị đã kích nghiêm trọng bỗng nhiên từ từ trở lại.

Ninh Tịch gật đầu khẳng định: "Lời con nói đều là thật tâm, cha, người phải tin tưởng con, càng phải tin tưởng chính người. Không phải cha đã nói mặc kệ là làm chuyện gì, điều quan trọng nhất là phải tự tin sao? Nếu chính cha cũng không tin, thì làm sao khách nhân có lòng tin với người?"

Đôi mắt Ninh Hữu Phương sáng lên, nụ cười một lần nữa trở về, dùng sức vỗ vai Ninh Tịch: "Hảo hảo hảo, con nói rất đúng, cha không thể chỉ vì mấy câu nói mà mất lòng tin".

Lúc này Ninh Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười ngọt ngào: "Cha có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi, cha yên tâm đi, vị biểu thiếu gia kia chỉ đến thành Lạc Dương làm khách, nói không chừng chỉ mấy ngày nữa là đi thôi, sẽ không tới tìm chúng ta gây sự đâu".

Ninh Hữu Phương nhanh chóng cười nói: "Nếu hẳn lại đến, con đừng ra mặt, để cha đi ứng phó là được".

Vị công tử kia nhiều nhất là chỉ có thể nói mấy câu khó nghe, đâu thể làm gì hẳn. Cùng lắm hẳn từ công không làm nữa, với trù nghệ của hẳn cũng không

thể đổi chết được.

Ninh Tịch mỉm môi cười, đang định đáp lại liền nghe ngoài cửa vang lên một thanh âm: "Ninh lão đệ, Ninh lão đệ".

Tôn chương quỹ vội vã đi đến, đằng sau còn có Tôn Đông Tuyết.

"Rốt cục vừa rồi là thể nào?" Tôn chương quỹ cau mày, vẻ mặt lo lắng: "Nghe Đông Tuyết nói đệ cùng khách quý tranh cãi, rốt cục là thể nào?"

Ngược lại giờ phút này, Ninh Hữu Phương rất trấn định, không chút nghĩ ngợi đem toàn bộ trách nhiệm ôm hết lên người: "Đều tại đệ, món ăn hôm nay không hợp khẩu vị khách nhân, hẳn quờ trách vài câu, đệ nhất thời không cam lòng, nói lại mấy câu".

Tôn chương quỹ sững sờ, theo bản năng nhìn Tôn Đông Tuyết một cái.

Kỳ quái, vì sao lí do thoái thác của Ninh Hữu Phương không quá giống của nàng?

Tôn Đông Tuyết mở miệng nói: "Vừa rồi rõ ràng là Tịch muội tử làm rùm beng với khách quý, Ninh đầu bếp từ đầu đến cuối đều không lên tiếng. Cha con không nói láo. Nếu không cha hỏi Tịch muội tử đi".

Ninh Hữu Phương đang tính nói vài câu, liền nghe Ninh Tịch bình tĩnh mở miệng đáp: "Đông Tuyết tỷ tỷ nói không sai, tất cả đều tại cháu. Khách quý của Đông gia thiếu gia cố tình bắt bẻ, cháu nghe tức giận nên cùng hấn tranh chấp vài câu, Tôn bá bá đều là lỗi của cháu, xin người đừng trách cha..."

"Không, không đúng, đều là lỗi của ta". Ninh Hữu Phương giành lấy câu chuyện: "Là tay nghề của ta không tốt, mới có thể bị khách nhân bắt bẻ. Nếu vị khách quý kia đến làm phiền thì để ta chịu".

Tôn chương quỹ dờ khóc dờ cười: "Tốt lắm tốt lắm, ta cũng không phải là truy cứu trách nhiệm của ai. Đông gia thiếu gia trước khi đi có dặn dò ta tới an ủi lão đệ đôi câu, nói là biểu thiếu gia nói chuyện có chút khó nghe, người ngàn vạn lần đừng để trong lòng".

Ninh Hữu Phương ngậy ngẩn cả người, trong lòng ảm áp, cảm động: "Làm sao mà ta lại để trong lòng chứ, Đông gia thiếu gia quá khách khí".

Ninh Tịch cũng có chút ngoài ý muốn, đột nhiên sinh ra một chút hảo cảm đối với Lục Từ Ngôn.

Mặc dù là thiếu gia nhà giàu, lại là người thừa kế của Lục gia, vậy nhưng Lục Từ Ngôn lại không kiêu căng, biết thương cảm sự vất vả của người khác, càng hiểu được phải tôn trọng mọi người, thật là đáng quý. Tôn chương quỹ cười vang: "Đông gia thiếu gia đã nói như vậy thì Ninh lão đệ cũng đừng để bụng. Chỉ là lần sau có phát sinh loại chuyện này vẫn là nhìn một chút thì thỏa đáng hơn. Hòa khí sinh tài, cần gì phải cùng khách nhân so tài chứ, đúng không Ninh lão đệ?"

Ninh Hữu Phương gạt đầu đồng ý, sự buồn bực dưới đáy lòng không cánh mà bay.

Tôn Đông Tuyết đã sớm tiến đến bên người Ninh Tịch, cười hi hi khen: "Ninh Tịch muội muội, nhìn muội mềm mại yếu ớt mà thật không nghĩ tới muội lại có lá gan lớn như vậy, dám cùng biểu thiếu gia tranh chấp".

Lúc ấy nàng sợ đến không dám ngẩng đầu lên.

Ninh Tịch tùy ý cười: "Chuyện này có gì đâu, nếu đổi lại có người chế nhạo Tôn chương quỹ như vậy, tỷ cũng sẽ động thân vì Tôn chương quỹ mà thôi".

Khi có ý nghĩ thù hờ người khác, tự nhiên dung khí sẽ phát ra vào lúc máu chốt.

Tôn Đông Tuyết suy nghĩ một chút, mỉm môi nở nụ cười: "Muội nói có lý".

Tâm tình Ninh Hữu Phương tốt lên một chút, lập tức cười nói: "Hôm nay bận rộn thời gian dài như vậy, còn chưa kịp ăn cơm, ta sẽ tự mình xuống bếp làm vài món, Tôn chương quỹ cùng Tôn Đông Tuyết lưu lại cùng nhau ăn đi".

Tôn Đông Tuyết lập tức gạt đầu, Tôn chương quỹ cũng sáng khoái đáp ứng.

Vài vị đầu bếp vừa nghe nói Tôn chương quỹ cùng ăn cơm trưa cũng gom góp mỗi người một món ăn sở trường, các loại thức ăn mỹ vị tràn đầy bàn, mùi thơm xông vào mũi, là người ta hoa cả mắt.

Ninh Tịch bị Tôn Đông Tuyết lôi kéo ngồi xuống, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nóng hổi cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng, không chút khách khí động thủ bắt đầu thưởng thức.

Mấy vị đầu bếp cùng Tôn chương quỹ uống mấy chén, nói cười náo nhiệt.

Vương mặt rỡ chột liếc Ninh Tịch một cái, không có hảo ý nói: "Ninh lão đệ, nghe nói hôm nay người làm món ăn không hợp khẩu vị của khách quý, bị nói vài câu đúng không?"

CHuyện xảy ra rong hoa sen sảnh vừa rồi đã sớm truyền ra trong phòng bếp. Người khác không nói gì nhưng Vương mặt rỡ phải nói vài câu mới thoải mái.

Ninh Hữu Phương thản nhiên cười nói: "Tay nghề của ta chưa tinh, khách quý không hài lòng, lần sau nếu vị khách ấy lại đến hay là để Vương lão ca làm mấy món tốt hơn mang lên đi".

Vương mặt đỏ nghe toàn thân thoải mái, không khách khí gật đầu.

Chi Nhị chọt giễu cợt, nói nhỏ một câu: "Không biết xấu hổ".

Vương mặt đỏ tai thính nghe được, lập tức sầm mặt: "Chu Nhị, người nói lời này có ý gì?"

Chu Nhị hừ nhẹ, không khách khí nữa mai: "Ta có ý gì người nghe không hiểu sao? Trù nghệ của Ninh lão đệ ở Thái Bạch lâu của chúng ta là hạng nhất, vị khách kia còn cố tình bắt bẻ, chẳng lẽ tay nghề của Vương mặt đỏ người tốt hơn Ninh lão đệ sao? Thiết thời cho người cố ý gật đầu".

Trong ngày thường, Chu Nhị ít khi lên tiếng, nay lại dùng những lời cay nghiệt châm chọc Vương mặt đỏ đến trắng bệch mặt mũi, đang định chửi lại vài câu, đã nghe Tôn chương quý họ khan giảng hòa: "Các vị đừng vì một chút chuyện nhỏ này mà tổn thương hòa khí, ta nghĩ vị khách kia sẽ không trở lại đâu".

Vương mặt đỏ lúc này mới chịu im miệng, trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần vị khách kia lại đến, hắn sẽ bộc lộ hết tài năng của mình.

Ninh Hữu Phương sao có thể không nhìn thấy tâm tư của Vương mặt đỏ, cười cười cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Một quyển sách dạy nấu ăn

Khi Ninh Hữu Phương cùng Ninh Tịch về nhà rất ăn ý với nhau đều không nói ra chuyện phát sinh vào ban ngày, tránh cho Nguyễn thị lo lắng.

Mà tự nhiên là lo lắng của Ninh Tịch nhiều hơn một tầng so với Ninh Hữu Phương.

Khi nàng nói ra tên mình, rốt cục Dung Cẩn có hồi tưởng về cái gì hay không? Nếu như hắn nổi lên nghi ngờ đối với nàng thì phải làm sao bây giờ?

Ninh Tịch không dám suy nghĩ sâu hơn, vội vàng phải đi những suy nghĩ lung tung này, trong lòng thầm quyết định sau này phải cố gắng tránh mặt những cố nhân kiếp trước, bất kể là ai cũng không gặp...

Nguyễn thị lại tâm tâm niệm niệm chuyện khác: "Huy nhi sáng nay đã thi xong, sao bây giờ còn chưa trở về?"

Ninh Tịch vừa nghe lập tức lo lắng, nhìn không được liên tiếp nhìn quanh bên ngoài.

Phải nửa tháng sau cuộc thi học trò nhỏ, kết quả mới được yết bảng, thí sinh thi xong đều sẽ trở về. Thế nhưng đã nửa ngày rồi mà Ninh Huy vẫn chưa trở về, rốt cục là đi đâu?

Chờ một chút cũng không thấy Ninh Huy, Ninh Tịch dứt khoát chạy ra cửa, nhón chân nhìn ra đầu đường.

Một bóng dáng quen thuộc từ xa đi tới.

Đôi mắt Ninh Tịch sáng ngời, vui mừng chạy lại nghênh đón: "Ca ca cuối cùng huynh cũng trở lại, mọi người rất lo cho huynh".

Ninh Huy nhếch miệng cười, ôm lấy Ninh Tịch quay một vòng, Ninh Tịch cười khanh khách, những suy nghĩ, lo lắng trong ngày lặng lẽ tan ra trong gió đêm hơi lạnh.

Nguyễn thị cùng Ninh Hữu Phương nghe được động tĩnh, cũng cao hứng đi ra, cùng trăng sáng và một bầu trời đầy sao nghênh đón Ninh Huy về nhà.

Không đợi mọi người hỏi Ninh Huy đã vội vàng cười giải thích: "Sáng nay thi xong vài người bạn đồng môn rủ con cùng ăn cơm trưa, đến chiều con lại cùng bọn họ đến một tiệm sách có khá nhiều sách cũ, cổ thư độc quyền. Mới đầu chỉ nghĩ xem một chút không nghĩ lại thấy không ít sách hay, chỉ là giá bán quá cao, con thương lượng rất lâu bọn họ cũng không chịu bán nên con để các bạn đi trước, một mình con lưu lại mặt dày cùng bọn họ nói tiếp, có lẽ lão bán thấy được lòng thành của con nên nhả ra. Mọi người xem, con mua mấy quyển này đây".

Nói xong giống như hiến vật quý mở bao đồ, bên trong quả nhiên có vài quyển sách đã rách đến sắp không chịu được nữa.

Ninh Hữu Phương lập tức nhíu mày oán trách nói: "Mấy quyển sách rách này đâu đáng giá để con trì hoãn nửa ngày". Muốn mua cũng nên mua chút ít sách mới chứ. Hai mắt Nguyễn thị tỏa sáng: "Huy nhi, đây đều là cổ thư a, ngoại tử phụ con thích nhất là sưu tập cổ thư, nếu người nhìn thấy đảm bảo sẽ cao hứng cực kì".

Ninh Huy gật đầu cười:”Con cũng định mấy ngày nữa sẽ đưa cho ngoại tổ phụ”.

Ninh Tịch cũng đi theo nguyên thị đọc qua không ít sách, học chữ, nghe vậy tò mò liếc qua, vừa cười vừa nói:”Ca ca thật có tâm”.

Ninh Hữu Phuong nhất thời không tiện nói gì, mắt húng im miệng.

Ninh Huy thần thần bí bí hướng Ninh Tịch cười, giống như ảo thuật móc ra một quyển sách nhỏ mỏng manh từ trong ngực ra, quơ quơ trước mắt Ninh Tịch, sau đó cố ý giọng cao:”Muội muội, đoán thử đây là cái gì. Nếu muội đoán trúng ta sẽ tặng cho muội”.

Lòng hiếu kỳ của Ninh Tịch bị treo lên, nhón chân căng mắt hết sức để xem, nhưng căn bản là không thể thấy rõ lắm, liền thuận miệng cười:”Không phải là sách dạy nấu ăn chứ?”

Lần này đến Ninh Huy ngạc nhiên tròn to mắt:”Muội, làm sao muội biết đây là sách dạy nấu ăn?”

“Cái gì? Đây là sách nấu ăn thật?” Ninh Tịch không dám tin tròn mắt, trong lòng cuồn cuộn không thôi.

Thủ nghệ truyền cho đời sau đều dựa vào truyền miệng, rất ít gặp qua sách như thế này. Nhất là sách dạy nấu ăn, càng cực kỳ hiếm, ai nghĩ Ninh Huy có thể gặp được một quyển sách trân quý như vậy.

Ninh Huy đắc ý nhếch miệng nở nụ cười:”Nếu không phải vì cuốn sách này, huynh cũng sẽ không trì hoãn đến bây giờ. Quyển sách này bị kẹp trong đóng sách cổ bị huynh vô tình phát hiện, huynh muốn mua nhưng lão bản không chịu bán, nói quyển sách này rất có lai lịch. Huynh đeo bám hần dai dẳng nửa ngày hần mới chịu bán cho huynh...”

Ninh Hữu Phuong vừa mới nghe nói là sách dạy nấu ăn, hai mắt cũng tỏa sáng, không chút nghĩ ngợi vươn tay:”Mau cầm đến đây cho cha xem một chút”.

Ninh Huy tự nhiên không buông tha một cơ hội khó có được để chế nhạo Ninh Hữu Phuong, cười hi hi nói:”Cha, cho dù con có đưa cho người, người cũng không hiểu a”. Ninh Hữu Phuong không biết được bao nhiêu chữ, làm sao có thể hiểu sách nấu ăn? Ninh Hữu Phuong ngượng ngùng rút tay về, ngẫm lại thấy không cam lòng, vười cười vừa vỗ vai Ninh Huy một cái:”Hay cho tiểu tử con, dám điều cợt cha”.

Ninh Huy cười hắc hắc, lưu loát đem sách đưa cho Ninh Tịch đang hai mắt sáng rỡ:”Muội muội tốt, quyển sách này liền tặng cho muội”.

Ninh Tịch cầm lấy sách, tay có chút run rẩy.

Đây không phải là một quyển sách đúng nghĩa, nhiều nhất chỉ có thể là một tập giấy thôi, ngay cả trang bìa cũng không có. Mở ra trang đầu tiên chỉ thấy chữ rậm rạp chẳng chịt, cả trang giấy đều là chữ.

Hiển nhiên đây là bản thảo của một đầu bếp.

Ninh Huy thấy gương mặt nhỏ nhắn của Ninh Tịch hưng phấn tỏa sáng thì trong lòng khoái trá, vừa cười vừa nói:”Muội đừng coi thường quyển sách nhỏ này, nghe lão bản nói, quyển sách này là do hần mua lại từ trong tay một tên ma bài bạc. Tổ phụ của tên ma bài bạc kia từng là ngự trù trong cung, bình thường có thói quen đem những tâm đắc khi nấu ăn cùng vài thực đơn hần tự nghĩ ra ghi chép lại, vốn dự định là truyền cho hậu nhân của mình. Không nghĩ là sau khi người đầu bếp đó chết, hậu nhân của hần không ai bằng ai, đến cháu nội của hần thậm chí còn đem cả quyển sách tổ truyền này lấy tiền để đánh bạc”.

Ninh Tịch nhin không được hỏi:”Cuốn sách này trân quý như vậy lão bản bán sách kia như thế nào chịu bán lại cho huynh?”

Ninh Huy giao hoạt cười:”Lão bản kia đã hơn sáu mươi tuổi, cũng không có con trai, chỉ có một khuê nữ đã sớm gả cho người khác, như vậy cuốn sách đầu có tác dụng gì. Chẳng qua, hần nói những việc này cũng chỉ vì muốn tặng giá. Huynh đem tất cả tiền bạc trên người đều đưa cho hần, hần mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý”.

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, cảm thấy có gì đó không đúng, theo bản năng hỏi tiếp:”Ca ca, có phải huynh có việc gì đó giấu diếm muội đúng không?”
Ninh Huy đi thi chỉ mang theo chút bạc vụn, lão bản bán sách sao có thể bán cho hần với giá thấp như vậy?

Ninh Huy lập tức thề thốt phủ nhận:”Không thể nào” lại không tự giác rụt cổ lại.

Ninh Tịch giật mình, luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng trước mặt Ninh Hữu Phuong và Nguyên thị, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười ngáp một cái.

Nguyên thị vội cười nói:”Không còn sớm, để mẫu thân đi nấu chút nước nóng cho hai con tắm rồi ngủ”.

Hai huynh muội nhìn nhau cười một cái.

Nguyên thị cùng Ninh Hữu Phuong cùng nhau đến phòng bếp nấu nước nóng, trong phòng chỉ còn lại Ninh Huy và Ninh Tịch.

Ninh Tịch đột nhiên vươn tay kéo cổ áo Ninh Huy, quả nhiên, chỗ đó trống một mảnh...

“Ca ca...” hốc mắt Ninh Tịch đã uon ướt:”Người đưa luôn khóa trường mệnh cho lão bản rồi phải không?”

Thời điểm Ninh Huy đầy tháng, tổ phụ Ninh Đại Sơn đặc biệt đem khóa trường mệnh đeo ào cổ cho hắn, qua nhiều năm như vậy, ngay cả lúc tắm Ninh Huy cũng không cởi ra. Vậy mà hôm nay, hắn lại lấy ra để đổi cuốn sách nấu ăn kia...

Ninh Huy gãi đầu, cố làm ra vẻ không thèm để ý nói: "Ồi chào, huynh lớn rồi mà còn đeo khóa trường mệnh, mọi người biết còn không cười chết huynh. Cho lão bản kia là vừa vặn...Ồi muội muội, muội đừng khóc, huynh thật sự nghĩ vậy mà, muội đừng khóc..."

Ninh Huy luống cuống tay chân dụ dỗ Ninh Tịch, thấy nàng khóc không ngừng, liền ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi: "Muội muội tốt, muội đối tốt với ca ca, ca ca biết chứ. Muội thay huynh đi Thái Bạch lau làm học đồ, huynh không thể làm gì cho muội. Hôm nay nhìn thấy quyển sách dạy nấu ăn này, huynh liền hạ quyết tâm phải mua cho muội bằng bất cứ giá nào. Chỉ cần muội thích là huynh cao hứng rồi".

Nước mắt Ninh Tịch từng giọt từng giọt rơi xuống, đáy lòng mơ hồ đau đớn nhưng lại cảm động nhiều hơn.

Từ nhỏ đến lớn, Ninh Huy đều là người anh tốt, có gì ăn ngon cũng để giành cho nàng. Kiếp trước, nàng tro mắt nhìn Ninh Huy rầy rĩ không vui đi làm đầu bếp, mãi cho đến một khắc trước khi hắn chết ở trong ngục, hắn chưa từng chính thức vui vẻ qua.

Cả đời này nàng sẽ không để Ninh Huy có tiếc nuối đó nữa.

Ninh Tịch nghẹn ngào: "Ca ca, cảm ơn huynh".

Ninh Huy lấy tay lau nước mắt cho nàng, vành mắt cũng đỏ: "Nha đầu ngọc, huynh là ca ca của muội, vì muội làm những việc này thì có gì đâu".

Đúng vậy, hắn là ca ca của nàng, là thân nhân quan trọng nhất của nàng. Nàng nguyện ý vì hắn mà đi làm học đồ, gánh chịu tất cả trách nhiệm vốn thuộc về hắn, thì vì sao không muốn vì nàng làm những thứ này?

Ninh Tịch hít hít mũi, nặn ra nụ cười: "Đúng vậy, giữa chúng ta không cần nói cảm ơn".

Lúc này Ninh Huy mới nở nụ cười: "Như thế này mới phải. Đúng rồi, huynh đã nói với lão bản kia, chờ sau khi huynh có đủ tiền sẽ đến chuộc lại khóa trường mệnh, việc này muội đừng nói với cha mẹ..."

"Hai con đang nói nhỏ chuyện gì vậy?" Giọng nói của Nguyễn thị vang lên ngoài cửa.

Ninh Huy và Ninh Tịch giật mình, không hẹn mà cùng nhau lắc đầu: "Không có gì, cái gì cũng chưa nói". Quả nhiên không hổ là huynh muội thân thiết, dị thường ăn ý.

Nguyễn thị không nghi ngờ gì, vừa cười vừa nói: "Tốt lắm, nước đã nấu xong rồi, hai con về phòng tắm đi".

Hai người gật đầu đáp ứng, trao đổi ánh mắt, liền tự trở về phòng mình.

Trong lòng Ninh Tịch suy đoán về nội dung quyển sách kia, nào còn tâm tư ngủ. Rửa mặt xong liền ngồi vào bàn bắt đầu đọc.

Đầu bếp này không biết họ tên gì, nhưng hiển nhiên là không có quá nhiều tài văn chương, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, rậm rạp chằng chịt, hơn nữa niên đại quyển sách đã quá lâu, trang giấy ố vàng, vừa đụng liền giống như muốn nát ra.

Ninh Tịch không dám dùng quá sức, cẩn thận nhìn trang đầu tiên, chỉ mới nhìn chưa đến nửa trang liền khiếp sợ tròn tròn mắt.

Quyển sách này không đơn thuần là sách dạy nấu ăn, nhiều hơn đó là nhuwx nhận thức tâm đắc của vị ngự trù này, chất phác lại sắc bén ngắn gọn. Vừa vào là nói rõ ràng đơn giản, tóm tắt phương pháp xử lý nhanh chóng các loại hoa quả khó.

Làm cho một học đồ mới nhập môn như nàng được mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thiên tài chân chính

Với tâm tư của Ninh Tịch thì nàng hận không thể lập tức xem xong quyển sách rồi nghỉ ngơi toàn bộ vào đầu.

Loại cảm giác này tựa như người không được uống nước ba ngày đột nhiên gặp được một con suối trong, chỉ muốn vùi cả người vào để uống.

Chỉ tiếc là chưa xem hết một tờ, Nguyễn thị đã vào thúc giục ba lần, cuối cùng dứt khoát bùng ngọn đèn đi.

Ninh Tịch bất đắc dĩ thở dài, đành phải lên giường ngủ. Đương nhiên trước khi ngủ nàng không quên đặt quyển sách nhỏ vào trong áo, lúc này mới yên

tâm ngủ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Ninh Tịch theo thói quen đã rời giường, mặc quần áo rửa mặt xong lại cất quyển sách nấu ăn vào trong rương.

Quyển sách trân quý như thế tất nhiên là muốn giữ lại từ từ nghiền cứu.

Ninh Hữu Phương cũng nhớ thương một đêm, trên đường đi không nhịn được hỏi: "Tịch nhi, quyển sách nấu ăn kia con xem được bao nhiêu rồi? Bên trong viết những gì?"

Ninh Tịch đem nội dung nửa trang mà mình đã xem nói lại với Ninh Hữu Phương.

Sau khi nghe được phương pháp xử lý mấy loại hoa quả khô, hai mắt Ninh Hữu Phương lập tức tỏa sáng, cười khen: "Ngày thường cha xử lý hoa quả khô phần lớn đều là dùng nước, dùng lửa với dùng dầu cha còn chưa thử qua, còn dùng muối và ướp mặn nữa chứ, đều là chút ít biện pháp khó gặp. Đầu bếp đã viết quyển sách này quả nhiên là lợi hại."

Nói rồi thuật lại các biện pháp một lần. So với mấy lời rài rác trong sách, cách Ninh Hữu Phương nói sinh động hơn nhiều, Ninh Tịch nghe liền hiểu, trong lòng âm thầm cao hứng.

Ngay cả Ninh Hữu Phương đều khen không dứt miệng vậy quyển sách này thực đúng là đồ tốt. Ninh Hữu Phương vẫn chưa thỏa mãn nói: "Tịch nhi, về sau mỗi ngày con lại đọc một chút, nếu có gì không hiểu thì hỏi cha".

Lời nói vừa đúng ý Ninh Tịch, hưng trí bừng bừng gật đầu, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Đến phòng bếp, Ninh Hữu Phương vừa cười vừa nói: "Tịch nhi, đao công của con đã tạm ổn, từ hôm nay trở đi, cha sẽ dạy con đun nồi".

Đao công và đun nồi đều là những kiến thức cơ bản của đầu bếp, nhất là đun nồi, đã cần sức lực lại càng cần kỹ xảo, muốn làm một đầu bếp tốt, tất nhiên phải khổ công luyện tập.

Thật ra phải làm học đồ ít nhất một năm mới bắt đầu luyện đun nồi, chỉ là đao công của Ninh Tịch tiến triển rất nhanh, sợ luyện đun nồi cũng không phải không được.

Ninh Tịch có chút ngoài ý muốn, liên tục gật đầu đáp ứng, chuyên chú nhìn Ninh Hữu Phương làm mẫu.

Không biết Ninh Tịch tìm ở đâu ra một ít cát, bỏ vào nồi sắt lớn. Đầu tiên là lắc lư trước sau mấy cái, sau đó cổ tay dùng sức, hạt cát đang quay cuồng trong chảo thì có hơn phân nửa bị hất lên không trung rồi lại vũng vàng rơi trở lại vào nồi. Từ đầu đến cuối không rơi một hạt nào.

Ninh Tịch tròn tròn hai mắt, sợ hãi than: "Cha thật lợi hại".

Ninh Hữu Phương nhếch miệng cười, rõ ràng rất đắc ý lại làm ra vẻ khiêm tốn: "Đây là kiến thức cơ bản của đầu bếp, không coi vào đâu. Lại đây nói cho cha biết vừa rồi con quan sát được những gì?"

Ninh Tịch suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Để đun nồi thì phải dùng sức ở cổ tay, dùng ngón cái phát lực kéo nồi vào người, sau đó dùng bốn ngón còn lại đẩy nồi về phía trước, cổ tay gấp về biên, chảo sẽ hướng lên, cát trong nồi sẽ bị hất lên, thời điểm dùng nồi đón cát là phải xem nhãn lực của đầu bếp."

Hai mắt Ninh Hữu Phương tỏa sáng, nở nụ cười: "Hảo hảo hảo, nữ nhi ngoan của cha quả nhiên là tốt".

Chỉ nhìn một lần liền có thể nói ra kỹ xảo cùng yếu điểm nói không sai chút nào. Hẳn làm đầu bếp nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy ai có ngộ tính và nhãn lực như vậy. Ninh Tịch nở nụ cười, học theo Ninh Hữu Phương thả chút ít hạt cát vào trong nồi, ước lượng thử, nặng quá...

Ninh Hữu Phương nín cười, ho khan: "Con mới bắt đầu luyện tập, chỉ cần phóng một ít là được".

Ninh Tịch dẫu môi, lên án: "Cha giấu cợt con".

Trong mắt Ninh Hữu Phương tràn đầy vui vẻ, cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh cãi lại: "Con thấy cha giấu con chỗ nào?"

Ninh Tịch tròn mắt, hờn dỗi không thôi: "Rõ ràng cha đang cười con, con mắt đang cười, miệng đang cười, mặt cũng cười..." Mấy người bồi bàn đang làm việc đều cười ồ lên.

Ninh Hữu Phương lập tức gượng tay đầu hàng: "Hảo hảo hảo, là cha không tốt, đảm bảo sẽ không cười con nữa, con tới luyện vài cái cho cha xem thử".

Lúc này, Ninh Tịch mới đem toàn bộ tinh thần đặt lên nồi thiết trong tay, trong đầu hồi tưởng lại động tác vừa rồi của Ninh Hữu Phương.

Giống như vừa rồi tất cả đã được ghi lại trong đầu nàng, ngay cả động tác nhỏ nhất nàng cũng nhớ rõ tường tận.

Ninh Tịch hít sâu, vũng vàng quơ quơ nồi trước sau, cát trong nồi chậm rãi rung động, một khắc kia, dường như nàng có thể cảm nhận được quỹ tích vận động cùng phương hướng của tất cả hạt cát trong nồi.

Loại cảm giác này thật sự rất kì diệu...

Sau đó, nàng không chút do dự đẩy nôi về phía trước rồi nâng lên, lại dùng sức kéo về. Hạt cát nhẹ nhàng linh hoạt bay trong không trung, sau đó văng vàng rơi vào nôi, một hạt cũng không rớt ra ngoài. Ninh Hữu Phương nghẹn họng nhìn trần trời.

Động tác không đủ thuần thực, cũng không tính là quá linh hoạt nhưng lại nắm rõ tất cả những gì quan trọng nhất khi diên nôi. Cho dù là ai nhìn cũng sẽ không tin động tác này do người lần đầu tiên diên nôi làm ra. Không biết Trương Triển Du cũng đã đi đến lúc nào, đem một màn này thu vào mắt, cũng kinh sợ không thôi. Thì ra trên đời này thật sự có thiên tài như vậy, người khác phải hao hết tâm tư luyện mấy tháng mới làm được, nàng chỉ tốn chưa đến một canh giờ.

Đứng trước mặt thiên tài như vậy, một chút tự tin cùng tự tôn đáng thương đã sớm không còn, vậy mà Ninh Tịch vẫn không hài lòng lắm nhũm mày, lâu lâu nói: "Tốc độ vẫn còn quá chậm so với cha, hơn nữa mới làm vài cái tay đã mỏi đến mức độ này".

Ninh Hữu Phương nỗ lực đè ép đắc ý cùng kiêu ngạo, ho khan một tiếng: "Con lần đầu tiên làm được như vậy là không tệ rồi. Sau này luyện tập nhiều hơn, quen tay hay việc tự nhiên sẽ tốt lên. Đến khi con có thể diên chước gấp đôi số cát bây giờ, lại kiên trì trong nửa canh giờ, thì miễn cưỡng được xem là hợp cách, có thể đổi thành thức ăn để luyện tập".

Ninh Tịch nghiêm túc gật đầu, vẫy vẫy cánh tay, lại tiếp tục luyện tập, trong miệng còn lẩm bẩm: "...Thật vô dụng, mới có một chút đã mỏi rồi..."

Ninh Hữu Phương nghe, nhìn không được cười lên, chào hỏi Trương Triển Du một tiếng sau đó bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Một ngày tốt đẹp lại chính thức bắt đầu, thật sự là rất phấn khởi. Chỉ tiếc, tâm tình tốt duy trì chưa đến một khắc thì Lai Phúc chạy vào là ầm lên: "Ninh đầu bếp, mau chuẩn bị một chút, khách quý lại tới nữa rồi".

Động tác trong tay Ninh Tịch dừng lại, đột nhiên có dự cảm xấu: "Lai Phúc ca ca, vị khách quý kia là ai?"

Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng là Dung tam thiếu gia lời nói cay nghiệt lại độc ác hôm qua...

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ngàn vạn lần đừng nói xấu sâu lưng người khác

"Chính là Dung tam thiếu gia - biểu đệ của Đông gia thiếu gia" Lai Phúc sáng khoái đáp, ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt của Ninh Tịch sa sầm lại.

Hiển nhiên Ninh Hữu Phương cũng không có cảm tình gì đối với vị Dung thiếu gia này, rầu rĩ hỏi: "Chỉ đích danh ta nấu sao?"

Lai Phúc ngẩn người, gãi gãi đầu: "Cái này thì không có..."

Khuôn mặt Ninh Hữu Phương đang kéo căng nghe vậy thì thư giãn xuống: "Vậy là tốt rồi, để người khác nấu là được".

Con người Ninh Tịch xoay chuyển vài vòng, chợt cười nói: "Không phải là hôm qua Vương bá bá nói muốn hầu hạ vị khách kia sao? Nếu không để cho Lai Phúc ca ca qua bên kia nói một tiếng là được rồi". Cũng nên để cho Vương mặt rỗ đứng một chút trắc trở, xem hắn từ nay về sau còn dám nói linh tinh hay không. Tinh thần Ninh Hữu Phương chấn động, rất đồng ý với ý kiến của Ninh Tịch, nháy mắt với Lai Phúc. Lai Phúc rất thông minh, lập tức cười gật đầu, nhanh như làn khói chạy đi tìm Vương mặt rỗ.

Người ở đây ai cũng biết tính tình Vương mặt rỗ, không ai lo hắn sẽ từ chối một 'chuyện tốt' như vậy.

Lai Phúc rất nhanh liền cười tủm tủm quay lại, nháy mắt ra hiệu cười nói: "Vương đầu bếp vừa nghe liền lập tức gật đầu đáp ứng".

Lúc này Ninh Hữu Phương mới thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói: "Hay là như vậy đi, người đến tiền sảnh xem một chút, đem tất cả khách nhân mà Vương mặt rỗ phụ trách chuyển cho ta là được".

Lai Phúc gật đầu, nhanh chóng chạy đến tiền sảnh.

Ninh Hữu Phương cười nhỏ, tiếp tục công việc của mình.

Ninh Tịch luyện diên nôi một lúc, cánh tay bủn rủn vô lực, dứt khoát buông nôi thiết, ra ngoài đi dạo hít thở không khí.

Cần phải làm rõ, nàng cũng không phải là cố tình đi dạo đến phòng bếp của Vương mặt rỗ xem náo nhiệt a. Ninh Tịch nở nụ cười ngọt ngào, rất lễ phép hỏi: "Vương bá bá, cần cháu giúp gì không ạ?"

Vương mặt rỗ không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt: "Không cần, có Vương Hi ở đây là được rồi". Thêm một nhị trụ và hai người sai vặt, nhân thủ vậy là đủ rồi.

Vương Hi rất muốn Ninh Tịch lưu lại, cười chen miệng nói: “Cha, cho Tịch muội tử ở lại đây giúp đỡ đi”.

Vương mặt rõ không dấu vết trùng Vương Hi một cái.

Đứa con ngu ngốc này của hắn ngày nào cũng chạy theo tiểu cô nương xinh đẹp, cũng không thử nghĩ lại xem, tiểu nha đầu này thông minh hơn người, cái gì cũng chỉ cần ném một lần liền biết, để cho nàng đứng bên cạnh nhìn chẳng phải là sẽ học trộm hết thủ nghệ của hắn sao?

Vương Hi bị trùng thì sợ hãi, đành phải nhìn Ninh Tịch áy náy cười.

Ninh Tịch cười cười, cũng không chú ý, thức thời lui ra ngoài. Chỉ là nàng không đi xa, động tĩnh lớn trong phòng bếp nhỏ của Vương mặt rõ đều có thể nhìn thấy.

Không thể không nói, mặc dù Vương mặt rõ âm dương quái khí không làm người thích, nhưng nấu ăn thì vẫn có chút tài năng.

Bồi bàn bụng đã thức ăn nóng hổi đi ngang qua Ninh Tịch. Mùi thơm nồng đậm tỏa ra tràn ngập, Ninh Tịch liếc qua, không khỏi âm thầm tán thưởng.

Món đùi cừ nướng mặt trên được rắc rất nhiều loại gia vị, phần thịt bên trong hơi tái, ửng đỏ, da bên ngoài vàng óng, mùi thịt quyện với các gia vị tạo nên một hương thơm nồng đậm khó cưỡng. Có thể thấy lần này Vương mặt rõ đã tốn rất nhiều tâm tư để chế biến.

Trong phòng bếp, Vương mặt rõ cũng tự đắc cười cười, nụ cười kia tràn đầy tự tin.

Món đùi cừ nướng này có thể là món sở trường của hắn. Món này vừa phí công lại tốn thời gian, trong ngày thường hắn không chịu làm, hôm nay vì có vị Dung thiếu gia đến đây nên đương nhiên muốn biểu hiện thật tốt. Lúc thấy bồi bàn vội vàng chạy trở về, Vương mặt rõ có chút ngoài ý muốn, nhìn không được hỏi: “Làm sao vậy? Đông gia thiếu gia nói gì sao?”

Về mặt bồi bàn đau khổ đáp: “Đông gia thiếu gia thì không nói gì nhưng Dung thiếu gia có nói...”

“Nói gì?” Vương mặt rõ không thể chờ được hỏi tới, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Bồi bàn ấp úng nửa ngày mới nói: “Dung thiếu gia nói ngài đừng lãng phí đùi cừ...”

Trong phòng bếp đột nhiên yên tĩnh lại.

Mặt Vương mặt rõ lập tức vặn vẹo: “Người nói cái gì? Lập lại lần nữa”.

Bồi bàn không dám nói gì thêm, lúng túng nói: “Nếu không thì ngài nói một tiếng với Ninh đầu bếp đi...” món ăn kế tiếp để Ninh đầu bếp làm thì tốt hơn.

Nhận lấy vũ nhục như vậy, làm sao Vương mặt rõ có thể nuốt xuống, không chút nghĩ ngợi trợn mắt: “Không được, ta không tin, món ăn ta làm chẳng lẽ sẽ không hợp khẩu vị của Dung thiếu gia?”

Bồi bàn lắp bắp đáp: “Mấy món được mang lên vừa rồi Dung thiếu gia đều chỉ gấp một miếng rồi không ăn nữa”.

Mặt Vương mặt rõ hết trắng lại đỏ, đỏ lại bạch, vẻ xấu hổ - tức giận cứ thay đổi qua lại, hắn hận không thể đi tìm vị Dung thiếu gia kia và cho hắn một trận ngay lúc này.

Thức ăn hắn vất vả làm lại bị người ta ghét bỏ như vậy, thật sự không thể chịu được nữa. “Vương bá bá”. Ninh Tịch không biết từ đâu xông ra, vẻ mặt căm giận bất bình: “Dung tam thiếu gia này cũng quá kỳ cục. Ngày hôm qua cổ tình châm chọc cha cháu, hôm nay lại nhục nhã bá bá”.

Vương mặt rõ đang nổi nóng, nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một cậu ấm sống an nhàn sung sướng, chỉ biết quở trách người khác thôi”.

Trong lòng Ninh Tịch vui mừng, trên mặt bày ra bộ dáng cùng chung mối thù: “Đúng vậy, món đùi cừ nướng mà Vương bá bá làm từ xa đã nghe mùi thơm xông vào mũi, Dung thiếu gia kia lại nói lời quá đáng thật sự là quá đáng giận”.

Vương mặt rõ gật đầu liên tục, đột nhiên bắt đầu cảm thấy tiểu cô nương vô cùng thuận mắt.

Ninh Tịch nín cười, nghiêm trang đề nghị: “Vương bá bá, đợi thời điểm lát nữa người đi gặp Dung thiếu gia, ngàn vạn lần đừng khách khí. Loại người này quả thực chính là mất mọc trên đỉnh đầu a...”

Vương Hi vốn đang nghe nồng nhiệt, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng ngoài cửa sổ, sắc mặt lập tức thay đổi, liên tục nháy mắt với Ninh Tịch.

Ninh Tịch luôn luôn cơ trí vậy mà lần này lại không có lưu ý đến sắc mặt Vương Hi thay đổi, khoan khoái nói không ngừng: “...Đối với loại người này ngàn vạn lần đừng khách khí. Chỉ là xuất thân tốt hơn người khác, bộ dáng đẹp mắt một tí liền tự cho là đúng, không để sự vất vả của người khác vào mắt...”

Vương Hi nháy mắt đến sắp rút gân, Vương mặt rõ cũng trợn to hai mắt, trong phòng mơ hồ có một loại không khí quỷ dị. Ninh Tịch đang đưa lưng ra cửa rốt cục cũng phát hiện ra điều không bình thường, nghi hoặc quay đầu.

Đôi diện nàng lúc này là một đôi mắt đang cười như không cười.

Không biết thiếu niên tuổi nào thì đi đến sau lưng Ninh Tịch, khẽ nheo đôi mắt hẹp dài cười cười, thông thả ung dung nói: "Người chỉ mới gặp ta một lần cứ như vậy mà hiểu rõ ta sao? Thực là vinh hạnh của ta".

Mặt Ninh Tịch đỏ lên.

Hắn hần hần... Không phải là sẽ ngồi trong nhà gian ăn uống rồi phê bình sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bắt ngay tại trận

Nói xấu sau lưng người khác không đáng sợ, việc đáng sợ, làm người ta lúng túng hơn đó là nói xấu người ta mà bị bắt được, Đông gia thiếu gia đứng bên cạnh buồn cười không thôi. Mặc dù Ninh Tịch thông tuệ hơn người nhưng bây giờ cũng gặp phải sự việc lúng túng như thế này, nhất thời hắn không biết phải giảng hòa làm sao mới tốt.

Vậy mà Dung tam thiếu gia còn hết lần này đến lần khác nheo mắt dò hỏi: "Xin hỏi Ninh Tịch cô nương, ta thật sự là kém cỏi như người nói sao?"

Lòng dạ hẹp hòi, ích kỷ, một chút phong độ cũng không có.

Trong lòng Ninh Tịch hận đến nghiến răng, nàng bị người bắt được chân đầu không thể làm gì khác, không thể như trước kia cây ngay không sợ chết đứng mà cãi lại, đành phải ho khan đáp: "Thực xin lỗi Dung thiếu gia, mới vừa rồi là tiểu nữ nhanh mồm nhanh miệng, Dung thiếu gia đại nhân rộng lượng liền chớ để trong lòng".

Dung Cẩm nhíu mày, hứng thú dạt dào 'a' một tiếng, âm cuối kéo thật dài: "Nếu như ta muốn để trong lòng thì sao?"

Khóe miệng Ninh Tịch giật giật, nặn ra nụ cười tươi tắn: "Tiểu nữ vô tình mạo phạm, nếu biết Dung thiếu gia hào hứng đến vậy, đột nhiên đi tới phòng bếp dạo, tiểu nữ sẽ không đem những lời nói thật nói ra".

Đều đến nước này, nếu chịu thua thì cũng không còn mặt mũi, dứt khoát cãi đến cùng, xem hắn có thể làm gì nàng. Dung Cẩm không thể ngờ đến giờ phút này mà Ninh Tịch còn dám chế nhạo hắn, nụ cười cũng không giữ được: "Người..."

Ninh Tịch hòa một ván, tâm tình được nâng cao, không thèm nhìn Dung Cẩm một cái, cung kính hành lễ với Lục Tử Ngôn đang đứng bên cạnh xem kịch vui: "Gặp qua Đông gia thiếu gia, vừa rồi tiểu nữ nói năng vô lễ, kính xin Đông gia thiếu gia không trách phạt".

Trong mắt Lục Tử Ngôn tràn đầy vui vẻ: "Về su không được tùy ý nghị luận sau lưng người khác như vậy. Thái Bạch lâu chúng ta là mở cửa để buôn bán, phải biết tiếp nhận sự bất bẽ cùng phê bình của khách nhân. Làm đầu bếp, càng phải độ lượng mới được. Vì một chuyện nhỏ mà tức giận không phải là chuyện tốt".

Ninh Tịch ngoan ngoãn gật đầu, bộ dạng kia muốn bao nhiêu nhu thuận thì có bấy nhiêu, nếu so với tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng làm người ta giận sôi máu không đền mạng vừa rồi thì như hai người khác nhau hoàn toàn. Đột nhiên Dung Cẩm cảm thấy một màn này chói mắt dị thường, khó chịu nói: "Tử Ngôn ca ca, lời này của huynh là có ý gì? Là huynh đang nói đệ quá bất bẽ sao?"

Lục Tử Ngôn hơi sững sờ, vội vàng cười giải thích: "Không không không, huynh không có ý này, đệ đừng đa tâm".

Dung Cẩm sao có thể không nhận ra hắn đang nghĩ một đằng nói một nẻo, nhếch miệng, đúng lúc nhìn thấy Ninh Tịch đang cười trộm, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên, bên ngoài cười nhưng bên trong không cười hỏi: "Ninh cô nương, người cũng cảm thấy ta quá bất bẽ sao?"

Ninh Tịch tròn to hai mắt, hết sức vô tội và thuần khiết: "Không thể nào, lòng dạ Dung thiếu gia rất rộng lớn, nói chuyện hiền hòa lại khách khí, làm sao có bất bẽ? Chủ yếu là do tay nghề của đầu bếp ở Thái Bạch lâu chúng ta quá bình thường, không thể vào mắt ngài. Thực sự không thể trách ngài a".

Sự mỉa mai quanh co lòng vòng lần này của Ninh Tịch ai cũng có thể nghe hiểu, rồi rít cùi đầu cười rộ lên.

Ngay cả Vương mặt đỏ đang nổi cơn tam bành cũng rất vui vẻ. Trong lòng suy nghĩ là gan tiểu nha đầu này không nhỏ, đối mặt với sự châm chọc khiêu khích của khách mà vẫn có thể bình tĩnh chậm rãi nói chuyện, không thể coi thường nàng. Lần này ngược lại Dung Cẩm không có tức giận, ngược lại nở nụ cười: "Tay nghề của cha người còn miễn cưỡng có thể dùng được, món ăn hôm nay mà vị đầu bếp này làm ta ăn miếng thứ nhất đến miếng thứ hai thì nuốt không trôi. Tử Ngôn huynh, Thái Bạch lâu phải dựa vào đầu bếp như thế mà cũng có thể trở thành tửu lâu số một của Lạc Dương, thật làm cho người ta không biết nói gì cho phải".

Lục Tử Ngôn nghe xong dở khóc dở cười, nhìn lại mặt Vương mặt đỏ đã đen một nửa. Nếu không phải có Lục Tử Ngôn ở đây chỉ sợ đã không nhịn được mà mỉa mai châm chọc lại.

Mặc dù Ninh Tịch rất muốn xem Vương mặt rõ ăn khổ nhưng đến khi tận mắt chứng kiến thì lại cảm thấy lời của Dung Cẩn quá khắc nghiệt, nhin không được chen miệng:”Món đùi cừ nướng kia của Vương đầu bếp mùi vị và màu sắc đều tốt, chỗ nào đến nỗi như ngươi nói?”

Dung Cẩn khinh miệt cười một tiếng:”Gia vị quá nhiều, làm mất hương vị của nguyên liệu chính, món ăn như vậy mà còn không biết xấu hổ mà bung lên sao?”

Vương mặt rõ không nhin được nữa lên tiếng:”Dung thiếu gia, thức ăn không hợp khẩu vị của ngài thì ngài đổi đầu bếp khác là được, vũ nhục người khác như vậy là có ý gì?”

Vũ nhục?

Dung Cẩn khiêu mi cười một tiếng:”Ta chịu chỉ cho ngươi khuyết điểm lớn nhất của món ăn là phúc khí của ngươi. Tương lai phải cải tiến nhiều hơn mới có thể lên bàn”. Một bộ dáng đang ban ân cho người khác.

Vương mặt rõ tức thiếu chút nữa không thể thở nổi.

Ninh Tịch nghe thì giật mình. Dung Cẩn nói chuyện có chút cay nghiệt khó nghe nhưng tựa hồ cũng có chút đạo lý.

Nếu như đầu bếp nấu một món ăn mà để gia vị lấn át hương vị của nguyên liệu chính thì xác thực là món ăn đã thất bại. Chỉ là chuyện này có chút khó khăn, không phải ai cũng có thể nếm ra sự khác biệt rất nhỏ đó.

Chỉ tiếc vừa rồi nàng chỉ có thể nhìn thoáng qua, không có cơ hội nếm thử đùi cừ nướng kia rốt cục là có hương vị gì. . .

“Ta đói bụng” Dung Cẩn nhìn cũng chưa nhìn Vương mặt rõ một cái, miễn cưỡng nói với Lục Tử Ngôn:”Tử Ngôn huynh, nói Ninh đầu bếp ngày hôm qua làm ít thức ăn đi”.

Lục Tử Ngôn vừa cười vừa nói:”Không phải ngày hôm qua đệ nói món ăn Ninh đầu bếp làm không có ý mới sao?”

Dung Cẩn tùy ý nhún vai:”Đúng là không có nhiều ý mới, chỉ là vẫn còn có thể nuốt vào. Hôm nay đệ rất đói bụng, nhưng mấy món kia quả thực không thể cho vào miệng nổi”.

Lục Tử Ngôn bắt đầu cười:”Đầu bếp của chúng ta làm món ăn để ngại khó ăn, mua bên ngoài về đệ cũng ăn không được, huống chi không biết vì sao ngươi lại có một cái miệng thích bắt bẻ như vậy” mấy ngày nay coi như hắn đã lĩnh giáo công phu bắt bẻ của vị biểu đệ này.

Dung Cẩn coi như đương nhiên nói:”Không phải là đệ bắt bẻ, mà là quá khó ăn đệ không thể nào ăn nổi”.

Lục Tử Ngôn cũng không còn cách nào, đành phải cười với Ninh Tịch một cái:”Ninh cô nương, phiền toái người cùng Ninh đầu bếp nói một tiếng”.

Ninh Tịch đáp ứng, nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu, khuôn mặt khéo léo giống như lóe hào quang, làm cho người khác không thể dứt ánh mắt ra được.

Lục Tử Ngôn nhìn nhiều hơn, trong mắt thoáng qua một tia thương thức.

Dung Cẩn bực mình kéo Lục Tử Ngôn:”Tốt lắm, tốt lắm, nói hắn động tác nhanh lên, từ sáng đến giờ ta chưa ăn gì cả”.

Tĩnh tĩnh Lục Tử Ngôn rất tốt, nghe vậy cười cười, liền đi theo hắn.

Dung Cẩn lại hữu ý vô ý quay lại liếc Ninh Tịch một cái, Ninh Tịch đang le lưỡi nhăn mũi làm mặt quỷ bị bắt quả tang. . .

Đôi mắt hẹp dài cùng cặp mắt dí dỏm giao hoạt cứ như vậy gặp nhau. Gò má Ninh Tịch nóng lên, lỗ tai đều đỏ, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi thề từ nay về sau nhất định sẽ tránh xa Tên Dung Cẩn này.

Quả thật là trời sinh ra hắn xung khắc với nàng.

Tâm tình Dung Cẩn đột nhiên khá hơn, cười không ra tiếng, cuối cùng xoay người đi.

Ninh Tịch giống như bàn chân được bôi dầu, nhanh chóng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cá hấp

Ninh Tịch vội vàng chạy vào phòng bếp nhỏ, đem sự tình vừa mới phát sinh nói đơn giản với Ninh Hữu Phương.

Đương nhiên, đoạn tranh chấp giữa nàng cùng Dung thiếu gia nàng chỉ nói qua hơi hợt, trọng điểm là cường điệu một màn Vương mặt rỡ bị phê bình vô cùng xấu hổ kia. Ninh Hữu Phương sớm đã đoán được kết quả này, cười cười: "Vị Dung thiếu gia này thật khó hầu hạ, để cha đi làm vài món mang lên trước".

Nói xong liền bắt tay vào làm.

Ninh Tịch cũng không dms chậm trễ, vội vàng đi đến giúp đỡ, không ngừng phát ra sự bức tức: "Cha, Dung tam thiếu gia kia bắt bẻ thành tánh, cho dù người có làm tí mĩ thì hắn cũng sẽ soi mói, dứt khoát chỉ làm vài món đơn giản là được".

"Chớ nói nhảm, làm sao có thể tùy ý như vậy được. Mặc kệ hắn nói gì thì chúng ta cũng phải làm tốt bổn phận của mình". Đây là phẩm chất đạo đức cần có tối thiểu nhất của đầu bếp. Ninh Tịch có chút xấu hổ, thu liễm vui vẻ, nghiêm túc gật đầu nhẹ: "Cha dạy rất đúng, nữ nhi đã biết".

Ninh Hữu Phương hài lòng cười cười, tinh thần phấn chấn hô: "Đem con cá vược hồi sáng mới đem tới tới đây".

Trương Triền Du lập tức đáp ứng, lưu loát đem con cá vược đã rửa sạch sẽ bung đến. Con cá vược kia chừng một cân, thoạt nhìn không có gì lạ thể nhưng giá của nó cực cao. Ngày thường chỉ có loại bàn tiệc hơn năm lượng một bàn mới có loại cá này hấp.

Ninh Tịch lập tức tỉnh táo tinh thần, cẩn thận nhìn tất cả các động tác của Ninh Hữu Phương, sợ mình không vô tình bỏ qua một chi tiết nào đó.

Ninh Hữu Phương lưu loát cầm dao, khứa vài đường trên thân cá và thái nhỏ hành gừng rồi nhồi vào thân cá. Sau đó đem cá đặt vào đĩa, đem gia vị rắc lên, cuối cùng múc nửa muỗng dầu sôi tưới lên trên.

Sau khi hoàn thành tất cả các bước này, Ninh Hữu Phương liền đem đĩa cá đặt vào nồi chưng.

Ninh Tịch không nhịn được hỏi: "Cha, vì sao hấp cá phải dùng nước đã nóng.

Ninh Hữu Phương cười nói: "Thịt cá vược tươi mới, nên chỉ cần dùng nước nóng thôi là cá đã chín rồi". Vừa nói vừa từ từ mở nắp, cẩn thận bung đĩa cá ra, đổ phần nước đọng trong đĩa, lại cho thêm ít rượu lên trên, rồi bỏ vào nồi chưng tiếp.

Lần này thời gian chưng dài hơn một chút. Trong lúc này, Ninh Hữu Phương lại dùng một cái nồi khác để làm nước sốt.

Nước sốt dùng với cá hấp rất quan trọng, hương vị món ăn như thế nào là phụ thuộc nhiều vào tài nghệ điều chế nước sốt của người đầu bếp.

Động tác của Ninh Hữu Phương cực nhanh, không ngừng thêm các loại gia vị vào nồi. Ninh Tịch không dám nháy mắt, yên lặng quan sát và ghi nhớ.

Chờ cá vược chín, Ninh Hữu Phương liền đem các loại rau củ đầy màu sắc bày xung quanh đĩa, tưới nước sốt lên, lại dội thêm nửa muỗng dầu sôi. Một mùi hương nồng đậm lập tức tràn ngập căn phòng.

Ninh Tịch nhìn thoáng qua, kìm lòng không được nuốt một ngụm nước miếng.

Thịt cá vược trắng nõn lẳng lẳng nằm trong đĩa sứ trắng men, nước sốt phía trên bốc lên hơi nóng mờ mờ, lại phối hợp với rau củ nhiều màu, thoạt nhìn thật sự là quá mê người.

Hương thơm tùy ý lan tỏa lại càng làm người ta muốn động đũa.

Món cá hấp này, chỉ cần nhìn vào nhan sắc khác biệt của món ăn cũng đủ để cho nó một điểm số cao.

Thời điểm Lai Phúc bụng thức ăn đi cũng không nhịn được nuốt nước miếng, vừa cười vừa nói: "Hương thơm, màu sắc như thế này thì ngay cả Dung thiếu gia cũng không thể nào chọn xương trong trứng được".

Hiển nhiên là lòng tin của Ninh Hữu Phương tràn đầy, vừa cười vừa nói: "Nhanh bung lên đi, nếu để nguội sẽ ăn không ngon".

Lai Phúc lập tức gật đầu cười, dè dặt bung cá hấp đi. Ninh Hữu Phương không dám chậm trễ, bắt tay vào làm món khác.

Sau một lúc, Lai Phúc cười tủm tỉm chạy trở lại.

Ninh Tịch không thể chờ được, mở miệng hỏi trước: "Lai Phúc ca, Dung thiếu gia đã ăn cá hấp chưa? Hắn có nói gì không?"

Lai Phúc vui tươi hơn hờ gật đầu: "Ăn rồi ăn rồi, mặc dù không nói cái gì nhưng hắn ăn liên tiếp vài miếng".

Ninh Tịch cười đắc ý, khoan khoái nói: "Đó là đương nhiên, cá hấp cha muối làm nhất định là nhất đẳng mỹ vị, cho dù hắn có muốn soi mói cũng không tìm được chỗ nào a".

Ninh Hữu Phương nhếch miệng cười cười, động tác cũng ngày càng lưu loát.

Đội các món ăn được mang lên không sai biệt lắm, Ninh Hữu Phương mới thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Tịch đứng một bên cười nói: “Cha, nếu lần này Dung thiếu gia gọi người thì người cũng đừng sợ hấn. Con không tin món ăn hôm nay hấn có thể lựa ra khuyết điểm”.

Ninh Hữu Phương hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cũng không thể nói như vậy”.

Vị Dung thiếu gia này vừa nhìn là biết xuất thân từ gia đình phú quý, đối với việc ăn uống rất chú ý. Mặc dù lời nói có chút cay nghiệt khó nghe nhưng lại có thể một lời trúng đích. Đối với một đầu bếp mà nói, phải ứng phó với khách nhân như vậy là một chuyện tình mang đến cảm giác thành, điều kiện tiên quyết là phải có một tinh thần mạnh mẽ mới được...

Đang nói chuyện thì Lai Phúc lại cười tùm tùm chạy tới phân phó: “Dung thiếu gia mời Ninh đầu bếp đến nói chuyện”.

Ninh Tịch không chút nghĩ ngợi nói: “Cha, con cùng đi với người”.

Cũng không biết là trong đó có thể xảy ra đường rẽ gì hay không. Dung Căn này quả thực là khác xa hoàn toàn so với người nàng biết kiếp trước.

Tóm lại nàng không yên tâm để cho Ninh Hữu Phương một mình đối phó với Dung tam thiếu gia khó dây dưa này.

Ninh Hữu Phương nhú nhú mày, lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, một mình cha đi là được, con chờ đi, miễn cho lại chọc giận khách quý”.

Ninh Tịch không phục phản bác: “Cha, người nói như vậy là không đúng. Con đâu phải là cố tình muốn tranh chấp cùng Dung tam thiếu gia kia. Hấn nói nhiều lời khó nghe nhục nhã người, đương nhiên là con không thể nhẫn nhịn được. Cha, người để con đi theo đi, nếu không con đợi ở đây cũng không an lòng...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng giương đôi mắt to tròn lên nhìn Ninh Hữu Phương cầu khẩn.

Trong lòng Ninh Hữu Phương đột nhiên nóng lên, trong một giây xúc động liền gật đầu đáp ứng.

Mặt mày Ninh Tịch lập tức rạng rỡ, cao hứng lời kéo Ninh Hữu Phương đi ra ngoài. Một chiều này rất hữu dụng đối với Ninh Hữu Phương, lần nào cũng thành công. Lúc này Ninh Hữu Phương mới phản ứng lại, nhận ra chính mình lại bị mắc lừa, dở khóc dở cười trừng Ninh Tịch: “Hôm nay con đang hoảng một chút, ngàn vạn lần đừng chọc họa”.

Ninh Tịch le lưỡi, cười hi hi đáp: “Cha yên tâm đi, con đã bảo sẽ không tùy tiện nói gì”. Đương nhiên nếu có người lại nói năng lỗ mãng nàng cũng sẽ không làm ngơ.

Ninh Hữu Phương bắt đầu dĩ cười cười, hiển nhiên là nhìn ra Ninh Tịch nghĩ một đường nói một nẻo nhưng cũng không có cách nào đối với nữ nhi bảo bối, đành phải cầu nguyện hôm nay vị Dung tam thiếu gia kia đừng lại nháo sự nữa.

Chỉ tiếc là mặc dù Dung Căn phong tư trác tuyệt tuấn mỹ vô song, nhưng mỗi khi hấn hé miệng bắt đầu nói chuyện thì chính là trào phúng không chút lưu tình: “Ninh đầu bếp, ta cho rằng sau lời nói của ta hôm qua, hôm nay người sẽ có điểm tiến bộ, không nghĩ tới mấy món này lại vẫn như vậy, không có chút ý mới nào, nhất là món cá hấp kia, càng không thể nói gì hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nhặt xương trong trứng

Lần này Ninh Hữu Phương đã chuẩn bị tâm lý, tuy không vui vẻ gì nhưng cũng không có tức giận, vờn vàng cười: “Không biết Dung thiếu gia không hài lòng với món cá hấp này ở điểm nào? Ngài cứ nói thẳng để tiểu nhân biết mà sửa”.

Lời nói không kiêu căng không siểm nịnh, biết tiến thoái. Lục Tử Ngôn ngồi một bên âm thầm gật đầu, nhìn không được cười chen miệng nói: “Ninh đầu bếp, biểu đệ của ta tính tình ngay thẳng, nói chuyện không quanh co lòng vòng, mặc kệ hấn có nói gì thì người cũng đừng để bụng...”

“Uy uy uy biểu ca, huynh nói như vậy là có ý gì?” Dung Căn không vui: “Chẳng lẽ đệ là cái loại người cố tình gây sự sao?”

Đương nhiên.

Ninh Tịch nhân lúc không có ai để ý hừ nhỏ một tiếng, nhếch miệng.

Dung Căn một mực lưu ý động tĩnh của nàng, thấy nàng bĩu môi lại có bộ dáng khinh thường, không biết tại sao không cảm thấy tức giận chút nào, ngược lại còn nở một nụ cười hóm thú.

Ninh Hữu Phương thấy Dung Căn không nói gì thì trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc nhìn sang.

Vừa nhìn qua liền thấy Dung Cẩn đang híp mắt quan sát Ninh Tịch, Ninh Hữu Phương sợ hết hồn, cho rằng Dung Cẩn vẫn còn mang thù, vội vàng nói: "Món cá hấp hôm nay là do tiểu nhân đích thân làm, nếu Dung thiếu gia cảm thấy có chỗ nào hông tốt thì xin hãy cho tiểu nhân biết".

Quả nhiên sự chú ý của Dung Cẩn bị hấp dẫn qua, cười như không cười nói: "Thịt cá vược non mịn tròn mềm, hấp là thích hợp nhất. Nhưng khi chế biến thì không cần dùng quá nhiều gia vị, chỉ cần tưới chút thị dầu lên là đã đủ mỹ vị. Thế nhưng Ninh đầu bếp lại sử dụng một loại nước sốt mùi vị nồng đậm tưới phía trên, làm mất hương vị vốn có của cá vược, thật sự là vẽ chân cho rắn, làm điều không cần thiết".

Chú thích Minh cũng không biết thị dầu là cái gì nữa, ai biết thì chỉ mình với.

Ninh Hữu Phương sững sờ, không chút nghĩ ngợi hỏi: "Thị dầu là cái gì?" Hắn làm đầu bếp nhiều năm như vậy cũng chưa từng nghe nói đến loại gia vị này...

Dung Cẩn hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn: "Chẳng lẽ ngay cả chúng thị dầu người cũng chưa từng nghe qua sao?"

Ninh Hữu Phương lắc đầu: "Chưa nghe nói qua, tiểu nhân bắt đầu làm học đồ từ năm mười tuổi, đến giờ đã hơn hai mươi năm vẫn chưa từng nghe ai nói đến cái gì mà chúng thị dầu. Xin hỏi Dung thiếu gia, đó rốt cục là cái gì? Là một loại gia vị sao?"

Nụ cười của Dung Cẩn có chút cứng ngắc, ho khan một tiếng: "Ách, đại khái là vậy đó..."

Ninh Tịch chột mím cười ngọt ngào, cố làm ra vẻ ngây thơ hỏi: "Dung thiếu gia, nếu ngay cả ngài cũng không biết rõ lợi ích của chúng thị dầu thì tại sao lại đột nhiên nói đến cái này?"

Rõ ràng là cố ý nói bậy mà.

Dung Cẩn hiển nhiên có thể nghe ra sự khinh miệt trong giọng nói của Ninh Tịch, đột nhiên nổi giận, hừ lạnh một tiếng: "Cá chúng thị dầu không có gì mới mẻ cả, rất nhiều người biết... Có một địa phương xa xôi, mọi người ở đó ai cũng biết những đồ vật này nọ như vậy, mọi người ai cũng dùng qua. Các người không biết cũng đúng thôi".

Ninh Tịch không tức giận hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn Dung Cẩn một cái, hiển nhiên không biết vì sao hắn sinh khí, càng lười phản ứng lại.

Dung Cẩn đột nhiên cảm thấy trong lòng ngổn ngang, đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, không nói thêm gì nữa.

Lục Tử Ngôn có chút ngoài ý muốn, mặc dù Dung Cẩn có chút ít ngạo khí, nói chuyện cũng hơi cay nghiệt nhưng hắn rất ít khi tức giận thật tình, hôm nay là như thế nào?

Hắn tới gần thấp giọng hỏi vài câu, Dung Cẩn lại có vẻ rất lạnh nhạt, tùy ý ừ một tiếng thì không nói nữa.

Lục Tử Ngôn bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên cạnh Ninh Hữu Phương trấn an vài câu, lại thường một cái bao lì xì thật to, sờ thoáng qua bao lì xì, sắc mặt Ninh Hữu Phương mới tốt hơn một chút.

Ninh Tịch liếc bóng lưng bên cửa sổ một cái, trong lòng len lén xem thường.

Cao ngạo, không coi ai ra gì, nói chuyện cay nghiệt, lại còn hi vọng vô thường, một chút cũng không làm cho người ta thích, uống phí cho một gương mặt tuấn tú.

Loại người như hắn, sau này nên tránh xa thì tốt hơn.

Thế nhưng đây chỉ là một hi vọng xa vời của riêng Ninh Tịch thôi.

Mấy ngày kế tiếp, Dung tam thiếu gia đều đứng giờ cơm trưa cho người lại thông báo, mỗi lần đều chỉ đích danh Ninh đầu bếp. Và tất nhiên sau khi cơm nước xong xuôi thì không thể thiếu chút 'hoạt động sau khi ăn'.

Nói ví dụ như, cho người gọi Ninh đầu bếp đến trực tiếp gặp hắn, đem 'lời bình' về từng loại món ăn được chế biến trong ngày hôm đó nói một lần.

Ninh Tịch sợ Ninh Hữu Phương bị khinh bỉ, mỗi lần đều đi theo. Sau đó, mỗi lần đang nghe 'lời bình' cay nghiệt của Dung Cẩn đều nhin không được mà trở mặt...

"Dung thiếu gia" Thanh âm thanh thúy của Ninh Tịch vang lên trong hoa sen sảnh: "Món gà nấu lá sen hôm nay 'lại' có vấn đề gì không?"

Dung Cẩn lười biếng dựa vào lưng ghế, không nhanh không chậm nói: "Nói chung cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là mùi hương của lá sen hơi đậm, không cảm nhận được cái ngon của thịt gà, không bằng đổi thành chưng lá sen thì tốt hơn".

Ninh Tịch không cam lòng yếu thế hừ một tiếng: "Dung thiếu gia, ngày hôm qua ngài nói hương vị phối liệu quá phai nhạt, hôm nay lại nói đậm. Rốt cục món ăn phải như thế nào mới hợp khẩu vị của ngài?"

Rõ ràng chính là nhạt xương trong trứng mà.

Dung Cẩn khiêu mi cười một tiếng: "Một món ăn ngon thì phải phân chính phụ rõ ràng. Phổi liệu là để phụ trợ cho hương vị của chủ liệu, lại không thể lẫn át hương vị chủ liệu. Còn phải làm như thế nào thì phải xem tay nghề của đầu bếp. Tay nghề của Ninh đầu bếp chưa đủ, tại sao lại trách ta nhạt xương trong trứng?"

Ách, hẳn có thuật đọc tâm sao? Nàng nghĩ cái gì trong lòng mà hẳn cũng biết...

Trong lòng Ninh Tịch lẩm bẩm một câu, nhưng ngoài miệng lại không chịu nhượng bộ chút nào: "Tay nghề cha ta tinh xảo như vậy, khách nhân từ nam chí bắc không biết có bao nhiêu người khn không dứt miệng, chỉ không hợp khẩu vị của Dung thiếu gia thôi".

Dung Cẩn không đếm xỉa tới cười nói: "Những người kia đến ăn chỉ là để no bụng thôi, bao nhiêu người biết thưởng thức như ta?"

Ninh Tịch nghe đến sắp học máu, không chút khách khí liếc mắt: "Dạ dạ dạ, soi mói giống như người xác thực là rất ít gặp".

Hai người người tới ta đi không ngừng, một cơ hội để Lục Từ Ngôn chen miệng vào cũng không có, Ninh Hữu Phương cũng chỉ có thể đứng một bên cười khò.

Mặc dù Ninh Tịch được nuông chiều chút ít, nhưng lời nói, việc làm luôn luôn hiểu lễ phép, cái miệng lại rất ngọt, luôn có thể dụ dỗ mọi người xung quanh.

Thế nhưng mỗi lần đụng đến Dung thiếu gia, miệng lưỡi Ninh Tịch lại trở nên cay nghiệt khiến cho người ta lú lẫm.

Dung thiếu gia này cũng là quái nhân, nói chuyện cay nghiệt nhưng chưa từng thật sự tức giận, càng không làm chuyện ý thể ức hiếp người khác. Ngược lại hay cùng Ninh Tịch đấu võ mồm, bị tức nổi cơn tam bành rồi lại cố làm ra vẻ điềm nhiên như không có gì.

Nửa tháng nay, mỗi ngày hẳn đến Thái Bạch lâu ăn cơm trưa, mỗi lần đều tìm một đồng khuyết điểm của các nàng để bắt bẻ mặc dù lời nói hơi khó nghe nhưng nếu tinh tế ngẫm nghĩ dễ thấy lời hẳn có vài phần đạo lý.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, Ninh Hữu Phương đã sáng tạo ra hơn mười món ăn mới, tài nấu nướng càng thêm lão luyện, không thể không nói một phần là nhờ sự bắt bẻ của Dung Cẩn.

Nghe đến chuyện này, Ninh Hữu Phương ho khan một tiếng, cắt đứt sự tranh luận của Ninh Tịch với Dung Cẩn: "Dung thiếu gia, nếu không còn gì nữa thì tiểu nhân xin lui xuống trước".

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tất cả đều như trước

Hiển nhiên Dung Cẩn vẫn còn chút chưa thỏa mãn, không muốn để cho Ninh Tịch đi, liếc Ninh Hữu Phương một cái, cũng không lên tiếng.

Lục Từ Ngôn lại cười nói: "Cũng tốt, Ninh đầu bếp đã vất vả rồi, lui xuống nghỉ ngơi một lát đi".

Ninh Tịch thở phào nhẹ nhõm, cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Ninh Hữu Phương, định cùng nhau ra ngoài. Mỗi ngày đều phải tự lên tinh thần cho mình để đối phó với Dung thiếu gia này thật là mệt.

Dung Cẩn liếc mắt nhìn Ninh Tịch đang cười khanh khách, sắc mặt hơi trầm xuống.

Ninh Tịch không lưu ý đến nhất cử nhất động của hẳn, tâm tình khoái trá đi ra ngoài. Khoảnh khắc nàng bước qua cánh cửa của hoa sen sảnh lại nghe được một câu long trời lở đất: "Biểu đệ, nghe nói Tứ hoàng tử sắp đến Lạc Dương..."

Sắc mặt Ninh Tịch trắng nhợt, đột nhiên dừng bước, hai tay nắm lại thành quyền, thân thể khẽ run rẩy.

Vị quý nhân kia... Rốt cục đã tới sao?

Thanh âm lười biếng của Dung Cẩn vang lên sau lưng: "Đến thì sao? Đệ không muốn ôm bắp đùi của hẳn".

Lục Từ Ngôn cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, dầu gì thì đệ cũng có chút giao tình với Tứ hoàng tử cơ mà".

Ninh Hữu Phương đi vài bước, thấy Ninh Tịch không có theo kịp, có chút kỳ quái quay đầu nhìn nàng: "Tịch nhi con làm sao vậy?" Sắc mặt khó coi như vậy.

Ninh Tịch bình tĩnh lại, cố nặn ra nụ cười: "Không có gì, chỉ là con cảm thấy có chút mệt mỏi thôi".

Ninh Hữu Phương thương tiếc dự dõ:”Những ngày qua con đi theo cha làm việc trong phòng bếp quả thực là quá cực khổ. Hay là trưa nay ăn cơm xong con về nhà ngủ một giấc thật tốt đi”.

Nếu là bình thường, Ninh Tịch nhất định sẽ cự tuyệt đề nghị như vậy, nhưng hôm nay sau khi nghe được tin tức kia trong lòng nàng liền một mảng hỗn độn, cần yên lặng suy nghĩ một chút, vì vậy nàng không nghĩ ngợi liền gật đầu.

Ăn vài món qua loa cho xong, Ninh Tịch liền bước ra khỏi Thái Bạch lâu. Ninh Hữu Phương không yên tâm để nàng đi một mình nên đưa nàng về đến cổng lại vội vàng quay trở lại.

Trong nhà yên ắng dị thường, Nguyên thị cùng Ninh Huy đều không ở đây.

Ninh Tịch về phòng mình đợi, yên lặng ngồi bên cửa sổ. Trí nhớ về vị Tứ hoàng tử lại trào dâng lên mãnh liệt.

Con nối dõi của đương kim thánh thượng cũng không thịnh vượng, tổng cộng chỉ có bốn hoàng tử và một công chúa. Nhị hoàng tử đã chết non từ lúc nhỏ, Minh Nguyệt công chúa nhỏ tuổi nhất cũng chết bất đắc kì tử hai năm sau đó.

Đại hoàng tử Tiêu Minh Xa là do hoàng hậu quá cố sinh, là thái tử của đất nước. Tam hoàng tử Tiêu Minh Sơn có mẹ đẻ là Huệ quý phi, người liên tục được Thánh thượng sủng ái lúc này.

Mà Tứ hoàng tử Tiêu Minh Tranh là hoàng tử nhỏ tuổi nhất trong ba hoàng tử, xuất thân cũng thấp nhất. Nghe nói năm đó mẹ đẻ của hắn chỉ là một tài tử nho nhỏ, thỉnh thoảng được hoàng thượng sủng ái, sau đó may mắn sinh ra Tứ hoàng tử.

Bởi vì cái gọi là con vinh mẹ được nhờ nên sau khi có Tứ hoàng tử vị tài tử này tự nhiên cũng một bước lên mây, được nâng thành phi tử. Chỉ là vị Mai phi này cũng không có nhà mẹ đẻ làm nể dựa, phải dựa vào sự xinh đẹp ôn nhu khéo léo hiểu lòng người mà chiếm một chỗ ngồi bên cạnh hoàng thượng.

Đại hoàng tử là trưởng tử, trong triều được phần đông mọi người ủng hộ. Còn tam hoàng tử có mẫu phi được sủng ái và người cậu là quan lớn làm chỗ dựa cũng mạnh mẽ cạnh tranh cùng thái tử.

Còn Tứ hoàng tử hiển nhiên là không có phân lượng gì đáng nói, từ trước đến nay đều không được coi trọng.

Chỉ là không ai biết được rằng, mười năm sau người dành được ngôi vị hoàng đế lại là Tứ hoàng tử suốt ngày sống phóng túng kia...

Khóe miệng Ninh Tịch lộ ra nụ cười khổ, trong lòng lại càng xót xa.

Năm đó nàng chỉ là một nữ nhân sa vào tình yêu, không quan tâm gì đến vấn đề tranh đoạt ngai vàng này, nàng lưu ý một chút cũng chỉ vì Thiệu Yến là thân tín tâm phúc nhất bên cạnh Tứ hoàng tử.

Thật sự là đến bây giờ nàng vẫn không biết Tứ hoàng tử làm cách nào mà có thể vượt qua đại hoàng tử và tam hoàng tử để trở thành thái tử, càng không hiểu một ít tin tức đột biến trong cung là thế nào.

Hiển nhiên, Ninh Hữu Phương chỉ là một quân cờ hy sinh mà thôi.

Cuộc tranh đấu gay gắt của các hoàng tử, giữa tình phong huyết vũ để tranh đoạt ngai vàng, tất cả đều không liên quan đến những tiểu nhân vật như nàng. Bọn họ chỉ cần núp xa xa, an toàn sống sót là tốt rồi.

Bất kể như thế nào, nàng cũng phải ngăn cản Ninh Hữu Phương đi lên con đường không lối về như kiếp trước.

Ninh Tịch mím chặt môi, trong đầu không ngừng suy tư.

Giống như kiếp trước, nửa tháng sau Tứ hoàng tử sẽ đến Lạc Dương. Như vậy, tri phủ Lạc Dương nhất định sẽ bày tiệc tiếp đón ở Thái Bạch lâu.

Việc nàng cần phải làm ngày đó là khiến Ninh Hữu Phương xảy ra vấn đề gì đó ngoài ý muốn, cách Tứ hoàng tử càng xa càng tốt.

Thế nhưng nàng phải làm như thế nào mới có thể không để lại dấu vết lạ không làm bất cứ kẻ nào hoài nghi đây?

Ninh Tịch nhíu mày, không tự chủ lại cắn móng tay.

Lúc này, Nguyên thị tiến vào, nhìn thấy cảnh này, vừa tức giận lại buồn cười lườm nàng một cái:”Đã lớn như vậy còn móng tay”.

Từ nhỏ Ninh Tịch đã có thói quen này, mỗi lần gặp chuyện phiền não hoặc không vui đều sẽ làm như vậy.

Ninh Tịch hồi phục tinh thần, lập tức buông tay xuống, tùy ý hỏi:”Nương, vừa rồi người đi đâu vậy?”

Vừa nhắc đến đây, sắc mặt Nguyên thị liền ảm đạm, thờ dãi:”Hôm nay là ngày yết bảng cuộc thi học trò nhỏ, vừa rồi nương cùng ca ca đi xem bảng. Ca ca con không đậu, dọc đường đi đều không chịu nói chuyện, vừa về đến nhà liền tự giam mình trong phòng không chịu ra”.

Trong lòng Ninh Tịch trầm xuống.

Quả nhiên vẫn giống kiếp trước, năm nay Ninh Huy không đậu học trò nhỏ, không cần nghĩ cũng biết giờ phút này Ninh Huy nhất định rất uể oải khổ sở...

Ninh Tịch suy nghĩ một chút nói: "Nương để con đi xem ca ca". Chuyện tình của Tứ hoàng tử tạm thời để sang một bên. Hiện nay chuyện trọng yếu nhất là phải trấn an Ninh Huy, khích lệ hắn cố gắng thêm một lần nữa.

Nguyễn thị thở dài: "Cũng tốt, con khuyên anh con một chút đi".

Ninh Tịch gật đầu, vội vã đi gõ cửa phòng Ninh Huy: "Ca ca, mở cửa cho muội đi".

Một hồi lâu sau mới truyền đến giọng nói buồn buồn của Ninh Huy: "Huynh muốn ở một mình, muội đi tìm ngũ muội các nàng chơi đi".

Ninh Tịch ôn nhu nói: "Ca ca, muội biết hiện giờ tâm tình huynh không tốt, nhưng hãy để muội nói vài lời đi".

Ninh Huy thở dài, rốt cục vẫn mở cửa.

Ninh Tịch giả bộ không thấy mắt Ninh Huy đang hồng hồng, lời kéo Ninh Huy ngồi xuống, cố làm ra vẻ khoan khoái: "Ca ca, lần này không khảo trúng cũng không có gì đáng ngại, huynh còn trẻ như vậy, hảo hảo chuẩn bị một năm, sang năm thi lại là tốt rồi".

Ninh Huy cười khổ một tiếng, tư giễu nói: "Chỉ bằng ta như vậy, có thi lại cũng không thể đậu, lãng phí thời gian cùng tiền bạc trong nhà. Trước kia cha đã nói, nếu lần này huynh thi không đậu, sẽ phải thôi học theo cha làm học đồ, ta vẫn là theo cha thôi".

Ninh Tịch nghe Ninh Huy cam chịu như vậy sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn chăm chăm hắn, gằn từng chữ: "Ninh Huy, huynh ngẩng đầu lên nhìn muội này".

Bạn đang đọc truyện *Thập Toàn Thực Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.